

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЩАСТИЕТО

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЩАСТИЕТО

СЪБОРНИ БЕСЕДИ
1941

София 2007

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и с благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЩАСТИЕТО

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Молитва на царството“

91 псалом

Евангелие от Йоана, глава 14., стих 10-20.

Размишление: „И това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото ти си изпратил“

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху възможностите на щастиеето. Каквото и да правите - и в яденето, вие търсите щастиеето. В дишането търсите щастиеето, в гледането, в каквато и работа да е - навсякъде вие търсите щастиеето. Сега някои са намерили щастиеето. Които са го намерили, са заминали от земята. Които не са го намерили, са останали още да го търсят. Ще кажете: „Защо?“ По простата причина, понеже нямат средства да си вземат билет, да идат в своето отечество. Който намерил щастиеето, има средства за пътуване. Който не го е намерил, той работи.

Сега някои вярват, че има билети гратис. Възможно е. Аз допускам тия неща, понеже реалността седи в противоречията. Туй, което ти може да твърдиш и да отказваш, то е реалното. Здрав си. Тъй е, но и болен може да бъдеш. Но и в здравето, и в болното състояние ти си човекът, който страдаш. То е реалното. Имаш две различни състояния. В какво

стои различието между здравето и болното състояние? В здравето състояние ти държиш всичко в себе си. В болното състояние ти ставаш щедър, раздаваш всичко на хората. Тъй щото по някой път е хубаво човек да бъде болен, за да раздаде малко от онова, което има. Не да бъде винаги болен. Аз не вземам болестта като слабост, но пробуждане на съзнанието, че и другите хора или другите живи същества имат нужда от това, което ти имаш. Следователно ти трябва да споделиш своето благо.

Сега не е въпрос за философия кой колко знае. Като деца знанието важи за нашето детство. Като възрастни знанието важи за нашата възраст. Като стари то важи за нашата старост. Но това още не е знание. Човек, който от млад става възрастен, от възрастен става стар, това е предисловие на живота. Младият всичко възприема. Възрастният всичко изпълнява, а старият всичко оценява. Човек, който не възприема, не е млад. Човек, който не изпълнява, не е възрастен. Човек, който не оценява, не е стар. Това, може да кажем, са психически аксиоми. Но всяка аксиома трябва да се докаже. Не само да докажеш, но трябва да докажеш една аксиома. В геометрията има едно положение, че срещу равните ъгли в триъгълника лежат равни страни и срещу неравните страни лежат неравни ъгли. В геометрията туй твърдение трябва да се докаже.

Казвам, днес всичките хора са недоволни по единствената причина, че още не са добили своето щастие. Щастие не е нещо, което може да се добие. То произтича от правилното схващане на любовта. Щастие произтича от правилното схващане на Божията мъдрост. Щастие произтича от правилното схващане на Божията истина. Щастие произтича от правилното схващане на живота, от правилното схващане на знанието, от правилното схващане на свободата. Човек трябва да бъде свободен.

Всинца вие се нуждаете от хляб. Нищо повече. Това да го знаете. Една закуска ви трябва. Второ, вас ви трябва, че всеки от вас се нуждае от въздух. Без въздух не може работа да вършите. Всеки от вас се нуждае от светлина. Очите ви трябва да бъдат отворени. Какво аз разбирам под „светлина“? Дотогава, докато ти се смущаваш, ти нямаш достатъчно светлина. Човек, който има светлина, той не се смущава, той не пита, а вижда пътя си ясно. Прави тук-там погрешки, но тия погрешки лесно ги изправя. Онзи, който няма светлина, той не може да изправи погрешките си.

Ще ви приведа един анекдот. Разправяха ми го. Ще го приведа аз на вас - за един американски проповедник. Назначили го в една от богатите американски църкви. Той, като се явил в църквата, проповядвал такава хубава проповед, че всички останали с възхищение, виждали всичко наместо. Виждали силата на словото. На втората седмица дошли пак да го слушат и той проповядвал същата проповед. Онези, които за първи път го слушали, останали възхитени. Онези, които за втори път го слушат, казват: „Защо не каза нещо ново?“ Дошли на третата седмица още нови хора. И тези, които го слушали за първи път, останали възхитени, а онези, които го слушали за втори и за трети път, казали: „Да каже нещо ново.“ Десет седмици проповядвал все същата проповед и най-после изпращат един да му каже: „Проповедта ти е много хубава, но защо не кажеш нещо ново?“ „Докато не научите онова, което ви проповядвам, същата проповед ще ви казвам.“

Трябва да се научите. Музикантът трябва да научи едно парче много хубаво да го свири, без погрешка, защото след туй парче ще дойдат по-сложни. Някои мислят, че е лесна работа да се свири. Не е така. Елементарните работи са много лесни, но колкото повече се върви, става по-трудно и по-трудно.

Та казвам, ония елементарните разбирания, които ние имаме, трябва да ги заменим с нещо ново. Първото

нещо - човек се нуждае от едно вътрешно самообладание на своя ум, от едно вътрешно самообладание на своето сърце и на едно самообладание на силите, които действат и да бъде човек напълно господар на своето тяло, да се научи човек да не изнасилва себе си. Аз считам възпитан човек, който не изнасилва очите си. Считам възпитан човек, който не изнасилва ушите си. Аз считам един човек възпитан, който не изнасилва носа си. Считам един човек възпитан, който не изнасилва устата си, който не изнасилва ръцете си, краката си, който не изнасилва стомаха си. Като спи вечерно време, не изнасилва тялото си. Той е възпитан човек. Човек може да си даде едно възражение, че условията на живота са неблагоприятни. Аз приемам, че всички тия неща са реални. Но умният човек се справя с всичките мъчности. Човек, който се справя с всичките мъчности, той може да намери щастието.

Второто положение - на човека е необходимо той да бъде смел. Без смелост нищо в света не може да се постигне. Ще ви приведа друг пример из американския живот. Американците са своенравни хора. Туй било преди сто години. Така говори историята. В една област в Западна Америка хората били своенравни. Имало едно село, в което много зле било за проповедниците, понеже там имало един господин юнак, който не бил разположен да му проповядват. Всеки проповедник, който отивал в селото, той го посрещал и му теглел един поздрав, хубаво го набивал. Десет години правил така, че се намерили в чудо. Който седи една година, на втората не иска да седи, казва: „Който обича, да иде на това място.“ След десет години всички се отказали. Един брат казва: „Тази година аз ще стана проповедник, ще ида в селото заради Господа да служа. Този човек бил юначага. Той се упражнявал, бил със здрави ръце, мускулите му били здрави, че като отива, онзи го чака. Но проповедникът слиза от коня, започва по американски, налага го хубаво, смъква го на земята. Казва му: „Ще те бия десет пъти,

понеже десет години ти си бил моите братя и за всеки брат, който си бил.“ Завързва го, занася го в църквата, туря го пред амвона и му проповядва силата на Словото Божие, което вразумява хората. След това го отвързва и той му казва: „Аз ти много благодаря за силата на Словото Божие. Сега аз вече ставам последовател на това учение.“

Ако вие в живота не може да се справите с вашите големи погрешки, които имате, които ви спъват, тогава всякога ще страдате. Казвам, ние, съвременните хора, нямаме право да се оплакваме, че има нещо невъзможно. Човек, който има отличен ум, който Бог му дал, той може да се справи с най-големите мъчносии. Един човек, на когото Бог дал сърце, може да се справи с най-големите страдания в света. Един човек, на когото Бог дал воля, може да се справи с всичките мъчносии. Думата „не мога“ е вярна. Когато казвате „не мога“, трябва да се радвате. Има неща невъзможни, но те зависят от мене.

Човек и Бог се отличават от следните неща. Бог може да направи всичко, което иска. Човек се отличава по това, че никой не може да го накара да направи това, което не иска. Няма същество на земята, което може да го застави да направи това, което не иска. То е силата на човека. Когато направите погрешка, че се извинявате, погрешката е ваша, че сте били слаби. Всесилният, който направил нещо за другите, той се извинява, че е слаб. Той употребява бялата лъжа. Следователно никога не се извинявайте с външните условия, че туй е невъзможно. Всичко е възможно. Всичко е възможно, когато служим на Бога.

Следователно, щом служим на себе си, нещата стават невъзможни, щом служим на Бога, стават възможни. Щом служим на Бога, днешният ден е отличен. Имаме всички въздух, Бог ни дал на разположение. Когато служим на Бога, имаме всичката Божия светлина. Когато служим на Бога, имаме всичките

Божии блага, които ни е дал. Благо за човека е само това, което човек в даден случай опитва. Не важи заради мене количеството захар, което съществува в света, милиони тонове. Тя е безпредметна. За мене в дадения случай важи бучката, която аз опитвам. Тя важи повече от милионите тонове. Какво ме ползват мене милионите тонове, когато аз не мога да ги опитам? Онова, което вие опитвате в даден случай, то е реалното. Някои се оплакват от малката любов. Че може ли любовта да бъде малка или голяма. То е заблуждение.

Ще ви приведа един пример. В древността дошъл един цар в един град, дето жителите не били много умни. Той им направил една много хубава чешма, но турил един малък чучур, само да капе водата. Изворот бил голям, но чешмата едва течала. Всички се насъбрали около този извор и критикували този цар - защо той направил чешма с този чучур, защо не я направил да тече изобилно. Така минали десет години. Всички все критикували царя. След себе си той оставил сина си за цар. Синът, като дошъл, той направил по-голям чучур. Казват: „Благодарение, че първият цар си отиде, че новият да направи по-голям чучур.“ Царят заминал за другия свят. Той защо направил малък чучур? Казва им: „Направих чучура според вас. От вас взех модел. Не видях никаква щедрост във вас и го направих като вас.“ Казва: „В моето царуване, като станяхте по-щедрни, чучурът се отвори.“ Като дошъл третият цар, направил чучура още по-голям. Всичките хора, като отивали на чешмата, никак не се бавели.

Казвам, при сегашните условия ние чакаме условията да се подобрят. От хиляди години съществуват най-хубавите условия в света. Казва Писанието, че Бог, като направил първия ден и видял, че онова, което направил, е добро, втория ден направил нещо, за което не си дал мнението. Този втория ден включва нас, скържавите хора в света, скържави по мисъл, скържави по сърце и скържави по воля. Навсякъде

е скържав човекът. Търси навсякъде да бъде господар, силен да бъде. Иска механически да добие нещо. Казва: „Да имам пари, един милион.“ Ученият човек казва: „Да имам библиотека, да имам автомобил.“ Туй да имам, онова да имам. Тогава ние мязаме на онова циганче, което се разболяло и казало на майка си: „Мамо, геврече.“ Тя казва: „Ще купим, мама.“ Втория ден казва: „Мамо, млечице.“ „Ще купим, мама, ще купим.“ На третия ден казва: „Мамо, смокиня.“ „Ще купим, мама, ще купим.“ Три месеца наред детето все искало и майка му казвала: „Ще купим, мама, ще купим.“ Най-после детето умира и майката казва: „Поне, мама, от всичко си похапна.“

Ако целият живот е пълен само с вътрешни тревоги за нищо и никакво. Тревожи се някой, че шапката му е сламена. Едно време хората се тревожеха, като виждаха един гологлав човек, казваха: „Мръднала му чевията.“ Ако носи калпак, е добре. Сега всички хора ходят гологлави. Има още, които носят шапки. Както виждам, вие сте гологлави, пък и аз съм гологлав. Питам сега, гологлав ли трябва да бъде човек, или да има шапка на главата си? Никаква тежест не трябва да има на главата си. Според мене шапката трябва да тежи едва десет грама. Не трябва да туряме никаква тежест на главата си, понеже вътре има толкова голяма тежест, такива големи въпроси разрешава. Ако турим шапка от едно кило, то е нещастие за човека. Тия големите шапки, които турят, не са намясто. Сега някой от вас може да попита в преносен смисъл ли говоря, или в пряк.

Човек не се ражда с шапка. Шапката отпосле дошла. Защо има да се смущаваш дали има шапка, или не? Аз ви виждам, тъй както сте родени. Отвън ви виждам, тъй както не сте родени. За мен всеки човек, когото виждам престъпник, казвам - не е така роден. Виждам го умен, казвам - така е роден. Виждам някой човек честен - така е роден. Виждам го, че не е честен - не е така роден. Опаково в хората то е човешкото,

което отпосле дошло. И то е намясто. Вие, тук, на земята, като дойдете, имате опаки страни. Всяка греха има опако. В какво сега опако? Понеже някои платове имат две лица, едното лице е външно, другото е вътрешно. Красивото е лице, опако не е красиво. Опако е отвътре, красивото трябва да бъде отвън. Но същевременно тъкачите някой път правят, че и двете лица са еднакви и външното е вътрешно. Затуй практично е, като се носи известно време и остарее от едната страна, да се обърне грехата от другата страна. Като я обърне, казват: „Нова греха си направил.“ Пък то е старата греха обърната.

Единствената греха, която хората за в бъдеще трябва да носят, тя трябва да бъде изтъкана от нишките на Божествената любов. Когато човек облече тази греха, той ще почувства свободата. Когато говоря по някой път за свободата, разбирам човек, който е облечен с грехата на любовта. Той е вече свободен. Птицата, като хвърка, е свободна. Когато не може да хвърка, не е свободна. Рибата, която може да плава, е свободна. Която не може да плава, не е свободна, тя е ограничена. Човек, когато мисли, е свободен. Няма по-хубаво нещо в света от свободата на човешката мисъл.

По някой път мене са ми задавали въпроса, къде е Господ. Аз да ви кажа къде е. Казват: „Искаме да го видим.“ Казвам, Господ не се вижда, той може да се познае. Бог присъства в светлината. Щом приемеш светлината, онава, което тя дава на тебе, тя открива света, то е Бог. Казвам, Бог присъства във въздуха. Ти дишаш и туй, което те освобождава и ти е приятно, тази приятност зависи от Бога, който влиза вътре в тебе и носи своето благо. Казвам, Бог присъства във водата. Жаждата те мъчи и този, като влезе в тебе, уталожва жаждата. Храната, която приемаш, уталожва глада, който те мъчи. В храната влиза един, който уталожва глада. Ти търсиш Бога извън светлината,

извън въздуха, извън храната. Ти така никога няма да го намериш. Ако го търсиш в светлината, ще го намериш. Ако го търсиш във въздуха, ще го намериш. Болен си. Ще гишааш. Господ, който е във въздуха, ще ти даде здраве. Болен си. Ако пиеш вода, ще те излекува. Господ ще ти даде най-приятната температура. Болен си. Ако ядеш, ще оздравееш. Болните не трябва да ядат много. Ние, съвременните хора, ядем повече, отколкото трябва. Защото и яденето е работа. Като ядем повече, иждивяваме повече сили, отколкото трябва. Ние се безпокоим.

Поставям следния въпрос. Всеки човек, който ви обича, ако идете в дома му, той ще ви даде най-хубавото ядене. Ако вляза в един дом и тези хора не ми дадат най-хубавото ядене, аз знам, че тия хора не ме обичат. Най-първо те не обичат себе си. Казват: „Ние такова ядем.“ Те и към себе си нямат любов. Да обичаме себе си, значи да дадем най-хубавото, което Бог е дал. Да обичаме другите, трябва да им дадем най-хубавото, което употребяваме. Най-хубавата храна ще дадем, най-хубавата вода ще дадем, най-хубавия хляб ще дадем, ще ги заведем въщи, стаята ще бъде пречистена. Когато викаш гости, ще пречистиш стаята си, ще внесеш най-хубавия въздух, после ще туриш най-хубавата мебелировка. Тук гвата наши салона пострадаха от голяма любов. Ето защо. Когато ги мият, сестрите вземат много вода, с кофи хвърлят и водата влиза отстрани и всичките греди изгнили. Те хвърлят вода, тя влиза покрай перваза, десетина пъти като се мият - по десет-двадесет кофи, остава водата в празнините и гредите започват да гният. Викам няколко сестри и казвам: така не се мие. Всяка сестра ще вземе по един парцал, ще го намокри и така ще мие. Няма да хвърля кофи. Любовта с кофи не се хвърля. Тя е скъпоценно нещо. Вчера за три часа измиха този салон и изсъхна. Иначе, като го миеха, по цял ден трябваше да се суши.

Казвам, мисъл трябва да имате. Като извадихме гредите, всичките греди изгнили. Казват, че отвън било влажно. Казвам, сестрите са дали много любов, гредите изгниха от много любов. Аз съм дошъл до едно правило. Често ние сме много щедри. Аз намирам, че българският народ е много щедър. Българинът, когато е разположен, нищо няма да ти каже, много скържав е. Но само да го бутнеш някъде, че като си отвори устата, така щедро ще ти даде, че с чувал ще вземаш гумите, които ще ти каже. Той ще ти изкара от четиристотин и пет поколения какви сте били. Това е щедрост. Не е лоша тази щедрост. Тази щедрост трябваше и отначалото да е по-малко.

Запример аз съм дошъл до едно убеждение. Гледам веднъж, двама души си приказват. Двама момци се карат за една млада мома. Виждам, става въпрос за една красива мома. Казва: „Какво искаш да кажеш?“ „Какво искам да кажа? Ти няма да ходиш с нея.“ „Ще ходя.“ „Ще ходиш, но аз ще ти дам да разбереш!“ „Какво ще кажеш? Я - казва, - ме удари.“ Онзи му удари една плесница, две, наложи го хубаво. Онзи казва: „Аз ще ти дам да разбереш.“ „Кога?“ Другият казва: „Такава баба като тебе всякога ще я бия. Дошъл си да закачаш момата. Тя не се нуждае от такива баби.“

Къде е погрешката. Викам ги: „Защо се карате?“ Казва: „Една свиня, той не разбира.“ Рекох: „Слушай аз, ако съм на твоеото място, как ще постъпя, да ти дам един съвет. Като ми каже най-лошите работи, ще чакам да свърши и ще му кажа: „Колко хубаво говориш, колко сладко говориш.“ Казва: „Ако му бях казал така, не щеше да ме бие.“ Ти говориш хубаво, но не знаеш да се защитаваши, му казах. Похвалих го. Казва: „Въздържах се, страх ме беше да не ме бие повече.“ Въздържание, което иде от страх, не носи щастие. Нас трябва да ни е страх от самото начало, по принцип да не обиждаме един човек. Казва: „Не ме обичаш.“ То е една лъжа. Понеже любовта произтича от Бога, тя не се дели.

Когато някой ми каже, че не го обичат, то не е вярно. Всички ние в света сме еднакво обичани от Бога, без разлика. Ако има разлика, тази разлика зависи от нас.

Следователно в душата си трябва да признаем, че ние сме обичани. Вижте днешният ден колко е красив. Господ ни обича. Светлината каква е хубава. Господ казва: всичко туй заради вас го направих. Ако ме слушате и изпълнявате закона ми с любов, прах няма да падне отгоре ви. Ако не ме слушате, ще имате опитността на русите и на германците. Те ще имат опитността на Господа. Аз така разглеждам. Нито Германия има право да се бие, нито Русия има право да се бие, нито Англия има право да се бие. Кой им дал позволение? Ако трима братя се бият вкъщи, имат ли право? Защо ще се бият? Земята е създадена еднакво и за германци, и за руси, и за англичани, за всички хора. Всички вярващи еднакво право имат. Ако някой път не разбираме и искаме да турим някой нов морал в света, то е наше разбиране. След като се свърши войната, ще търсим кой умал правото. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията любов, той има право. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията мъдрост, той има право. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията истина, той има право. Всеки човек, който ценя живота, той има право. Всеки човек, който ценя знанието, той има право. Всеки човек, който ценя възможностите в живота, той има право.

Та казвам, вярващите по някой път ме питат кой ще победи в света. Да ви кажа кой ще победи. Онези, които носят в сърцето си Божията любов. Онези, които носят знанието в своя ум. Онези, които носят Божествената сила в своето тяло, те ще победят. Победата е дадена за бъдеще на ония хора, които ще изпълнят волята Божия, които търсят Царството Божие и ще прославят името Божие. Казвам, в нас има едно криво разбиране. Казва: „Трябва да му дам.“ Всичките хора в света имат два възгледа. Единият е

личен възглед, другият е Божествен. Казва: „Аз вярвам в Бога.“ За мен безпредметно е да вярвам в Бога, без да изпълнявам неговата воля. То е все също да вярвам, че в една гържава има закони, но не изпълнявам законите. Каква полза да имам, че вярвам, че има Господ в света. Аз трябва да слушам и да изпълнявам волята му.

Та казвам, трудните условия, при които ние се намираме сега, какво трябва да правим? Казвате: „Игат старини, какво ще правим?“ Той е млад - и като млад не е използвал всичките възможности. Той станал възрастен и не е изпълнил всичко, което трябва. В старини той не оценява всичко, което трябва да оцени. Питам тогава, къде е човекът? Любовта подмладява. Мъдростта възраства. Истината освобождава. Човек, който не се подмладява, който не възраства и който не се освобождава, той не е в правия път. Туй е вечен процес. Не мислете, че само сега човек трябва да се подмладява. Вечно човек трябва да се подмладява. Дето хората се раждат, то е вечното подмладяване. Човек гето възраства, това е вечният процес на подмладяването. Човек гето търси свободата, то е този стремеж, той търси само да тури нов порядък в света. То е новото, Божественото, което ще дойде. Само хората на любовта в света, само хората на знанието в света, само свободните хора може да внесат Божествения порядък. Този порядък всеки един от вас трябва да го внесе в ума си, трябва всеки да го внесе в сърцето си и всеки трябва да го внесе във волята си. Ако вие боледувате, вие не сте свободни. Ако вашият стомах не е в изправно положение, вие не сте свободни. Ако вашият ум не функционира, както трябва, вие не сте свободни. Ако постоянно имате болки в ръцете, вие не сте свободни.

Свободата най-първо трябва да започне от тялото, да дойде в сърцето и да свърши в човешкия ум и да не спира там. Тогава нашите заключения не трябва да бъдат като следния анекдот. Събрали се философите

на комарите на един конгрес. Един от видните комари държал една лекция върху слона. Учените комари разглеждали какво нещо е слонът. Други комари го попитали колко е по-голям слонът. Казва: „Малко е по-едър от нашия цар.“ Ние, съвременните хора, за Бога имаме такова знание. Господ е като човека нещо.

Като дойдем до Бога, трябва да имаме една идея. Като дойдеш в стаята си, да ти трепери сърцето, че той те вижда от всеки ъгъл. Той те пита: „Защо си разтревожен?“ „Разтревожен съм, Господи, защото нямам пари.“ Толкоз касиери има в света. Ти нали казваш, че си създаден по образ и подобие на Бога. Защо не отиде като царски син да се представиш при някой banker и да поискаш? Защо се тревожиш? Казваш: „Не ме обичат.“ Ти очакваш bankerът сам да дойде при тебе. Ти си мързелив. Трябваше на десет души банкери да поговориш братски. Аз, ако съм беден, ще уда при един banker, ще питам: „Братко, как сте, как върви bankerството, с колко процента давате парите, клиентите как отиват?“ Ще го питам за децата. И най-после ще кажа, че ако има някой излишък, може да ми дадете, ако обичате. Ако нямат, пак добре. Аз отивам, дъщеря му е болна, на умираше, аз имам знание. Казвам: „Слушай, много скъпо е това лекарство. Една капка струва петстотин английски лири. Имаш ли ги на разположение? Като капна във водата, веднага ще оздравее.“ Казва: „Не петстотин, но за живота на дъщеря си хиляда давам.“

Сега някои очакват Христос отвън да дойде. Христос отвън няма да дойде. Понеже, ако дойде отвън, пак ще го разпънат. Той не се лъже. Само веднъж се излъга. Сега Христос казва, че ако ви кажат, че е в пустинята, не вярвайте. Ако ви кажат, че е тук или там, не вярвайте. Ако ви кажат, че е в гората, не вярвайте. Той ще дойде като светлината отвътре във вас. В умовете на хората ще дойде, в сърцата на хората ще дойде и ще им донесе онова великото благо в света.

Ще дойде с ангелите. Ангелите са представители на онази Божествената мъдрост. Когато ние се усилим с Божията мъдрост, със знанието, това значи. Ако аз нямам знание да разбирам природата, Христос не може да дойде.

Сега става въпрос, какво трябва да правим. Човек, който има да се бори, какво трябва да прави? Той трябва да се бие майсторски, той трябва да разчита на своята сила и да се не колебае. Като срещате големите противоречия в живота, да се не колебаете. Не вървят работите, както вие мислите. Защо трябва да се обезсърчавате? Поне трябва да имате онази опитност на онзи американски студент. Аз съм привеждал този пример. Двама американски борци са се борили и там направил една погрешка. Единият борец му ударил една плесница и той се търкулил на земята. Заинтересувал се от какво зависи силата на този борец. Започнал да ходи да го изучава - как живее, как се бори, как се тренира. Десет години го изучавал и се упражнявал и след десет години този студент могъл да вдига два коня и едно конче едновременно. Един ден отива при този борец, който му ударил една плесница, казва: „Ти познаваш ли ме?“ „Не те познавам.“ Хваща го за крака, вдига го, обръща го и казва: „Аз съм онзи студент, на когото ти преди десет години удари плесница, но просветна ми и аз да добия тази сила. - Казва: - Сега те признавам за мой учител.“

Ако ние, съвременните хора, не сме способни като този студент от несгодите на живота да добием тази сила, че като хванеш една мъчнотия, да я вдигнеш. Да кажеш: „Знаеш кой съм аз? Аз съм онзи, на когото ти плесна две плесници.“ Мъчнотията ще каже: „Признавам те сега за мой господар.“

Ще ви открия сега една тайна, ще ви открия малко завесата на тайната. Вие искате да бъдете силни. Ако не знаете как да любите, ако не знаят как да ви възлюбят, всякога ще ви мачкат. Запример в какво има да се

съмнявате, да казвате: „Мене Господ ме е забравил.“ Вас Господ ли ви е забравил, или вие забравихте Господа? Когато онзи мъж започва да забравя жена си, седи в кръчмата и вдига чашката с винцето, жена му ли го е забравила, или той е забравил жена си. Тя постоянно мисли заради него. Той чука чашата „наздраве“. Днес, утре „наздраве“ и чака в кръчмата. Казва: „Забрави ме жена ми.“ Право ли е това? Той трябва да излезе из тази кръчма. Чашата какво е? Чашата е удоволствие. Да се удоволства човек, в удоволствието нищо не се постига. Аз съм против удоволствието. С удоволствието нищо не се постига. Ти изгубиш възможностите на своя ум, изгубваш възможностите на своето сърце, изгубваш и красотата на своето тяло. Да се удоволстваш, значи да злоупотребяваш с богатата на природата. Аз си позволявам по някой път да се удоволствам, само едно чувство признавам. Когато искам да се удоволствам, давам един обяд на бедните хора, че те като ядат и мляскат, аз се удоволствам в тяхното ядене. Лятно време има красавици, направя таратор, че като мляскат, мене ми е приятно, в този таратор се удоволствам. Този пример ви го давам, та и вие може да го направите, таратор, и да се удоволствате в яденето на другите.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от вътрешна признателност. Хиляди години Бог ни поддържа и ние сме крайно неблагоприятни. Срещам едного, окъсана му е грехата - недоволен е. Какво има, че му окъсана грехата. Изваждам, давам му пари да си купи греха. Срещам го, пак е недоволен. Защо? Неговата възлюблена не го харесва. Шапката му не харесва - и пак е недоволен, защото писмото, което написал, му намира погрешка в заглавието. Питам сега, как се пише любовно писмо? Ако идеш при своята възлюблена и ѝ дадеш само една череша, мислиш ли, че тя ще те посрещне добре? Какво трябва да ѝ дадеш? Аз на своята възлюблена бих ѝ дал една Библия, да чете Словото Божие. Ще ѝ кажа

отначало как Господ създа света до края, да се запознае, ще четете от началото до края на Библията.

Ние, съвременните хора, имаме нужда да осветим името Божие в себе си. Всеки един да освети името в ума си. Всеки един да освети името в сърцето си. Всеки един да освети името в тялото си. Нас ни трябва чистота. Две неща са необходими, абсолютна чистота. Абсолютната чистота е една от възможностите на щастие. Писанието казва - чистота, светлина, топлина и знание. Мъдрост трябва на хората. Да знаеш в даден случай какво да кажеш. Като се молиш, да не му разправяш това и онова, но да благодариш. На Господа ходим, че му даваме съвет, какво да прави в света. Ние трябва да кажем: „Господи, благодарим ти за всичко, което си ни дал.“

Сега, Христос казва в 14. глава, която ви четох. По някой път Бог живее в нас и ние не го съзнаваме. Когато сме разтревожени, при туй състояние изчезва. Знаеш колко мъчно е човек в себе си да създаде едно състояние. Ще ви дам един пример, как трябва човек да постъпва. Всичко зависи от постъпката на човека. То беше доста отдавна, в Търновско. Един българин иде с един много хубав кон, но нанаягорище, запянал се конят и не може да тръгне. Конят се обръща към мене и ме погледна мило. Казва ми: „Кажу ми, че имах всичкото добро желание да изтегля товара, но е много тежък. Кажу ми, направу нещо заради мене, бие ме.“ Виждам историята много по-добре. Спирам се, поглеждам го и не му казвам: „Ту какво право имах да биеш това добиче.“ Но му казвам: „Добър ден, много добро добиче имах. Този кон е от особена порода. Как е попаднал при тебе? - Казвам: - Той носи късмет, щастие. Такова добиче като имах, всички могат да бъдат здрави. - Поглаждам коня и му казвам: - Докато този кон е в дома ти, ще бъдеш щастлив.“ След това той ме погледна и казва: „Ще извиниш, груби хора сме ние. Господ не ни е просветил.“ Казвам: „Много си го натоварил. Извади половината

и едната половина да я изнесе горе, че пак се върни и вземи другата половина.“ Като му казах, че късмет носи конят, погладу го по главата.

Ако искате да помогнете някому, не отивайте в една къща, дето мъжът гържи лекция на жената. Не вземайте страната на жената. Обикнете жената - и мъжът ще измени своето положение. Или жената се кара на мъжа. Възлюбете мъжа - и жената веднага ще измени своето отношение към него. Човек, когото обичат, никой не може да му се сърди. На тази жена мъжът се сърди, понеже няма кой да го обича. Тя се усъмнила в Господа, в този, в онзи. Любовта никой не може да бие. То е невъзможно. Умния човек кой ще го бие? Той никога не чака да го бият. Той е надалече и отдалече се разговаря. Една хрътка гони един заек. Заекът се качил на една канара. Хрътката казва: „Слез, да се кача аз.“ Заекът казва: „Кажу ми мнението си.“ „Много бягаш.“ „В бягането е моето спасение, в краката ми.“ „Слез долу.“ „Не, долу не слизам. Дето съм дошъл, там стоя.“

Имайте един отличен ум, имайте едно признателно сърце и бъдете винаги благодарни. Карат се мравите, примирете ги. Минавате някоя река, не тече, преместете тия камъни, отворете реката да тече. Увили се някоу клонища, разплетете ги. Казвате: „Тая работа не е моя.“ Някое цвете наклонило се е, изсъхнало, полейте го с вода. Считайте, че светът е ваш бащин дом. Всички тия цветя са ваши. Знаете каква история се крие в цветята? Сега няма да говоря, защото, ако говоря, във вас ще дойде една мисъл, как е възможно, тия гървета могат ли да бъдат умни. Тия гървета живеят по пет-шест хиляди години и мислите ли, че тия гървета не са умни. Ние, умните хора, едва може да живеем хиляда години. Тия глупавите гървета живеят по седем-осем хиляди години. Вярвам да има някое гърво някъде, което още живее и расте и е от времето на Адама. То носи историята, написана на Адама.

Денят е хубав днес. Отворете сърцата си и

променете тия чучури на вашия извор. Като се върнете вкъщи, турете голям чучур, златен, че любовта да тече свободно към всичките, не канка по канка, но изобилно. Обърнете един нов лист, нова оценка на любовта. Обичайте, тъй както Бог обича. Любете, тъй както Бог люби. Когато ние възнесем нашата молитва, той я оценява. Бог е единственото същество, което оценява малкото, той оценява думите, които излизат от сърцето. Не каквото и да е. Ще бъдете послушани. Но една молитва от сърце, един разговор с молитва той оценява. Отиваш при Бога да благодараш. Той ще те послуша.

Желая на всинца ви това, което Христос казал: Отец пребъдва в мене и аз в Отца. Ако ме обичате, пазете моите заповеди. Любов към Бога, тази всеобемаща любов, която ще даде светлина на ума, топлина на сърцето, сила на волята. Любовта е, която може да ни освободи от всичките несподобности, които сега съществуват в света. Любовта, която иде, ще примири народите. Защото иде мир в света. Няма да се мине дълго време, и мирът ще дойде. Бият се хората, но мирът ще дойде. Едно ново съзнание, един нов мир ще дойде. Хората ще почувстват, че Бог е дал на всичките хора еднакви права. Всички трябва да съзнаваме и да изпълним волята Божия, тъй както той иска.

Имайте характера на златото, да се не окислявате. Имайте характера на диаманта, добре да пречуввате Божествената светлина.

„Отче наш“

*Първа съборна беседа
24 август 1941 г., неделя, 5 часа
София - Изгрев*

СЪЩИНАТА НА ЧОВЕКА

Днес всички хора се запитват какво всъщност е човекът. Всеки иска да знае нещо определено за същината на човека, но малцина имат ясна представа за себе си. Много определения са дадени за човека, за неговото предназначение, но всички са временни, преходни. Те не изнасят нищо съществено. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Нима другите същества не мислят? Не е само човекът, който мисли. Според мене няма същество, което да е свързано толкова тясно с материята, както човека. В този смисъл човек свързва материалния свят с духовния. Човекът е мост, по който трябва да минат съществата от висшите светове, за да слязат в нисшия свят. По този мост се качват съществата, за да отидат във висшите светове. Човек е най-красивият мост на земята. По-красив мост от него няма.

Като уподобяваме човека на мост, някои са недоволни и казват: „Дотам ли дойдохме, да ни считат за мостове?“ Да мислиш, че мостът е лошо нещо, това значи да не разбираш живота. Нима бащата не става мост на детето си? То се качва на гърба на баща си, който се радва, че детето му си играе с него. Защо бащата не се качва на гърба на детето си, а детето се качва на гърба на баща си? Защото бащата е силен, а детето слабо. Значи силният се впряга на работа, а не слабият. Всеки човек не може да стане мост. Само силният изпълнява тази тежка работа, да минават по него хора, коли, автомобили и т.н.

Да се върнем пак към щастието, към което всеки човек се стреми. За да придобие щастието, човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Естествено е всички да се стремят към щастието, понеже то съдържа благата на трите свята: на физическия, на духовния и на умствения, или Божествения. Значи ние придобиваме благата на живота чрез ума, сърцето и волята. Чрез тези елементи именно човек взима участие във всяка Божествена дейност. Чрез тях Бог се проявява по Божествен начин. Значи човек е същество, чрез което Бог се проявява по особен начин. Преди човека никой не е знаел какво нещо е любовта. Тя е била непонятна за съществата, които стоят по-долу от човека.

И тъй, новата епоха в света започва с появяването на човека, заедно с когото иде любовта като фактор в битието. Казано е в Писанието, че Бог направи земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. Бог започна да я устройва с любов. Всички същества започнаха да надникват към земята, да разберат какво представлява любовта. В бъдеще и най-възвишените същества ще слизат на земята, да видят какво нещо е любовта. Те ще изучават любовта от проявите на хората. Това не значи, че любовта не се проявява и в другите светове. Бог е навсякъде, значи и любовта е навсякъде, но на земята се проявява по особен начин, поради което може само тук да се изучава. Може ли детето, което е в утробата на майка си, да познае нейната любов? В утробата на майка си детето е ограничено, като затворник. Ръцете и краката му са свити, главата му е обърната наогул. То стои там девет месеца, само мълчи и се чува каква е тази майка, която може така да го ограничава, да не му дава възможност да каже една дума. Майката казва: „Ще мълчиш и няма да си даваш мнението, няма да ме критикуваш. Аз зная какво правя. Когато трябва да проговориш, аз ще те освободя.“ Щом се роди детето, майката казва: „Сега

имаш право да кажеш една дума „ва“. Първият звук, който издава детето, показва, че то излиза от затвора, свободно е вече и започва да диша. С първия звук „ва“, с първото заплакване детето приема въздух и започва да мисли. Майката го кърми вече и постоянно коригира неговите криви мисли. Тя му доказва, че не е груба, както първоначално то мислело за нея, докато било в утробата ѝ. Тя го кърми, кърпе, повива и му доказва, че храни най-добри чувства и желания към него.

Днес всички хора на земята са притиснати, ограничени като нероденото още дете и мислят, че Бог се е опълчил против тях, без причина ги поставя в мъчнотии и препятствия. Каквото и да правят, колкото и да роптаят, друго положение не могат да заемат. Защо? Защото не е дошъл още деветият месец. Може би след няколко години хората ще се родят, но сега още не са родени. Аз давам срок десет години, докато бялата раса роди. Детето, което се роди, ще е дете на шестата раса - човекът на любовта. Детето на бялата раса беше човекът на мисълта, а след десетина години ще се роди новият човек, човекът на любовта. Много баби се приготвят да бабуват на това дете, да не се осакати.

Какво е предназначението на сегашния човек? Да бъде мост, връзка за минаване на любовта. Радвайте се, че сте мост за Божията любов, защото вашият живот ще се осмисли. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това, да се изяви Божията любов чрез вас? Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Следователно Христос дойде на земята да изяви Божията любов. И ние дойдохме на земята да изявим Божията любов. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изявите Божията любов, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за вас така неразбрана, както е било преди слизането ви на земята. Да разберете любовта, това значи да принесете най-разумната жертва. Думата „жертва“ не

погрязва в страдание. Да се пожертваш, това значи да придобиеш най-голямото знание в света. Христос се жертва и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-големите блага в света. Той придоби любовта на човешките души. Когато всички хора дойдат до положението на Христа и приемат неговата жертва, те ще бъдат истински Христови последователи. Днес няма още истински християни, понеже всички хора не се жертват както Христа. Днес огънят е запален частично, но един ден, когато се разгори в пълнотата си и обхване целия свят със светлината и топлината си, както днешният ден е ясен, светъл и топъл, тогава ще имате ясна представа за любовта.

Съвременните хора живеят под голям страх. Лягат, стават, раждат се, умират, от всичко се страхуват. Влюбват се, разлюбват се, пак се страхуват. След всичко това минават за герои. В бъдеще истинските герои ще бъдат хората на любовта, понеже няма да умират. Сегашните хора умират по единствената причина, че умът им е в сблъкновение със сърцето, а сърцето с - Божията воля. Следователно те сами се разрушават. В материално отношение човек изразходва повече енергия, а придобива по-малко; в сърдечно отношение изразходва повече, придобива по-малко и в умствено отношение изразходва повече, придобива по-малко. Като дойдат старини, човек губи интелигентността си и казват за него, че е изветрял. Като престане да чувства, както в младините си, казват, че е отслабнал, изгубил силата си. Силен човек е онзи, който е пестил енергиите на тялото си, който придобивал повече, а изразходвал по-малко. Ето защо от всички се изисква да прилагаме икономията в живота, да пестим благата, които ни са дадени, да не изразходваме повече, отколкото трябва. В това се заключава безсмъртието и продължителният живот. Който уравновесява сметките си, който не изразходва повече енергии, отколкото придобива, във физическо, духовно и умствено отношение, той може

да се радва на дълъг живот.

Мнозина мислят, че лесно се постига безсмъртие и дълъг живот. За да придобие дълъг живот, човек трябва да е минал през специална школа, да се научи как да живее. Много теории съществуват за живота, много е говорено как трябва да се живее, но човек не е дошъл още до истинското понятие, какво всъщност представлява животът. Докато нямате ясна представа за живота, каквито теории и да си създавате, нищо не можете да постигнете. Каква теория ще създадете за светлината, ако нямате органи, с които да я възприемате? Каква теория ще създадете за храненето и за дишането, ако нямате органи, чрез които да възприемате храната и въздуха? Щом имате очи, уши, гробове, стомах, вие можете да си създадете каквито теории искате за светлината, за звука, за въздуха и за храната.

И тъй, животът е основа на нещата, отгето човек събира фактите, изучава ги поотделно, съпоставя ги и така създава науката. Като обобщава фактите, науката вади заключения, които оформява като закони и принципи. Въз основа на законите се създава философията, защото тя се занимава с принципите на нещата. Много хора философстват, но това не е философия. Има смисъл да философстваш, но когато за основа имаш неопровержими факти, които нито можеш да отречеш, нито можеш да доказваш. Що се отнася до истината, може да се спори върху нея, но фактите изключват всякакъв спор. Как ще спори човек върху факта, дали е роден във форма на човек, или в друга някаква форма? Човекът е човек, друга форма не може да има. Как ще спори волът, дали е роден вол, или в друга някаква форма? Достатъчно е да го погледнете, за да кажете, че е вол. Че е вол, това е факт, който не може нито да се отрича, нито да се потвърждава. Фактите не се изменят.

Истината пък е метод, който освобождава човека от всички преходни и временни схващания и тълкувания

за създаването на битието, както и за създаването на мъжа и на жената. Много теории съществуват за създаването на първите човеци, но нито една от тях не е абсолютно вярна. Запример, мнозина поддържат теорията за създаването на Адама от пръст, а Ева от реброто му. На Ева, специално на жената, приписват вината за първия грях, поради което нея държат отговорна за нещастията на човечеството. Зад жената стои мъжът, който пожела да има другарка. Жената нямаше желание да дойде на земята, но мъжът я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха пред Адама, за да им даде имена, той видя, че те бяха две по две другар и другарка. Тогава Адам се обърна към Бога с думите: „Господи, на всички животни си дал другарка. Аз останах сам, няма с кого да споделя нещо, няма кой да влезе в положението ми и да ми помогне.“ Тогава Бог видя, че не е добре човекът да бъде сам и му даде другарка. Обаче след грехопадането Адам изми ръцете си с жената и каза: „Господи, жената, която ми даде, стана причина да среща.“

Съвременните мъже и жени се обвиняват взаимно за погрешките си. Когато мъжът греши, обвинява жената. Когато жената греши, обвинява мъжа. Тя казва: „Ти си виновен за моето слизване на земята. Аз сама няхах желание да дойда, ти ме изиска от Бога.“ Какво ще каже мъжът за себе си? По чие желание дойде той на земята? Наистина, ако разглеждате пътя на жената, той представя живота на човека в миналото му. Както е живял той, така е създадена тя. Жената е резултат на човешкия живот специално на мъжа, понеже от него е излязла. Въпреки това мъжът е недоволен от жената, но и жената е недоволна от мъжа. Жененият мъж се оплаква, че не е попаднал на добра жена; нежененият пък съжалява, че Господ не му дал жена. И единият, и другият съжаляват за нещо. Като разглеждам човека биологически, виждам, че той едновременно е и мъж, и жена. Дясната половина на

човека е мъжка, а лявата женска. Дясната му страна има повече прави линии, а лявата - повече криви. Има жени, които нямат нищо женствено в себе си. Изобщо жената трябва да се създава отсега нататък. За да облагороди човека, природата е подложила жената на такива изпитания, на каквито никое друго същество не е поставено. Знаете ли какво представя бременността на жената? Цели девет месеца да носиш един плод в утробата си. Знаете ли през каква дисциплина, през какви терзания минава жената през това време? Мъчностиите, през които жената е минала, са развили в нея и добри, и лоши черти. Запример тя има способност да събира материални блага. Ако работите на някого не вървят добре, нека се ожени. В няколко години къщата му ще се напълни. Жената събира оттук-оттам и в скоро време ще натрупа голяма покъщнина. Но същевременно тя може и да изнася. Дайте ѝ пълна къща със стока, в скоро време тя може да я изпразни. Жената е любопитна, тя обича да изследва нещата до гъното им. Не е лоша черта любопитството, но има опасни страни в него. Ако не разбира някои неща, тя се поставя на хлъзгав път. И мъжът може да бъде любопитен, както жената.

Един учен човек отишъл в един град в България да гържи сказка по спиритизма. Много хора отишли да го слушат. Между тях се намерил един господин, който не разбирал въпроса научно, но отишъл от любопитство да слуша. Като чул сказката, той се приближил до сказчика и тихо му пошепнал: „Голям вагабонт си, лъжеш хората, говориш неверни работи.“ Сказчикът помислил, че ще чуе похвали от този господин, но останал изненадан от това, което му пошепнал на ухото. Според мене и двамата са на крив път. Който поддържа мисълта, че съществува друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Без да иска, той си служи с неверни факти. Но и онзи, който отрича съществуването на друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Друг е случаят, ако човек е проверил фактите, които изнася пред хората.

Тогава той е сигурен в думите си и може да каже: „Има неща, които са верни и доказани за мене, независимо от това, дали са верни за другите.“ Запример, ако аз съм разположен или неразположен, това не показва, че цялото човечество се намира в същото състояние. Ако аз съм свободен или ограничен, това не показва, че и другите хора са в същото положение. Това са частични неща, които не се отнасят до общото положение на работите.

Тъй щото, стане ли въпрос за онзи свят, за Бога, човек трябва да има ясна представа за това, което поддържа или отрича. Ако ти не виждаш Бога в светлината, която възприемаш чрез очите си, никъде не можеш да го намериш. Когато възприемаш светлината и чрез нея виждаш красотата на външния свят, ти изпитваш радост и приятност. Когато видиш красива мома или красив момък, приятно ти става. Ти се радваш, че Бог е създал такива красиви форми. Има ли нещо лошо, ако момък обикне една мома? Ще каже някой, че момъкът е направил някакво престъпление. В любовта няма престъпления. Престъплението е в неоченьване на любовта. Като не могат да я оценяват, хората казват, че е престъпление мъжът да обича две жени или жената да обича двама мъже. Странно е да се говори по този начин в двадесети век.

Сега аз не говоря за морала на съвременния човек, който може да заколи една, две, три и повече кокошки и да ги изяде. Аз имам предвид новия морал, според който човек трябва да нахрани кокошките си и да ги пусне да си живеят свободно в гората. Престъпление ли е това? Престъпление ли е да обичаш и мъжете, и жените, без да задържаш любовта им за себе си? Престъпление е, когато обичате човека и задържате любовта му само за себе си. В този смисъл казвам, мъж, който не може да обича всички жени чисто, безкористно, не е мъж. И жена, която не може да обича всички мъже чисто, безкористно, не е жена. Такъв е Божият закон. Дали

на вас е приятно, или на мене е неприятно, това нищо не значи. Такава е истината, Бог обича всичко, което е създал, а човек ще гоиде да прави избор, какво може да обича и какво да не обича, кое било направено добре и кое зле. Бог одобрява своите дела, а човек ще критикува, че това или онова не било направено добре. Като не го одобряваш, направи ти нещо по-добро. Ако не можеш, по-добре мълчи. Тази теория не била права, онази не била права. Нова теория трябвало да се създаде, да измести старите. Ще чакаш, докато всяка теория свърши работата си. Като си впрезнал воловете си, ще чакаш да свършат работата вместо тебе. Те ще орат, а ти ще почиваш. Като свършат работата, тогава ще говориш.

Широта се иска от човека - широта в ума, в чувствата, в постъпките. Като говориш, чист ще бъдеш. Като мислиш и чувстваш, чист ще бъдеш. Единственото нещо, което животът изключва от себе си, това са белите и черните лъжи. Сянка не се гонуца от тях. Човек може да направи някаква погрешка, но да се пази да не внесе лъжата в мислите, в чувствата и в постъпките си. Съвременното човечество трябва да отхвърли лъжата от себе си във всичките ѝ форми, не по закон, но по съзнание и любов. И мъже, и жени, всички трябва да се освободят от лъжата. Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бяла или черна. Ако мъжът на някоя жена обикне друга, жена му трябва да покани съседките си на угощение и да каже: „Рагвам се, че мъжът ми обикна друга жена.“ Ако обикне трета някоя, да даде второ угощение. Нека се рагва, че сърцето на мъжа ѝ се разширява, приема и другите жени като свои дъщери, с всичката чистота и безкористие.

Ще кажете, че, ако се постъпва по този начин, светът ще се развали. Какво е станало със света досега? В чистота ли живеят сегашните мъже и жени? Външно, пред хората се пази някакъв морал, някакво външно благоприличие, но вътрешно не се пази

никакъв морал. Дойдем ли до любовта, мъжът трябва да вижда в жената своята възлюбена сестра. Жената пък трябва да вижда в мъжа своя възлюбен брат. Под думите „брат и сестра“ в ограничен смисъл разбирам хора от една кръв, роднини от една майка и от един баща. Под думите „възлюбен брат и възлюбена сестра“ разбирам души, излезли от Бога, които имат еднакви права. И жената иска да обича, както и мъжът. Тогава и мъжът трябва да се радва, когато жена му обикнала друг мъж освен него.

Следователно всички хора трябва да дават път на любовта във всички нейни възвишени и красиви прояви. Само по този начин човек може да се подмлади и да придобие безсмъртието. Ако направите една погрешка, не се осъждайте, но изправете погрешката си. Най-малката погрешка, която направих, подразбира най-малкото добро. Изправянето на погрешката пък подразбира двойно добро. Значи направената погрешка е едно добро, а изправянето на погрешката е двойно добро. Погрешките се допускат в живота, за да се угвоят доброто в човека.

Казано е в Писанието: „Когато Духът Свети дойде, ще те научи да уважаваши, почиташ и цениши с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух това, което Бог е направил. Това и Христос знае, затова е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Всички хора искат да ги обичат. Няма човек в света, който да не иска да бъде обичан. Който иска да бъде обичан, трябва да носи Божествения образ в душата си. Който носи Божествения образ в себе си, не може да не бъде обичан. Това е Божествен закон. Всички искат да бъдат обичани чрез доброто. Никой не може да ви обича заради доброто. Доброто не е нещо материално, то е извод на любовта. Доброто е приложение на любовта в материалния живот. Който може да приложи любовта

на физическия свят, той е влязъл в областта на доброто. В този смисъл доброто не се дели от любовта, те са неделими. Човек не може да каже, че е направил добро, но може да каже, че е приложил любовта в доброто.

Първото нещо, което се изисква от жените, е да дават свобода на мъжете, да не ги поставят на изкушения. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, веднага започва да се съмнява в него и изпада в изкушение. Щом изпаднал в изкушения, и мъжът, и жената вадят криви заключения и се поставят на хлъзгава почва. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, защо не допусне, че тя е неговата сестра? И когато мъжът види, че жена му говори с друг мъж, защо не допусне, че той е нейният брат? Ако приемате, че всички хора са направени по образ и подобие Божие, защо допускате престъплението помежду си? Престъпно ли е мъжът да говори с чужда жена, и жената - с чужд мъж? Престъпление ли е мъжът да говори с жена, която е направена по образ и подобие на Бога? Престъпление ли е жената да говори с мъж, който е направен по образ и подобие Божие?

В Библията е казано, че Бог направи човека по образ и подобие свое, мъжки и женски пол ги създаде. Ние не говорим за Ева, която беше направена от реброто на Адама, но говорим за първия Адам и първата Ева, и двамата Божествени човеци, които сега слизат на земята като представители на шестата раса. Вие трябва да бъдете готови, да приемете предците на човечеството, които идат вече в света. Това е Христос, когото всички очакват. Някои го очакват да слезе от небето, придружен с ангели, но въпреки това те се страхуват от идването на Христа. Те казват: „Страшен плач и вик ще бъде при слизането на Христа на земята.“ Никакъв плач и вик няма да се чува.

Всички говорят за второто пришествие. Страшно нещо е второто пришествие наистина, но не трябва да се говори за него. Ако искате да говорите за нещо,

говорете за вселяването на Бога между хората. Казано е в Писанието: „Ще се вселя между хората. Те ще ми бъдат народ, аз ще им бъда Бог. Ще ги напиша на ръката си и всички - от малко до голямо, ще ме познават.“ И тогава Бог, който е любов, ще се разкрие в нас и ще ни даде онази свобода, която търсим. Бог е създал вече новата епоха, но ние трябва съзнателно да влезем в нея и да я възприемем. Давид казва: „Господи, не отнемай Светия си дух от мене.“ Какво ще спечели човек, ако изгуби Божествения дух? Какво ще спечели човек, ако изгуби Божественото благословение? Сега ние сме призвани да участваме в една епоха, когато всичко старо се руши и новото се създава; когато навсякъде срещате недоразумения, страдания, обезсърчавания, обезверявания, никъде никаква светлинка. Какво по-велико благо за човека от това, в този мрак и безнадеждие да види отворена цялата вселена пред себе си, да види благословието, което Бог изпраща към хората?

Днес всички хора са призвани да се родят отново. Казано е: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не мине през вратата на любовта. Който мине през тази врата, той е придобил вечния живот, за който е казано: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си проходил.“ Като влезе през вратата на любовта, човек осмисля вече и земния си живот.

Съвременните хора се страхуват от страдания, от мъчнотии, от болести, без да подозират, че благата и придобивките са в самите тях. Като погледнете човека, вие можете да опишете всичко, което го очаква, - добро или лошо. Същевременно той разполага с методи, как да се справя със злото. Запример някой иска да бъде справедлив, но не знае как да постъпва. Нека хване средния пръст на ръката си и го погладу

няколко пъти. След това да хване същия пръст на дясната си ръка, да го поглади пак и да каже: „Искам да бъда справедлив.“ Ако иска да постъпва благородно, нека хване един след друг двата показалеца на ръцете си. Като изреди петте пръста на двете си ръце, той придобива малка светлина в себе си, която му показва как трябва да живее, какви отношения трябва да има с хората. Всеки пръст представя една книга, от която човек може да чете и да се поучава. Най-голямото благо, което е дадено на човека на физическия свят, това са неговите ръце, а в духовния свят - неговите крака.

За да постъпва справедливо, да работи добре и безкористно, човек трябва всяка вечер да измива краката си с топла вода, а ръцете си по няколко пъти на ден, да бъдат всякога чисти. Повечето хора блъскат краката си тук-там, нараняват ги и после искат да напредват. След това ще търсят различни мехлеми за раните на краката си. Колкото за лицето и ръцете си, хората имат по-големи грижи, отколкото за краката. Тях ги мият с различни парфюми и одеколони.

Време е вече хората да оценят благата, които Бог им е дал. Какво по-голямо благо могат да имат от тялото си? Красиво нещо е човешкото тяло, макар че не е достигнало още до своето съвършенство. И най-напредналите същества се интересуват от това, което Бог е предвидил за човека. Велико бъдеще го очаква. Велик е човешкият образ, човешкото тяло, което Бог сътворил. Човек е предназначен за велика работа в природата. Той е дошъл на земята като във велико училище, да се учи. Няма защо да бързате по-скоро да свършите. Важно е да научите законите на любовта, на мъдростта и на истината, както и законите на живота, на знанието и на свободата. Ако човек не научи тези закони, животът му остава безсмислен.

Какво представя животът? Той е най-голямото благо, което е дадено на човека, но той носи и най-големите страдания. Ако биха ми дали най-големите

богатства в света, не бих ги сменил с живота, даже и с най-големите мъчности и страдания в него. С какво може да замести човек живота на своята душа? С нищо. Христос казва: „Ако спечеля целия свят, а душата си изгубя, нищо не съм спечелил.“ Значи най-ценното нещо е животът на душата. За този живот е казано: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си проволил.“ Същевременно Христос дава две големи заповеди за живота: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Да възлюбиш Бога, това значи да възлюбиш Духа, който е в тебе, който те ръководи и оправя пътищата ти. Бог ще те направи свой наследник, да разбереш дълбокия смисъл на живота и да станеш свободен.

Като се говори на хората за любовта, те се страхуват, ако я приемат, да не изгубят богатата си. Няма защо да се страхуват, любовта едва сега е започнала да се проявява, и то в слаба степен. Колкото и да са слаби проявите ѝ, днес тя е за предпочитане пред великата любов, за която хората още не са готови. За предпочитане е да имаш едно житно зърно, отколкото житото на целия свят. Защо? Защото в житното зърно се крият възможностите на всичкото жито. Достатъчни са пет-шест години, за да се размножи житното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетел, разумно използвана, може да те направи виден човек. Най-малкото благо, разумно приложено, в пет-шест години може да ти донесе големи придобивки. За да се ползва от малкото, което му е дадено, човек трябва да има вяра в любовта, в Бога. Днес хората са се обезверили в любовта и се оплакват от неуспехи, от мъчности в живота си.

Срещате млади хора - ученици, студенти, които се оплакват, че паметта им отслабнала, не могат да помнят. Те отричат Бога, не вярват в любовта.

За човека пък имат голямо мнение и след всичко това очакват добри резултати. Това е невъзможно. Те трябва да изменят мисълта си, да повярват в любовта, да приемат Бога в себе си и да повдигнат мнението си за човека. Щастие е да срещнете човек, който излиза от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват.

Следователно Божествените мисли, чувства и постъпки всякога произвеждат плод, а човешките са безплодни. Човек страда от собствените си мисли, чувства и постъпки. Той страда от неразбраната любов. Ако християните по целия свят бяха обединени в една идея, достатъчно е един път да се помолят на Бога, и войната ще се прекрати. Днес те се молят, но не са обединени в една идея, всеки се моли за победа на своето оръжие. Това е все едно всеки член в семейството да се моли за свои лични интереси. Всеки иска от баща си някакво благо само за себе си, а това не може да бъде - бащата е един. Следователно той има еднакви отношения към всички. Бащата не желае разединението между синовете и дъщерите. И Бог не желае войната, но тя става въпреки неговото желание, което показва, че човек е свободен да прави, каквото иска.

Бог е дал неограничена свобода на хората и те се бият, но ще носят последствията на своята несправедливост и на неоченяване на Божиите блага. Двама души се бият - свободни са да се бият, но са несправедливи. Богат и сиромаш се карат. Кой от двамата е на правата страна? Сиромашът казва, че е на правата страна, защото богатият не му платил, колкото е уговорено. Богатият намира, че е прав в постъпката си, защото сиромашът обещал да свърши работата много добре, като за себе си, но не изпълнил обещанието си. Значи и двамата не са изпълнили обещанието си. Ако сиромашът беше работил с любов и добросъвестно, богатият щеше да

му плати двойно и тройно.

Помнете: всички хора сме служители на Бога. Кой човек е извършил работата си, както трябва, както Бог изисква? Той ни е дал предварително всички блага: светлина, въздух, вода, храна, жилища, заплати - и въпреки това мнозина не изпълняват работата си, както трябва, и започват да разискват съществува ли Бог, или не. Достатъчно е човек да се запита кой създаде слънцето, звездите, водите, всичките блага, за да си отговори съществува ли Бог, или не. Може ли човек да създаде всичките блага, с които е обиколен? Може ли човек да създаде подобния си? Значи този, който те е създал, който те е осигурил с хиляди блага, той съществува. Чи са онези светли, възвишени и благородни мисли, чувства и постъпки, които те повдигат, насърчават и вдъхновяват? Не са ли на Бога? Кой е онзи, който при всички обезсърчения, мъчнотии и страдания те обнадеждава, насърчава и крепи? Не е ли Бог? Кой ти нашепва постоянно на ухото: „Не се безпокой, не се смущавай, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи.“ Не е ли пак Бог? Кого Бог не е повдигнал и очистил от калта и праха? Някой падне, окаля се и вика към Господа да му помогне да излезе от трудното положение. След това чува тихия глас да му говори: „Стани, не се страхувай. Изтърси калта и праха от грехите си, върви напред и върши Божията воля. Един ден ще разбереш смисъла на живота.“

Сега и на вас казвам, смисълът на живота е в придобиването и изявяването на любовта. Това не значи, че трябва да станете калугери. Не казвам и да се жените или да не се жените. Не казвам да станете учени хора, нито пък да останете невежи. Въпросите не се разрешават нито с калугерство, нито с женитби, нито със знание или невежество.

Разрешаването на въпросите е в любовта. Затова казвам, възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Щом

възлюбих Бога, всичко, каквото ти дойде на ума, е позволено. Обаче, преди да си го възлюбил, мисли какво правиш.

И тъй, първото учение в света е любов към Бога. Живеете ли по това учение, всички неща са законни.

Желая ви да възлюбите Бога с всичкото си сърце и Бог да ви възлюби за всичко, което правите в негово име. Носете навсякъде Божието благословение.

*Втора съборна беседа
24 август 1941 г. 10 часа
София - Изгрев*

ЛЮБОВТА ИДЕ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Молитва на царството“

91 псалом

Евангелие от Матей, глава 16., стих 10-20

„В начало бе Словото“

Как бихте погледнали на един човек, който седи край едно езеро и се смущава къде ще иде тази вода, кой ще я пие. Всичките хора се намират при онова голямото езеро на живота и се смущават за живота, какво ще стане с живота. Вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво ви е дало повод да се смущавате? Откъде е произлязло туй смущение, какво ще стане с вас? Питам, когато един плод падне от крушата, какво става с него? Изгубва ли плодът? Не, земята е майка му. Щом падне при майка си, тя ще го помилва, ще го прегърне. Какво лошо има, че е паднал? Плодът има една слабост, не се е научил как да слеза. Падне, блъсне главата си, нарани се, изгнива. Той трябваше полекичка като муха да слезе, да кацне с крачката си. Той като си блъсне главата в майка си, тя се стресне. Казва: „Палаво дете.“ Сега палавостта в морето се проявява. Ти седиш някъде, избухнеш, някоя мисъл така те блъсне: защо Господ така създаде света. Така не се говори. Че как трябваше да се създаде? Той създаде дървета и те погледне, казва - не си за дърво. Създаде

бръмбарчета, погледне ме, казва - не си за бръмбар. Казва Господ: „Да го създам човека.“ Какво лошо има, че те направил човек? Казваш: „Защо Господ ме пренебрегнал? Защо не ме създад бръмбар?“ За бръмбар не си, за бръмбар се иска много учен човек.

Казвате, човек е корона на създаването. Но преди човек Господ създад други същества, които са много по-напреднали. Той създад ангелите, които са по-напред. Растенията са тяхно произведение. Следователно растенията показват какви са ангелите. Те са много щедри. Те казват: „Всичко давайте.“ И растенията дават плодове. Те казват - каквото дават, яжте и благодарете. Те не идат на земята. Казват: „Изяжте плодовете, само не правете пакост на нашето изложение.“ Ние чупим клони, чупим листа, цветовете. Казвате: „Тия глупци, кой ги е турил тия дървета, дървена работа.“ Дърво излиза от дева, чиста. Най-чистите растения в света са растенията. Те са много невинни. Те са деца, които излизат из рая, знаят греха. Какво нещо е сръдня, едно дете не знае. Някое дърво, като намери някъде сръднята, я счита като някое богатство. Като намери клон от сръднята, опитва я. Това опита, онова опита и някои от тия дървета, като опитват горчивите работи, станат горчиви.

Вие се спирате върху отрицателните мисли. Че те имат влияние. Всяка отрицателна мисъл, всяко отрицателно чувство има известно влияние върху човека, колкото и да е малко. Казвате „безлюбие“. Ако на ден поменеш десет пъти думата „безлюбие“, знаеш колко страда душата? Думата „безлюбие“ много страда, че е турена на служба да означава безлюбие. Тя сега и казва: „Какво ще се прави?“ Трябва да се носи голямата тежест на безлюбието. Много пъти се говори за търпението на хората. Да бъде човек доволен, днешния ден да бъде доволен. Днешния ден да бъдем доволни от месечината, каквото ни даде. Защо ще бъдем доволни от нея? Хляб

месечината ни гала, вода ни гала, светлина ни гала, тя ни гала малко светлина. Какъв плод може да узрее на светлината на месечината? После много капризна и своенравна е месечината. Погледнеш я, облякла се хубаво, после начумери се. Не иска да гледа хората. Казва: „Не искам да гледам тия бърбазаци.“ Голямо мнение има месечината за себе си. Понеже месечината едно време искала да се жени за слънцето, изиграла я земята и досега се сърди на сестра си. Някои наричат земята дъщеря на месечината. Дето месечината се мени, тя се сърди. Казва: „Ти какво ме изигра?“ Понеже казват, че всичкият живот от месечината слязъл на земята и при нея останали най-умните същества, най-учените хора. Тя казва: „Защо ми са тия учените хора?“ Те се скрили под кората на месечината, не ги вижда отвън. Никакво дърво няма отвън. Като пустиня, само лег замръзнал. Месечината представя безлюбието. Безлюбие има човек, когато е много нагорещен, туря малко сняг, малко лег, да мине изгарянето, да се лекува.

Да гойдем до същността на живота. Обикновеният живот, който сега живеем, е едно развлечение. Днешният ден нищо не постига. Някои от вас сте на четиридесет и пет години. Какво мислите да постигнете сега? Някои от вас сте на петдесет години. Какъв идеал имате? В университета не може да влезете да следвате. По медицина не може да учите. Инженер не може да станете. Някоя сестра на петдесет години красавица не може да стане, не може да се влюбват момците в нея. То е цяла наука да знаеш как да се влюбват в тебе. Някой казва: „Да му завърти главата.“ Че кой ще даде да му завъртиш главата. Никой не може да върти главата. Господ турил главата на място, че който се опитва да завърти главата някому, своята глава завърта. Всеки, който се опитал да завърти главата някому, той своята глава завърта.

Погрешките на миналото, които са правени в този

живот, трябва да се изправят по един разумен начин. Не е въпрос да се съдим. „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Казва: „Отец ми не съди никого.“ Бог, като гледа хората, не вижда в тях никаква погрешка. Като ги погледне, отдето минава, той се усмихва. Усмихва се, вижда една красива мома, хубаво облечена, красиво. Мисли, като се ожени за някой княз, ще бъде щастлива. Господ се усмихва и казва: „Ще бъдеш много щастлива, по-щастлив живот няма.“ Той се радва, когато хората са нещастни. Защото на нещастните той им ходи на гости. Господ ходи на гости на нещастните и като влезе, всичкото нещастие изчезне. Дето той влиза, нещастията изчезват. Някоя мома е грозна, никой не ѝ обръща внимание, дойде Господ на гости. Един ден, като дойде Господ, тя стане красива. Всички започват да говорят за нея, че Господ е дошъл на гости. Съгрешил някой, Господ ще го посети. Невежа си, Господ ще те посети. Ако си много учен, много красив, Господ ще ти изпрати само един подарък. Ще ти прати някой бръмбар, като кацне на главата, да издекламираш едно стихотворение, че си много красив, че Господ те е създал. Ти като чуеш, падне ти мед на сърцето. Но Господ на гости няма да ти дойде.

Писанието казва, че в сърцата на смирените Господ обитава. Ако вие сте богати, Господ в богата къща не стъпва. Ако дойде вкъщи, ще кажеш както този Закхей: „Господи, ако съм огорчил някого, четирикратно плащам, комуто имам да давам, четирикратно плащам.“ Като дойде Господ, ще каже: „Готов ли си да раздадеш всичко, каквото имаш?“ Ти погледнеш Господа и искаш да се покажеш щедър. Казваш: „Това ли намери Господ сега?“

Сега Господ, като дойде на земята, иска да освободи хората от всичките товари, които имат. Първото нещо - трябва да се освободите от ненужните товари. Ние си представяме, че сме богати. Кой е богат човек? Богат човек е онзи, който има знание,

не който има пари в касата. Той, като мине, намира касата, почука на касата и касата се отвори, казва: „Заповядайте.“ Като хлопа на вратата на скъпоценните камъни, тя се отвори и скъпоценните камъни са на негово разположение. Друг дойде, представи се, той иска да ревизира, но му казват: „Идете си.“ Какво има да се безпокои богатият човек? Че той се безпокои, че могат да го обират хората. Щом ти се безпокоиш, че могат да те обират хората, твоята работа не е от обикновените работи. Че ти живееш на една ледена планина, която утре ще се стопи. Ти ще останеш на сухо. Де е онази Божествена младост, къде отиде?

„Ако не станете като малките деца.“ Туй предразположение е възможността да се радваш на малките блага, които Бог ти дава. Вие не се радвате на вашите очи. Младите момичета се радват на веждите си. Младият момък казва - тя има сини очи или тя има черни очи, но не знае какво се крие в сините очи и какво се крие в черните очи. Казва: „Красиви са очите.“ Младият момък е обърнал внимание. Ти сам трябва да обърнеш внимание на очите си. Защото някои от вас имат красиви очи - някои имат сини очи, някои черни. Позанимайте се малко с очите си. Има доста писано върху очите. Онези, които са искали да живеят в небето, понеже са гледали все нагоре, очите им са станали сини. Като дойдат на земята, понеже са студени хората със сините очи, много идеалисти са, щедри са. Те много обещават, малко дават. Онези, които са гледали много на земята, техните очи са станали черни. Но черните очи са опасни, понеже и бодили растат. Знаеш колко са спривали черните очи? Като го бутнеш, като кон ритат. На някои хора се менят очите. Сутрин очите им са сини, на обед са черни, вечерно време са кестеняви. Менят си човешките очи желанията. Сутрин имате едно желание да се повдигнете. После казвате: „Тази работа не може.“ Ние не сме за горе. Човек с черни очи, като го напече слънцето, търси подслон на някоя

круша. Не само сянка, но търси някой плод умрял. Че ние мязаме на Настрадаин Ходжа. Има един анекдот, ще му дам едно обяснение.

Настрадаин Ходжа, един турски философ, обичал много да философства. Един ден жена му го пратила за дърва. Той обичал жена си. Ще си развали късмета. За дърва - за дърва. Взема триона. Никога не ходил, не знае как се секат дървета - качил се на един клон и започнал да реже пред себе си същия клон, за да може по-лесно да слезе. Не му иде наум, че като отреже клона, ще падне. Минава един човек и му казва: „Настрадаин Ходжа, ти, като отрежеш клона, ще паднеш.“ „Не е твоя работа. Жена ми ми каза да насека дърва.“ Като отсякъл клона, паднал. „Брей - казва, - този човек е много учен, знае кога ще падна.“ Оставил клона, затичал се, стигнал го и му казва: „Ти, като знаеш, че ще слеза заедно с клона, я ми кажи кога ще умра.“ „След три дена.“ Казва: „Белалия работа. Прати ме жена ми за дърва, паднах от клона. Женска работа. Не трябваше да я слушам.“ Връща се, носи клона. Казва: „За последен път ходих да ти сека дърва, защото отивам в оня свят. След три дена свършва ми се животът.“ Жена му го прегръща, целува, деца та също. След три дни взел си сбогом, заминава за оня свят. Дошъл до една хубава круша, изкопал един гроб, легнал отдолу и чака да дойде смъртта. Падне една круша, изяде я. Казва: „Хубаво е човек да чака смъртта.“ На третия ден чул голяма разправа. Минавали камили, натоварени с грънци. Повдигнал главата си да види. Изплашили се камилите, изпочупили грънците. Набили го. Излязъл из гроба, върнал се вкъщи. Питат го какво има на оня свят. „Всичко е добре - казва. - Крушите падат, но ако изплашиш камилите, работата е лоша.“

Казвам, всичките ви страдания зависят от изплашените камили. Ние се безпокоим. Хората на новото не трябва да се безпокоят. Имате една задача, плашите се от сиромашията. Имате някаква болест,

плашите се от болестта. Много работи има, от които човек се плаши. Плашим се какво ще кажат хората заради нас. Хубаво. Хората ще кажат туй, което е. Хората са справедливи. Ако съм красив, ще кажат, че съм красив. Ако съм богат, ще кажат, че съм богат. Ако съм учен, ще кажат, че съм учен. Ако съм силен, ще кажат, че съм силен. Хората винаги констатираат фактите, тъй както са.

Разбира се, има една красота, за която говоря. То не е тази красота правена с червилото и белилото. Тя се разваля. Всеки ден трябва да правиш тази красота. Има една естествена красота в човека, която никога не се разваля. Всеки един от вас може да бъде красив. Всеки един от вас може да бъде силен. Всеки един от вас може да бъде добър. Ние може да бъдем добри, само трябва да знаем законите, по които трябва да живеем.

В съвременното човечество един учен човек работи двадесет-тридесет години и намира едно малко откритие. Той ще продаде това откритие, ще го продаде, ще вземе един хонорар. Той измислил една пушка, която бие на четири-пет километра, или измислил някоя картечница, измислил някой аероплан, който да се спуща надолу и да хвърля бомби. За всичките изобретения трябва да му платят скъпо. Той мисли, че си осигурил работите. Знаете едно изобретение, от което хората страдат, за хиляди години ще опъват каша за престъпленията, които се извършват от изобретението. Вие ще измислите някаква мас, с която хората да си мажат лицето. Толкоз лица ще бъдат повредени. Всичките бъдещи изобретения не трябва да вредят никому, но да принасят полза.

Във вас идат хиляди мисли. Единственото нещо, което трябва да задържим в себе си, то са онези хубави мисли, които идат. Не е лошо, че идат различни мисли. Ще изберете само тези мисли, които подхождат на вашето естество. Няма да задържате всичко. Може да

ви дойде идеята - искате да станете цар, вие искате да бъдете голям философ. То е тежка работа. Искате да станете красива мома. То е тежка задача. Вие ще събудите желание във всичките хора. Всеки ще иска тъй да се допре до вас, да вземе нещо от вас. Всеки ще иска от красивата мома поне едно косъмче. Като падне едно косъмче от нея, ще го вземе. Знаете ли, че един косъм, турен в джоба на някого, ти се връзваш с него. С всичките косми, които хората ти вземат, ти си връзан. Ти си връзан със сто въжета. Ти мязах на един вол, връзан в дама. Седши, неразположен си, някой косъм са взели.

Казвам, космите на вашите вежди, като паднат, ще ги събирате. Космите от главата ви какво ги правите вие? Аз моите ги горя. Вие вашите горите ли ги? Изгоря един, десет дойдат. Изгоря десет, двадесет дойдат. Едно нещо - с всеки косъм ще вържете една ваша лоша мисъл. Лошите мисли ще връзвате с човешките косми. Връзват се те. С кое се връзват? Всичките ваши лоши мисли ще ги вържете с космите. Затуй главата е покрита с косми. Сега вие ще го разберете буквално. Дойде ти една лоша мисъл, ще помислиш за косите си.

Сега да ви приведа един български анекдот. Може да се обясни една идея. Един българин се оженил за една много лоша жена. Толкоз лоша, че му побеляла главата. Един ден отиват на кладенеца и той ѝ казва: „Не стой на кладенеца, ще паднеш вътре.“ „Не е твоя работа.“ Казва: „Макар че си лоша, трябваш ми. Ще паднеш.“ Казва: „Ще падна.“ Тя влиза вътре. „Нали ти казах, че ще паднеш.“ След половин час гледа, от кладенеца излиза един дявол побелял, всичката козина му станала бяла. Пита го защо бяга. „Тук влезе една жена и за половин час ми побеляха космите. Такова лошо същество не бях виждал. Бягам, да се освободя, да не ми дотяга.“ Дошло му наум и мъжът си казал: „Хванах цаката на тази работа. Сега няма да кажа името на тази жена.

Аз ще я кръстя Лилита, която налита.“ Той иде някъде, види някой болен и каже: „Лилита иде.“ Болестта, като чуе, бяга. Влезе при някой сиромаш, сиромашията се образува от лошите духове, и те избягат. Той казва: „Лилита иде.“ Де каквото нещастие дойде, казват: „Викайте го.“ Той като каже „Лилита иде“, всичко бяга. Дяволът се учудил, че побелял. Дяволите, дето побеляват, ги е страх. Белият цвят за тях е най-голямото страдание.

Казвам сега, Лилита. Новата форма, която трябва да признаете. Щом дойде един лош дух във вас, кажете: „Любовта иде.“ Сиромаш сте - любовта иде. Болен си - любовта иде. Не си разположен - любовта иде. Обидил те някой - любовта иде. Изкълчил си крака - любовта иде. Казвате, какво ще стане? Ще стане туй, че другите ще бягат. Щом бягат другите, работата става. Какво по-хубаво в света - да кажеш, че любовта иде в света. Любовта, то е присъствието на Бога. Няма по-хубаво нещо в живота. Ние желаем хубавите работи вътре в света. Само ако Бог мине покрай някой човек, погледите на всички същества горе и долу се насочват към този човек, дето Господ е минал. Та казвам, само ако Бог насочи своя поглед към вас, цена няма. Цялата земя, всички същества са разположени към вас. Не може на един човек да се пожелае нещо по-хубаво от това, Господ да го погледне. Когато Господ не те гледа, всичко може да стане. Но когато Господ те гледа, всичко тръгва по мед и масло.

Когато говоря за любовта, разбирам онзи момент, когато Господ те поглежда. За мене любовта е път, по който Бог изпраща своите блага на всички същества по лицето на земята. Невидимият свят и напредналите същества се интересуват от любовта. Ангелите искат да бъдат обичани. Боговете искат да бъдат обичани. Всеки се нуждае от Божествената любов, понеже в любовта Бог присъства. Единствената реалност, която никога не се мени, то е любовта. По някой път ние

казваме, че любовта създала някои страдания. Любовта не търпи лакомия. Никога нямайте лакомия в любовта. Задоволявайте се с най-малката любов.

Това се е случило в Бургас. Евангелистите винаги желаят да имат голямата любов, посещението на духа. Един евангелски проповедник, като се молил дълго, и го посещава духът, казва: „Като ме посети Господ, не можах да гледам, че легнах на корем и започнах да ритам. Ритах, ритах, казах: Господи, стига!“ Един човек рита, докато се освободи. Че втори път не иска да дойде любовта по този начин. Това е голямата любов, за която човек не е готов. То е едно благо. Срещате един човек, който ви обича. Бог ви погледнал чрез очите на един човек. Него ден ви върви. Започвате да философствате - обича ли ме, или не. Единственото съществуване в света, което обича, това е Бог. Ти във всички можеш да се съмняваш, казваш: „Бог ме е забравил.“ То е илюзия. Мисълта на някое съществуване или на самия тебе, или на баща ти, или на дяло ти, или от сто, от хиляда поколения някой помислил и през тебе минава мисълта, която няма никаква реалност. Понеже Бог ви обича, вие сте дошли на земята. Имаш една отлична глава, нос, очи, пръсти, внесъл най-хубавите мисли, най-хубавите чувства в тебе. Може ли ти да се съмняваш в съзнанието, дали Господ ме обича. Обича те.

Казвате сега: „Ние сме на земята да постигнем нещо.“ Днес имате едно желание да постигнете. В себе си кажете какво искате да постигнете. Знайте, че всяко желание има две страни. Ако изберете най-малкото нищожно желание, ще ви бъде. Ако изберете голямо, може да няма условия днес да го постигнете. Днес какво искате, какво желание да се постигне? Някои от вас може да поискат да се вземе един лотариев билет, да спечели един милион. Питам тогава, защо ви е един милион? Защо не пожелаете да станете един лекар, да ви покаже една от билките, която лекува проказата или

сифилиса, че да бъдете полезен на човечеството? Защо ви са един милион книжни пари? Мисля, на един наш брат се е паднало от лотарията двеста и петдесет хиляди. Но това е едно забавление. Германците с това понижение, което направиха след миналата война на тяхната марка, не можаха да се нахранят с милиони само на обяд.

Искайте онзи закон, който внася светлите мисли. Поискайте да разберете онзи закон, при който влизат светлите чувства в човешкото сърце. Поискайте да знаете закона, по който влизат светлите постъпки в човешкия свят. Поискайте да бъдете здрави, че да бъдете полезни. Вашето знание да се разнася, че дето минете, да давате здраве. Поискайте да бъдете добри, че да бъдете проводник на великото Божие добро. Хората се нуждаят да бъдат проводници. Вие искате да станете ангели. Ангели има доста. Те извършват много добре работата. Хората като слуги на земята не знаят как да извършат своята служба. Някой път изберете и седнете до някоя сестра, която не обичате. Или седнете между двама, които не обичате. Като седнеш и като те бутнат, да им е приятно и ти да имаш най-хубавото разположение, да ги погледнеш умилно. Утре направете този опит. Всеки да седне при тези, които не обича, при които няма разположение. Доброволно да го направите. Не да кажете: „Тъй каза Учителят.“ Ще кажеш в себе си: „Днес да седна при някой, когото не обичам.“ Като седнеш при тази сестра, тя ще си навъси веждите. Ти ще туриш десет звонкови монети, подарък ще ги туриш в джоба. Те са златните монети, наполеони. Един наполеон е две-три хиляди лева, то са тридесет хиляди лева. Като туриш в джоба, тя ще каже, че Господ те е посетил. Ти вече носиш Божия дух.

Няма нещо по-красиво в света - да знае човек как да обича, да знае как да люби. Една от най-великите науки е любовта - да знаеш как да любиш. Всичкото зло

В света е произлязло от любовта. Че ти ако обикнеш някого и не го обичаш, както първия път, той веднага е неразположен и ще започне да те мрази. Човек, който иска да се занимава с любовта, трябва да е съвършен. Ако някой човек е недоволен от тебе, да считаш, че имаш с какво да се занимаваш. Той ще каже: „Бъди съвършен. Ти мене трябва да ме обичаш, тъй както съм лош. Ти можеш да ме направиш добър.“

Казвам, трябва да се повърнем към онзи истинския живот. Аз желая вие да се подмладите, да се повърне любовта ви, която сте имали в детинство. Не сегашната любов. Тя е актьорство - ще се представим, че обичаме някого. Във всеки един човек има нещо, което може да обичаме. Всяко едно живо същество, което Бог е създал, то е едно богатство заради нас, ако вие разбирате. Като говоря така, някои ще попитат: „Защо съм толкова лош?“ Защо съм толкова лош? Защото не съм добър. Защо човек е толкоз добър? Защото не е лош. Защо е лош? Защото не е добър. Защо е добър? Защото не е лош. И двете неща се заменят. Но пог думата „лошевина“ аз всякога разбирам, когато човек е обърнал чрезмерно внимание само на материалните работи, той става лош. Лошевината не е нищо друго освен един краен материалистичен живот, че всичко е на земята. То е една трета. Ти сто и двадесет години може да се радваш на богатството, но след сто и двадесет години твоего богатство, което имаш, няма да те ползва. След сто и двадесет години зъбите ще паднат, очите ще потъмнеят, ще оглушееш, ще се затворят всичките пътища. За какво ще ти служи богатството? Не можеш да ядеш сладко, не можеш да спиш сладко, с хората не можеш да се разбираш, младите не те радват, старите не те радват, нищо не може да те радва. Никой не те поглежда. Да станеш стар, да оценяваш Божиите блага, разбирам. Да станеш възрастен и добре да изпълняваш всичко това, разбирам. Да станеш дете, да възприемаш добре, разбирам. Но да

си нервнo дете, което нищо не възприема, да си насилник възрастен, който само говори, да си един глупав старец - по-голямо зло от това не може да бъде. Казвам, не искам да бъдете глупави старци, нито искам да бъдете насилници, нито пък глупави деца.

Сега аз не съдя. В дадения случай в моето понятие злото не съществува. В хората злото привидно само съществува. В света всъщност зло няма. То е една възможност в Божествения свят. В дадения случай можеш да бъдеш разположен, можеш да бъдеш неразположен. Ако ти обичаш, ти си разположен. Ако ти не обичаш, не си разположен. Туй неразположение е вече зло. В невидимия свят няма условия един човек да покаже своето неразположение. Щом като слезе на земята, може да го прояви. Най-малкото отклонение, което има в Божествения свят, ще се покаже, че има opak характер. Вие знайте, Бог обръща внимание върху вашето добро и зло. Но законът е както той обръща внимание, така и ние да обръщаме внимание на онова, което той е създал. Ти искаш Бог да обърне внимание. Господ иска, като видиш един червей, да кажеш: „Колко е красив този червей, който лази.“ То е бил един господин с голяма амбиция. Господ го е турил в туй положение чрез закона на смирението. Работи човекът.

Сега всичките съвременни религиозни хора имат такива понятия, казват: „Ще се познаваме ли в оня свят?“ Те в този свят не се познават, че в онзи. Единственото нещо, с което хората могат да се познават, е любовта. Без любов не може да има познаване. С любов ако се познаваме, и в този свят, и в онзи свят ще се познаваме. Дето любовта се проявява, хората се познават. Аз по някой път гледам - хората са затворени книги, затворени листа и цветя. Като видя един разцъфтял цвят, казвам, любовта е дошла. Когато слънцето грее, показва, че любовта е дошла. Когато облаците се явяват, любовта е дошла. Всяко едно благо

и като дойде едно хубаво разположение, любовта е дошла. Когато дойде едно хубаво разположение във вас, това е един цвят, който е цъфнал. Сега, не само да се облечете хубаво във вашите хубави мисли, но в тази хубавата мисъл трябва да се роди нещо.

Сега, когато обичаме един човек, какво трябва да направим заради него? Ако обикнем болния, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане здрав. Ако обикнем грозния, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане красив. Ако обикнем слабия, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане силен.

Казвам, любовта всякога предава нещо съществено на човека. Като дойде този, който ви обича, ще види какво не ви достига, какво ти нямаш и ще ти го донесе. Онзи човек, който ви обича, ще ви даде нежно. Ти си гладен, нуждаеш се от хляб. Този човек, който ви обича, ще ви донесе хляб. Вие сте жаден. Този, който ви обича, ще ви донесе вода. Вие сте бос. В дадения случай онзи, който ви обича, ще ви донесе обуца. Всеки човек, който даде подслон на някоя ваша хубава мисъл, подслон на някое ваше хубаво чувство и подслон на някоя ваша постъпка, той ви обича.

Следователно благодарете за любовта, която постоянно Бог чрез хората излива на вас. Вие мислите, че Божията любов само чрез един човек може да дойде. Любовта на Бога, която минава през разните хора, ще внесе разни блага. Един музикант, който ви обича, ще ви даде нещо от музиката. Един архитект, който ви обича, ще ви даде нещо от архитектурата. Здравият, ако ви обикне, той ще ви даде нещо от своето здраве. Болният, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своята болест. Недоволният, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своето недоволство. Скържавият, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своята скържавост. Любовта е проводник на всички положителни и отрицателни неща, които съществуват в света.

Сега, в туй учение Бог ще ни научи. Господ сега е дошъл да ни учи. Някой път ме питат: „Как ги търпиш?“ Рекох, че какво има да ги търпя. Господ ги търпи. Аз се чудя на Божието търпение. Господ си има развлечение. Господ се занимава сега, поглежда и се усмихва. Аз се усмихвам, и Господ се усмихва, казва: „Много хубав свят е това.“ Вие сте чудни. Една красота не може да се изяви, ако няма грозота. Когато красивата мома е между грозни, всички обръщат внимание на нея. Когато е оградена със сто красиви момичета, и нейната красота не се вижда. Благодарете, че когато се съберат само лошите хора, вие изпъквате. Ако те са по-добри от вас, вашата добрина няма да се види. Вие искате всичките хора да бъдат учени. Не искайте да ви заобикалят само учени хора, вашето учение ще изчезне. Ако има по-невежи от вас, простаци, вие ще изпъкнете. Като дойдат говеда край вас, вие ще изпъкнете. Казвате: „Аз не съм говедо.“ Аз имам по-друго понятие за говедата. В света към говедата има особено разположение. Срещна един вол, ще го потупам по гърба. В козината на белия вол има нещо хубаво. И в козината на някой черен бивол има пак нещо хубаво. Черният цвят на бивола е емблем на черно чувство. Волът казва: „Отвън съм бял, но отвътре не съм станал бял. Отвън станах, сега искам и отвътре да стана бял.“ Биволът казва: „Отвън съм чер, но отвътре не съм.“ Сега биволът се мъчи да стане отвън бял, а волът да стане бял отвътре. Сега и аз съм побелял отвън, мъча се да стана бял отвътре. Някои от вас се мъчите да станете бели отвътре, някои се мъчите да станете бели отвън. След време ще станете и отвън бели, понеже сега сте бели отвътре. Тогава косата ви ще бъде сребриста.

Радвайте се на всяка една усмивка, която някой ваш познат или непознат ви дава. Радвайте се на всяко цвете, като приемеш уханието му. То е говор на Господа. Радвайте се на слънцето, на ония лъчи, които то праща. То е Господ. Духне вятърът, радвайте

се, че Господ обърнал внимание. Радвайте се на всяко, което е на Земята. Радвайте се на Господа. Тогава работите на Земята ще тръгнат напред. Децата ще вървят напред, жената ще върви напред, приятелите ще вървят напред. Не че всичко ще се оправи.

Та казвам, пожелайте днес едно нещо, да имате едно желание. Аз да ви дам един избор. Пожелайте да научите онзи закон, по който идат всичките Божии блага в света. То е любовта. Само да зърнете какъв е този закон. Какъв е този закон, да видите едно малко благословение, което посещава хората. Най-първото посещение, ще имате едно доволство в себе си. Хубаво е човек да бъде доволен, защото в любовта всяко недоволство ще се превърне в едно доволство. Писанието казва - ако греховете ви са такива, казва Господ, елате да разсъждаваме - ще залича всичките престъпления и няма да ги помена. Не само Господ ще заличи всичките престъпления, които хората направиха, но ще ги превърне на скъпоценни камъни, ще ги окичи на огърлици, на пръстени. Пръстените, които един ден ще носите, ще бъдат от вашите престъпления. Една малка ваша сръдня, която сте имали, ще се превърне на скъпоценен камък. Вие казвате: „Ще ми дойде.“ Но после ще кажете: „Колко е бил благ Господ, че от моята сръдня ми направи един скъпоценен камък.“ Тогава този скъпоценен камък, като се разсърдите, като го пипнете, веднага ще произведе същото разположение, което имате. Срещате един брат, който е неразположен. Казвате: „Защо този брат е неразположен?“ Три неща има, за които човек е неразположен. Материални блага няма - неразположен е. Сила няма - пак е неразположен. Не мисли добре - пак е неразположен.

Мисли добре, проявявай силата, която имаш, бъди доволен на онова, което Бог ти е дал. Понеже Бог има отредени повече неща за вас, отколкото вие мислите. Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло за онова, което Бог е приготвил за онези, които го

любят.“ За да ви любя Господ, вие трябва да обичате всичко. Под думата „всичко“ разбирам онава, в която Бог пребъдва, трябва да го обичаме. Когато обичаме един човек, Бог прави връзка между две души, които са излезли. Тия души трябва да се обичат, понеже, дето са двама, там са и трима. То е винаги Бог, който присъства. Когато двама души се обичат, Бог е между тях. Ако Бог не е там, любовта не може да съществува. Имаме отрицателен полюс. Щом един е отрицателен, другият е положителен. Бог е, който действа и сближава хората. Бог е, който примирява хората. Бог е, който прави хората да се обичат.

Казвам, пожелайте днес да се запознаете с Божието благо, пожелайте да се подмладите. Пожелайте да се върнете някой на една година, на две, на три, на четири, пет, не минавайте четиринадесет. Днес да се върнете на една или до четиринадесет години, да станете от една до четиринадесет години. От четиринадесет години да не отива никои нагоре. Казвате, четиридесет и пет години съм, петдесет, шестдесет години. Какво означава четиридесет и пет години? Седем години, това са ядене. Детето, което бозае, постоянно иска. На четиринадесет години вече иска да го обичате. На тази възраст децата са много капризни. От четиринадесет години в тях се заражда умът, стават горделиви, започват да пишат поезия, стихотворения. Извади някое стихотворение и го чете. Казва, че на двадесет и осем години е. Той поумнял вече. Но числото е закон на Божествената справедливост. Числото две е число на раздорите. Числото три е число на примирение. Четири е да знаеш как да делиш работите. Пет е да знаеш как добре да свършиш работите. Шест е да ядеш сладко обяда. Седем е да почиваш. Осем е да изплатиш дълговете. Девет е да се примириш с всички. Десет е да идеш при Бога и да си дадеш отчет. То е смисълът на всичките числа.

Вие всички знаете как да обичате. Вие всички

знаете дали обичате, или не. Казва Христос в прочетената глава, че още вие нямате това разбиране. Ние се боим какво ще стане със света. Днес времето е облачно. Това показва, че месечината ще ни създаде трудности. Нашата лакомия в света ще ни създаде някои неприятности. Една отлична глава изисква храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържа човешката мисъл, понеже иска съответна храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържат чувствата, понеже чувствата изискват съответна храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържат добрите постъпки, понеже те искат съответна храна. Пчелите, които разбират този закон, хранят царицата със съответна храна, работните - с друга и търтеите - с трета.

Сега вие сте богати, богати по ум, по сърце. От толкоз хиляди години вие искате Бог да ви даде някое благословение. Онези семена, които Бог е дал, посеете ги във вашия ум. Хубавите семена, които имате, посеете ги във вашето сърце. Хубавите семена посеете ги във вашето тяло. Тогава кой каквото и положение да заема в живота, да започне новия живот от мястото, дето сте поставени. В една пиеса всяка нота е турена на своето място. „Сол“ е турен на своето място, „ла“ е турено на своето място, „ми“ е турено на своето място, „до“ е турено на своето място. После времето не е еднакво, разнo време има. Но дотогава, докато всяка нота взема съответното положение, тя е на мястото си. Ако вземе друго място, положението вече се изменя. Да кажем, вие имате един основен тон да се освободите от някаква мъчнотия. Знаете ли вие възможностите да се освободите към периферията на това освобождение? Ако вие по един граматичен начин изявите любовта, как ще я изявите? Как бихте изявили думите „аз ви обичам“? Като кажете „аз ви обичам“, в ума държите едно разположение, искате да кажете: „Аз за вас имам най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, желая вашия успех в живота. Вашето повдигане, вашият

успех е моята радост.“

Че когато ние поправяме живота в света, Бог се радва. Бог се радва, когато ние страдаме, понеже в страданията ние се чистим. Но казвам, да се радваме с Господа, който се радва, че хората прилагат любовта. Защото, ако облечете Господа в една алчна греха - защото някои искат да познаят Господа в една алчна греха. Ти искаш повече, пък той ти е дал вече повече. Соломон едно време не разбра. Той поуска знание. Той поуска това, което не му трябваше. Като получи туй знание, той го приложи в един път без път. В туй знание искаше да изучи дълбочините на женското сърце и забатачи. Искаше да опита всичките жени какви са по характер. След като опита, казва: „Суета на суетите“ и „Всичко е суета“. След като добиете всичкото богатство, в края на краищата ще кажете като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ След като добиеш всичкото знание, ще кажеш: „Суета на суетите, всичко е суета.“ След като добиеш всичката сила, която един човек може да добие на земята, пак ще кажеш същото нещо. Каква сила може човек да добие?

Единственото нещо, от което човек може да остане доволен, то е само онова чувство, което прониква от любовта и любовта остава неизвестна. Тя носи сила, знание. Знанието без любов е опасно. Сила без любов е опасна. Всичките блага, които дойдат без любовта, са опасни за човека. Вие сте ги имали. Казвам, благата вече имате. Вие имате ония блага, в които любовта присъства.

Изберете днес едно ваше желание и го постигнете. Аз ви казвам, пожелайте да се подмладите, да се върнете към детството. Онзи стих казва: „Коиито чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови.“

Казвам, пожелайте всички да се подмладите, да се върнете всички от една година до четиринадесет години, да почувствате радостта на любовта, която

се проявява в тия четиринадесет години.

„Отче наш“

*Трета съборна беседа
25 август 1941 г., понеделник, 5 часа
София - Изгрев*

НОВИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Молитва на царството“

91 псалом

Евангелие от Матей, глава 16., стих 10-20.

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху новия път, по който човек всичко може да постигне, което желае. Всички хора страдат от непостигнати желания. Има нещо, което не е постигнато. Аз няма да се спирам изчерпателно да говоря. Аз само ще нахвърля някои мисли и вие трябва да работите върху това. Аз съм като онзи човек, който само ще даде семенцата, вие ще ги посеете. Когато тия семенца дадат плод, вие ще го опитате, ще видите верността на плода, който те дават, това съдържание, което има. Ние на земята сме пътници, които пътуваме, пътуваме на един голям параход, който някога имал петстотин комини, сега са останали петдесет и шест комина.

Казвам, в пространството на голяма екскурзия сме изпратени и до половината път сме дошли. Земята, както е тръгнала, в пространството има два милиарда и петстотин милиона години и още толкова има да пътува. Тъй щото и вие има още да пътувате два милиарда и петстотин милиона години и да вземате бележки и да учите. Вие бързайте, казвате: „Като умрем, къде ще

идем?“ Не е въпросът къде ще идете. Смъртта не е нищо друго освен едно малко наказание. За наказание е смъртта. Да умреш, значи да си удариш крака о някой камък, седнеш, поплачеш, превържеш крака, и пак станеш, и пак спреш. Смъртта според мене е блъскане в яките камъни по пътя. Не си блъскайте краката по яките камъни по пътя, вървете по гладките пътища.

Казва някой: „Като умра, къде ще ида?“ Никъде няма да идеш, ще седнеш на пътя, ще плачеш. Казва: „Къде отива, като умре, човек?“ Аз го виждам, съдрал си гащите, гледа си гащите и плаче. Казва, къде е. Вън от къщи, плаче за съборената къща. Питат ме какво прави. Пита ме може ли тази къща да се поправи. Не може. Имаш ли госта материал да направиш втора? Нямам. Под курия ще ходиш. Казват: „Къде отидоха онези, кошто умряха?“ Под наем ходят. То е моето схващане. Казват, отишли при Бога. Че Бог къде е? Бог е навсякъде. И под наем, като си, пак си при Бога. Живееш в своя дом, собственик си, не знаеш как да се разправяш със своята собственост, мислиш, че всичко е твое. Господ те изважда из къщата, туря те наемател някъде да ти господаруват. Не го признаваш за господар, той те туря при друг господар. Ако не признавате господаря, много господари ще имате. Ако го познаете за господар, него ще имате. По-добър господар в света от него няма. Мед тече от устата, от очите му излиза най-хубавото. Даже сега гумата „мед тече от устата“ е много материално отношение. Даже не изявява една много малка част от една истина, която се крие.

Човек само като помисли за Бога, веднага ще настане една голяма радост. Я вижте ясното небе, като погледнеш, какъв простор, каква възможност в туй пространство. Вие плувате в това пространство два милиарда и петстотин милиона години, но вие нямате една ясна представа какво са. Ако тия години биха ви ги дали да ги пренесете, колко време ще ви вземе да ги пренесете. Времето и то се носи, то се

сгъстява. Един човек, вече станал на четиридесет и пет години, времето събрал, че той тежи шестдесет кила. Друг човек, станал на четиридесет и пет години, тежи седемдесет кила. А пък едно дете, което е на една година, колко тежи? Седем-осем. Защо хората по години се теглят? Сега вие ще дойдете до едно възражение. Ами, като остаряват хората, олекват. Знаете ли защо олекват хората? Старите хора те са търговци, ходили, продавали оттук, продавали оттам. Най-първо имаха стока, но след като продадоха, олекват. Като олекват, какво имат? Олеква стоката, но пари имат в джоба. Старият бръкне в джоба си, казва: „Има нещо спечелено.“

Та казвам, при сегашните условия пътят, по който вървим - трябва една права мисъл, за да може човек да възприеме онова, което има, защото всеки един ден носи известни възможности. Ти сутрин се облягаш, легнеш под юргана. Съвременните културни хора, които са се покрили с един културен юрган, този културен юрган седи в това, че има чаршаф, някой път чаршафът е зашит с конци или с копчета, цветът може да е жълт, може да е червен, някой път и черен юрган. Някой път има от тези новите юргани от рода на шалтетата. Лятно време с един юрган може, но зимно време трябва три такива, за да се стоплиш. Доиде зимата, ти се безпокоиш, че нямаш три юргана. Защо ти са три юргана? Казва, не може без юрган. Питам, колко юргана имат птиците? Колко юргана имат млекопитаещите? Всяко си носи юрганчето на врата, гърба, някои си носят кожухчето.

Ще ви кажа, някои искат да станат много духовни, че не трябвало да бъдат много тлъсти. Съгласен съм, човек не трябва да бъде тлъст, но не съм съгласен и човек да бъде много сух. Две опасности има. Тлъстината е опасна, но и сухотата е опасна. Ще се учите на събиране, ще съберете тлъстината и сухотата и ще ги разделите по братски. Ще кажете на

тлъстия: на тебе половината и на сухия половината. Като разделиш по братски тлъстината и сухотата, те ще се разберат. Трябва да има братство между сухотата и тлъстината. Сега, кажете ми, кой е братът и кой е сестрата. Как бихте ги разрешили? Ако кажа, че тлъстината е сестра, а сухотата брат, вие ще ме запитате защо брат е сухотата и защо сестра е тлъстината. Братът е минал през огън, та се стопил. През огън минал и като гоиде, предава на сестра си, казва: „За да не се стопиш, сестра, трябва да ми дадеш от твоята мазнина, защото, ако не ми дадеш, Господ ще те прекара и тебе като мене през огън. Едно време и аз бях една мазна сестра. Като не изпълних волята Божия, Бог ме прекара през огън и ме направи брат. Сега съм сухият брат, който разбира волята Божия. Пък ти, тлъстата сестра, мазната сестра, трябва да се обхождаш добре с мене.“

Ще кажете, това е алегория. Горко на тлъстите сестри, които не дават. Горко на сухите братя, които не вземат. Блажени тлъстите сестри, които дават. Блажени сухите братя, които вземат. На тях е Царството Божие на земята. Блажен онзи, който сее, блажен и онзи, който жъне. Блажен онзи, който участва в сятото и жънатото. Значи под думата „тлъст“ разбираме, един човек има семе и семето трябва да го посее на нивата. Който е сух, трябва да работи. Под сухи хора разбираме - трябва да работиш. Станеш от леглото, кажеш: „Пак на работа.“ Казва: „Да сме малко мазни.“ Ако всичките хора бяха мазни, щеше да бъде най-голямото нещастие. Благодарение, че има сухи хора, тия хора работят. Ако всички почиваха или всички работеха, животът ще стане несносен. Уморят се ръцете, уморят се краката, трябва да починеш. Недоволството в нас е една чрезмерна умора.

Постоянно сме заети с една мисъл - да станем богати. Днес има богаташи, които имат сто милиона, двайсет милиона, има богати, които имат един милиард.

Питам, ако имаш един милиард, какво ще направиш? Никога не трябва да товарим ума си с излишни мисли. Никога не трябва да товарим сърцето си с излишни желания, никога не трябва да товарим тялото си с излишни постъпки. Туй е новото в света. Да се освободим от всичко онова, което е излишно. Да остане само онова, което е съществено и което носи радост и веселие за твоята душа.

Три неща са потребни в света, за да дойдем до това. Ние без любов не можем да се разтоварим и без мъдрост не може да се разтовариш, и без истина не може да се разтовариш. Когато говоря за любовта, някой път разбирам да се разтовариш от ненужния товар, който носи твоята душа. Виждате онзи вол, който е впрегнат, тегли една кола натоварена. Какво има на колата? Гледам, цялата кола натоварена с камъни, волът пъшка. Какво се ползва волът, който тегли тия камъни. Питам го защо ги тегли. „И аз не знам.“ Хубаво, волът има извинение, но ние, които сме хора свободни, Бог, който ни е направил по образ и подобие, защо трябва да влачим тия ненужни камъни, защо трябва да влачим този ненужен пясък, защо трябва да влачим този ненужен товар някъде?

Твоята душа е обременена с някои страдания. Какво е страданието? То е ненужен товар, който ние сами си създаваме. Ти станеш сутрин и не искаш да впрегнеш ума си на работа. Като стане човек, какво трябва да мисли сутринта? Аз, ако бях цигулар, ще изсвиря една песен на слънцето, ще си наглася добре цигулката. По някой път, гледам, на някои цигулари не нагласена цигулката, не излиза нищо. Между „ре“ и „ла“ няма съгласие, между „ми“ и „ла“ няма отношение. Свири хубаво, но един дисонанс има. Казвам, нагласи цигулката си. Какво ти коства? Някой път има голям майсторлък, някой път големи цигулари се ухитрили, имат такива завърнтулки, завъртват по малко като микрофон. Много лесно се нагласява с такива микрофони. Ако ги

нагласяваха, всичко щеше да върви по мед и масло.

Казвам, сутрин, като станеш, ще нагласиш клечката на твоята воля, малко ще я нагласиш. Знаете ли какъв е тонът? То е тон „до“. „До“, „ми“, „сол“, „до“. „До“ е волята, сърцето е „ми“, умът е „сол“. „До“, „ми“, „сол“, като вземеш, това са основните тонове, можеш вече да свириш като цигулар, както искаш. Като станеш сутрин, твоята воля не е в хармония с Божествената воля, защото светът не е създаден само заради тебе. Той е създаден за безброй същества, на които волите трябва да се координират в даден случай. И всеки един, който знае как да се координира с всичките същества в битието, ние го наричаме щастлив човек, не се сблъсква с хората от земята. Станеш сутрин, мислиш дали Господ те обича. Ако станеш сутрин, мислиш дали баща ти те обича, дали брат ти те обича. Как не те обича баща ти? Хляб има на масата, мляко има на масата. Питаш дали майка ти те обича. Майка ти турила хляба, маслото на масата. Ти мислиш дали брат ми, сестра ми ме обичат. Тия братя и сестри турили столовете около масата и те викат да ядеш. Какво има да мислиш дали любовта им е насвят. Щом хлябът е сложен на масата, любовта им е насвят, любовта на майка ти и на всичките е насвят. Ти иди да вземеш участие в общото благо. Яж с тях наедно.

Казвам, всяко нещо, което правим, като станем сутрин, няма по-хубаво от пробуждането на любовта към Бога. Бъди благодарен на онова, което Бог ти дал. Щом станеш, на краката благодари, че можеш да се държиш на краката си. Може краката да не те държат, да имаш нужда да ти помагат. Първото нещо, като станете сутрин, благодарете на Бога, че той ви дал краката, които представят великото добро в света. Краката представят основата на живота. Един човек, който не може да седи на краката, той няма основа на живота. Един човек, който не знае да ходи, как да

си движи краката, той няма основа. Ходенето е едно изкуство. Ти, като излезеш от къщи, ако не знаеш как да ходиш всеки ден, работата няма да ти върви. Знаете, че по някой път от свиването на колената зависи участието на човека. Ти минаваш някъде, трябва да се свиеш. Минаваш някъде, няма да вървиш да се блъскаш. Ще се наведеш, ще презгнеш краката си. Ако краката не се презгват, ще си блъснеш някъде главата, може да си блъснеш окото, работата ще остане. Ако знаят краката как да се презгват, ще минеш безопасно през онези големите мъчнотици, които животът е поставил по пътищата. Някой път минаваме през клекове, няма да си повдигнеш главата, но ще бъдеш много внимателен.

По някой път задавате въпроса, кой създаде света. Че вие дотам не сте дошли. Вие започвате да учите музика и едва учителят ви казал първия тон, и вие питате защо е създадена музиката. Намясто ли е този въпрос? Ти, първо, научи се да свириш, да пееш, че като станеш виден певец, тогава питай защо е създадена музиката. Ти в старини си задай въпроса, защо Господ създаде музиката. Аз да ви кажа: музиката е създадена за развлечение на младите. Красотата е създадена за развлечение на възрастните, а почивката е създадена за развлечение на старите. Какво значи почивка? В музиката трябва паузи. Певецът пее и една четвърт или половина мълчи, за да вземе въздух. В себе си трябва пауза в живота.

Казвам, ония богатства, които са вложени, богатството, което Бог е вложил във вас, вие трябва да обърнете внимание на него. Голямо богатство е вложил. Богатство е вложил в главата ви, то е живият свят, който сега е създаден. Човешката глава е създадена по особен начин. Главата на растенията когато се създаваше, светът имаше съвсем друг облик. Когато се създаваха главите на животните, земята имаше друг облик. В света сега се създава един нов човек. Тази глава,

която носим, трябва да я оставим. С тази глава не се върви. Нова глава ще дойде. В тази глава, която имаме, се гради нова глава. Затова умират хората. За да се освободят от старите глави. Когато човек не може да приеме една нова идея, в света да я приложи, трябва да му се даде една нова глава, да разбира новото. Когато едно сърце не може да разбира новото, човек умира, за да се даде ново сърце, да разбира новото. Когато едно тяло не може да разбира новото, човек умира, за да се даде ново тяло, което да разбира новото. Затова умират хората. За да дойде новото тяло, да разбира.

А защо се раждат? Раждат се, защото Божията благост край няма. Господ казва: направете опит с дебелата глава, дайте му нова глава, дайте му ново сърце, дайте му друго тяло. Дойдат до Господа и казват - не разбират. Казва: „Вземете му старото тяло и му дайте ново.“ Онова малкото дете плаче пред Господа и казва: „Ще слушам.“ Като му дадат, пак е вироглаво.

Едно дете отишло да учи при един виден философ по естествените науки. Пък той за пръв път измервал захарта на везни, дали бучките са еднакво направени. Детето не разбирало големите работи. Той уравновесявал везните. Казва, че намерил онзи ъгъл, пог който се измерва тежестта. Той се загледал нанякъде и детето взело една бучка, няма равновесие. Чуди се. По-напред всичко беше в равновесие, сега, гледа, едната страна натежала. Пита се къде е погрешката в измерването на захарта. Детето мислеше, че той не знае. Той казва: „Я ми кажи къде отиде едната бучка.“ „Аз - казва - не видях.“ Казва: „Как не си видял, че тя е влязла вътре в тебе през устата ти, как да не видиш?“ Той бил умен човек. Като го хванал за пъпа, бучката излязла навън, дошла пак на везните и така разрешил въпроса.

Вие ще кажете, една бяла лъжа. Той ще бутне на пъпа. Онзи казва: „Аз не видях бучката.“ Ще излезе тази бучка, трябва да дойде на везните. Понеже въпросът

не се разрешава иначе, бучката трябва да се върне на своето място.

Казвам, тия бучки са нашите желания, които ги тегли онзи философ на везните. Нека той си направи своите изследвания. Ще поускате, ще кажете: „Може ли да ми дадете една бучка?“ Щеше да му даде не една, но три. То си позволи да си вземе бучка от везните. Не вземайте сладките бучки от Божиите везни. Гледайте, докато въпросът се разреши.

Та първото нещо е доброто, което Бог ни дал. То е основата. Като станеш сутрин, направи едно добро, да покажеш, че е добро. За днешния ден всеки трябва да направи едно добро. Три пъти да го направи. Да изтълкувам думите „три пъти да направиш добро“. Да го посадиш, да го полееш и да го обереш - това е доброто направено. Доброто, което го посадиш, трябва да го полееш, да изникне и го вечерта от туй добро да откъснеш плода и да го опиташ и да кажеш: „Туй, което днес посадох, отличен плод има, радвам се.“ Ще идеш при Господа, ще занесеш този плод и ще кажеш: „Господи, това е моята днешна работа.“ Да опитаме плода и да принесем този плод дар. То е жертвата, която хората трябва да принесат. Вечерта, като се върнеш, какво ще занесеш на Господа? Като се върне бащата от работа, какво донася на своите деца? Донася подаръци, донася нещо за ядене, нещо съществено. Когато дойде един учен човек или един музикант, подарък носи. Музиката, която свири, тя е подарък. Художникът, като дойде, какво донася? Той донася хубавите картини, които са храна за нашите очи. А когато дойде добрият човек, той донася онзи аромат, защото, когато цветята цъфтят, то е доброто. Те поканват далечните пчели да събират от богатството, което носят в себе си.

Казвам, ние на земята сме цветя, да цъфнем. Богатство, което Бог е внесъл, да го разпръснем в света, да дойдат работливите пчели да го вкусят, да съберат мед и да го занесат в своите кошери. Всяка

мисъл, то е цвят, който трябва да цъфне в ума. Всяко желание е цвят, който трябва да цъфне в сърцето, и всяка постъпка е цвят, който трябва да цъфне в тялото. Ако човек не цъфти в тялото, ако не цъфти в сърцето и ако не цъфти в ума, този човек не е здрав. Здрави са ония хора, които постоянно цъфтят и които постоянно завързват, които постоянно зреят. Това е животът, да ги използвам окръжаващите около тебе, и те да се ползват.

Та казвам, в любовта имаме три степени. Има една любов, която цъфти в тялото; има една любов, която цъфти в сърцето; има една любов, която цъфти в човешкия ум, която цъфти и в човешкия дух. Но то са отвлечени работи. Има неща, които за в бъдеще ще изпитаме. Ние едва сме влезли в началото на онзи хубавия, красивия живот. Ще дойде ден, когато вашите братя и сестри ще ви посрещнат. Както тук сте събрани, ще видите усмивка, всеки ще ви покани на гости. Сега вие минавате през града, никой не ви поканва. Едва ще влезете в някоя бакалница, искате да вземете нещо, но трябва да платите. Бакалинът минава за много щедър, но каквото даваш, и той толкоз дава. Ако нищо не дадеш, и той нищо не дава.

Сега някои казват, без пари. Но трябва да се заместят парите с нещо. С какво ще ги заместите сегашните пари? Не са нещо лошо парите, те са една обмяна. Прави се един мост, по който трябва да минете, трябва греди. Може с дървени греди, с железни греди. Трябва да заменим железните греди. Не съм съгласен с железни греди, понеже желязото - като минеш през него, ръждясва, не е устойчиво. Аз съм за златни греди. Ако някой мост е направен от златни греди, колко време може да останат? Та казвам, в нашия живот всички мостове трябва да бъдат направени от злато. А пък камъните от моста трябва да бъдат от диаманти. Ако на един мост сега има диаманти, колко време ще останат? Всичко туй ще хвъркне.

Та казвам, има една възможност да не изгубим онази красота, която душата носи. Ние сме смешни, ние питаме Господ накъде е. Всеки ден Господ ни гледа. Вие се карате с някого, казвате: „Абе такъв ли те създаде Господ, такъв будала не трябва да живееш.“ Господ те слуша. Ти, умният човек, който се мислиш за умен, критикуваш другите. Ти критикуваш другите, дом нямаш, жена нямаш и критикуваш другите, че не възпитали добре децата. Никакъв баща не си - съвет на бащите даваш. На себе си съвет не можеш да дадеш, а другите хора учиш. Казваш: „Пей хубаво.“ Как да нея ми кажи. Всеки така може.

Сега вземете основния тон на тялото - „до“. Той си има една периферия. Кои са оркестрантите на „до“. Цял оркестър има в тона „до“, той е капелмайстор. Ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно светлина, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно звучност, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно уханье, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно сладчина, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно мекота - тогава какъв мислител си ти? Това е, което ние учим на земята. Художникът, когато рисува една картина, може да тури плътни сенки - тогава картината придобива друг характер. Ако аз видя, че на очите някой художник е турил сенки, показва, че този човек минава през големи изпитания, затова турил сенки. Ако турил светли сенки, така усмихнат, показва, че животът е по-весел. Художникът турил дебели вежди - показва, че този човек минал през големи материални изпитания, затова веждите са станали дебели. Някой нямал такива физически мъчнотии - веждите са тънчки. Сега всичките млади момци търсят момичета с тънки вежди, защото дебелият вежди показват, че онзи, който има дебели вежди, показва, че има много да плаща. Онзи с тънките вежди материалните му работи почти са уравновесени. Ако разгледаме ние веждите на хората

- не искам това да го вземете буквално, не искам да говоря върху тия въпроси, защото веждите на хората не са направени насвят и виждам, че хората не са както ги направил едно време, виждам, че са се изопачили.

Ще ви приведа един пример. Едно време младите момичета носеха сукмани с дупли, петнадесет-двадесет дупли, направени хубаво, надуплени като сдуплена книга. Като се облече, се счита за красива. Сега и вие имате дупли, но като гледат, казват: „Не си струва, дуплите са начупени.“ Казвам, дуплите на нашите мисли са така начупени, че кой как мине, казва: „Не си струва.“ Не трябва да се начупва дуплата.

По някой път искаме хората да ни обичат. Хубаво е, Божествено е желанието да бъдем обичани и да обичаме. То е Божествен импулс. То е право. Казва някой: „Аз не се нуждаю от любовта на хората.“ Не е въпросът там. Ние се нуждаем от любовта на Бога, нуждаем се от любовта на нашите ближни, нуждаем се от своята любов, нуждаем се от любовта на растенията, на животните, нуждаем се от любовта на въздуха, светлината, нуждаем се от любовта, откъдето и да се прояви. Ние се нуждаем от всичката любов, която съществува. Туй е преимущество в света.

Та казвам, сега да не ви плаши мисълта. Растенията ще ти предадат своята любов чрез своите плодове. Въздухът ще предаде своята любов, като влиза в дробовете и като излиза навън. Ако знаеш как да го приемеш в себе си, той ще ти даде от богатата. Светлината, като влиза, ако ти разбираш, ако добре я приемаш, ще ти предаде благото, което носи в себе си. Съвременните хора искаме нещо, но не знаем. Казваме за някакъв бъдещ свят някъде в небето. Къде е туй небе, не го знаем. Онази мома мисли, че като се облече с хубави дрехи, с хубава шапка, ще я предпочете нейният възлюблен и че ще я обича. Ще я обикне действително, но щом дойде до действителния живот, като дойде до готвенето, обущата няма да ѝ кажат как да готви.

Хубавите обуца няма да ѝ кажат как да меси брашното. Нищо няма да ѝ каже хубавата шанка. Кое ще ти каже хубавата шанка? Кое е хубавата шанка? Краката ще те научат как хубаво да ходиш. Ръцете ще те научат как хубаво да работиш.

Някои майки много обичат децата си, постоянно ги държат при себе си. Освободете малко децата на земята, няма да ви ги откраднат. По някой път вие даже се страхувате за ръцете, тъй сте хванали ръцете. Не бойте се, вас ви е страх. Някой път сте прекръстосали краката, да не би краката да ви вземат. Оставете краката свободни. По някой път си затваряте очите, да не ви откраднат очите. Няма да ги откраднат. По някой път туряте памук в ушите, да не би някой да влезе вътре. Оставете ушите свободни, възприемайте новото, което Бог ви говори.

Всеки ден, всяка сутрин трябва да чуете гласа на Бога, който ходи в райската градина. И сега ходи. Господ днес излиза, иде Господ. Че иде Господ, вие се плашите от него, не искам да ви казвам, че иде Господ. Казвам, виждам лицето на Бога, че изпраца една любовна вълна, поглежда, за да види тия деца. Казва: „Добри са тия деца.“ Много доносчици има Господ, с хиляди се оплакват, казва: не бой се, каквато пакост ти направи, каквото ти вземе, аз ще ти го дам. Колкото ти вземе, толкова ще ти дам. Колко ти взе? Сто? На ти двеста. Някой треста ти взема, той ти дава шестстотин, той двойно връща. Има ли нещо да се оплаквате. Брат ти взел сто, Господ ти дава двеста. Ти печелиш. Ако той не беше ти взел стоте лева, ти при Господа нямаше да идеш. Ако нямаше престъпление в света, съдиите нямаше да съдят на масите и животът щеше да бъде несносен. Тъй като има престъпление в света, има съдии да съдят. Учителите - ако нямаше деца, какво щеше да бъде. Свещениците, ако нямаше хора в църквите, какво щяха да правят?

Казвам, да благодарим на живота. Както сега се

изявява, той е най-добрият живот. Животът, който имаме на земята, той е един от най-добрите при сегашните условия. Аз ви казвам една история, вие я тълкувате криво. Най-лошите работи, които сега стават на земята, са за добро. И най-лошото е за добро. Сега тия лошите работи, които сега стават на земята, са за добро. И най-лошото е за добро. Сега тия лошите работи, които ги виждате, за бъдеще ще бъдат направени на скъпоценни камъни. От всичките лоши гуми, които вестниците пишат, които хората си казват, за бъдеще най-хубавите платове ще се създадат. От всичките гнили плодове най-хубавите плодове ще се създадат. От всичко онова, което сега е най-лошо, Бог ще създаде хубавото, на което ние ще се радваме. Не да се обезсърчавате. Човек по някой път мисли, че не го разбират хората. Щом хората мене не ме разбират, аз трябва да ги разбирам. Когато ме разбират хората, аз се радвам, но и когато аз разбирам хората, пак се радвам. Дошъл някой човек при мене. Аз, като го разбирам, ще му услужа. Ига при някой съдия, разбира делото, веднага ще ми даде един съвет. Ига при един учител, веднага ще ме разбере, ще ми даде урок, от който се нуждая. Ако ига при един, който не ме разбира, то е губене на време.

Казвам, ние трябва да идем в природата, понеже тя ни разбира, за да ни даде онова, от което ние имаме нужда. Но трябва да идем в природата, да ѝ дадем онова, от което тя има нужда. И природата има нужда да я обичат. Ти ако минеш и погладиш едно гърво, цялата природа се радва, че си погладил това гърво, дал си ново. Ако идеш в природата и туриш ръката на водата, погладиш водата, цялата природа се радва, че си вложил нещо от своята любов. Ако сутрин възприемеш светлината, зарадвай се, че природата те погледнала. Природата се радва, че ти оценяваш благо, което тя ни дава, и тя се радва, че ние оценяваме тази любов. Казва, умни са тия деца,

които Бог е създал. Тя се радва на тях.

Тогава казвам, проявете вашето добро и ходете право. Проявете вашите ръце и бъдете справедливи. Оценявайте красотата, за да оцените вашите очи. Оценявайте звука, хубаво е, за да се запознаете с разумното. Оценявайте уханието на нещата, за да имате едно здравословно състояние. Един човек, който не оценява уханието, в него чувствата не могат да функционират правилно и дишането не е правилно. Човек, който не оценява уханието, което е в неговия нос, той не може да има здравословен живот. И тъй, като се приближа при един човек, всичките хора мязат на цветовете. Всеки човек има едно специфично ухане. Като се приближиш при един човек, ще го уподобиш на някое цвете. Често уподобяват хората на цветя.

Казвам, да се радваш, че ти си един цвят на Божествения свят и твоео ухане всички го чувстват. Когато човешката душа изпраща уханието, тогава има напреднали същества, които слизат при него, за да възприемат уханието. Защото всинца сме проводници на великата Божия любов, която се проявява чрез нас. Любовта се проявява чрез всичките същества - растения, вода, светлина, чрез малките мушици, чрез малките млекопитаещи, чрез хората. Всички са носители на любовта. Под думите „по образ и подобие на Бога“ разбираме изявяването на Божията любов в света чрез хората. Когато човек възприеме добре любовта, той е направен по подобие на Бога. А пък когато проявява своята любов, той е направен по образ и подобие, значи по два начина. Като възприема добре любовта и като предава добре любовта, той значи е направен по образ и подобие на Бога. Щом не възприема любовта правилно и не прилага любовта, този образ е изопачен. Тогава веждите не са намясто, очите са разногледни, ушите се изопачават, устата се изопачава, носът, ръцете се изопачават, всичките тия хора са хилави. Сегашният свят се нуждае от една особена

красота.

Та казвам, през годината вас ви трябва едно огледало, което да го носите в джоба, както младите момичета и младите момчета ги носят. Аз съм за огледалата. Като се погледнеш, да пожелаеш да имаш хубави вежди. Вижте в някоя мома хубави вежди и вие да ги вземете. Има някой човек хубави очи, пожелайте не неговите очи да имаш, но и твоите да станат като неговите. Турците имат една поговорка: „Да гледаш красивото, е щастие себап.“ Себап не значи щастие. Една красива дума, хубавото в човека, то е едно благо. Да гледаш красивото движение на краката, то е едно благо. Казва, той гледа краката ѝ. И аз гледам краката, гледам доброто. Тия крака се движат. Колко е красива доброта. Виждам махането на ръцете, казвам: колко е красива справедливостта. Виждам очите, казвам: колко са красиви очите. Виждам ушите, казвам: колко са осмислени, каква красота има в тия уши. Каква красота има в този нос, каква красота има в тази уста.

Човек е великото благо създадено, от което има да се учите. Като погледнете очите, да видите, че светлината на Бога излиза от вашите очи. Вие се плашите от вашия опак живот. Като погледнете очите, излиза тъмнина, скриете предмета, който сте взели отнякъде, както туй дете захарта. Бог ви бутне за корема, че всичко излиза навън. Всичко онова, което сме взели без позволение, трябва да го върнем. Злато не седи в самия предмет, но в непослушанието. Никога не вземай онова, което любовта не ти дава. Чакай, попитай любовта може ли да вземеш, попитай може ли да откъснеш един плод. Ако ти каже откъсни, откъсни. Ако ти каже не късай, не късай. Дръж свещено нейната заповед. Любовта каза на първите хора: няма да късате, не е заради вас.

Казвам, в живота всичко онова, което любовта позволява, направете го. Всичко онова, което любовта не позволява, не го правете. Послушание трябва. То е

смисълът на живота. Да обичаш един човек, да му кажеш това, което той обича, не онова, което той не обича. За да те обичат, трябва да ти дадат онова, което ти обичаш, не онова, което те обичат. Бог всякога ни дава онова, което ние обичаме, онова, което е за наше благо. Той ни дал ум, понеже го обичаме. Дал ни сърце, понеже го обичаме. Дал ни е тяло, понеже го обичаме. Туй даденото благо трябва да го развием, тялото да го държим в изправно положение. Никакъв недъг не се позволява за бъдещото развитие да има човешкото тяло. Че има тия недъзи, трябва да се оправят. Никакъв недъг не трябва да има човешкото сърце. Недъзите трябва да се изправят. Векове се изискват. Никакъв недъг не трябва да има човешкият ум. Човешкият ум трябва да се изправи. Човешкият ум не е изправен, не е изправено и човешкото сърце, не е изправено и човешкото тяло, развалено е.

Трябва да се започне нова поправка, която се нарича роден. Всички трябва да се родят от Бога. Всички трябва да вложите един основен принцип. По любов да оправите вашите постъпки, не да оправяте постъпките, за които хората говорят, да оправяте онова, което хората не виждат. Ако дойде някой с любов, аз ще му дам най-хубавия хляб, който употребявам. Като не го обичам, ще му дам някое сухо парче. После, ако му дам плод, ще му дам половин плод, само да си върви. Щом обичаш, ще му дадеш най-хубавото, което имате. Най-хубавото от вашите мисли, най-хубавото от вашите постъпки. То е мярката вътре в самия тебе. Така трябва да постъпваш. Туй със закон не става. Щом хората ми кажат, че ти лъжеш, то е насилие. Аз не постъпвам добре и те не постъпват добре. Казва: „Дай ми от мекия хляб.“ Казвам, хлябът може да е сух, и пак да е хубав. Аз ще му дам вода и ще му кажа: „Намопи сухия хляб във водата, ще стане мек.“ Сухият хляб показва, че малко вода има. Някой път водата може да е повече, отколкото трябва, и тогава хлябът изгубва

своя вкус. Нещата не трябва да бъдат пресилени.

Тия разбирания, които сега имаме, са прави. Всички говорят за любовта. Хората в света говорят, животните говорят и растенията говорят. Любовта, която е любов само заради мене, е частична любов. Любовта, която споделям с всичките хора, е Божествена любов. Любовта, която може да се сподели с всичките хора, без да се опетни, е Божествена любов. Любовта, която се опитва и се опетнява, е човешка, не е лошо.

Единственото нещо, което никога не се опетнява, е любовта. Затова да не ви е страх. Единственото нещо, което в света не се петни, е Божествената мъдрост. Единственото нещо, което не се петни в света, е Божията истина. Следователно вложете ги тях като основа, и вие ще бъдете чисти и ще имате Божието благословение.

Добра сестра, справедлив брат, разумен баща и любяща майка трябва да са на света.

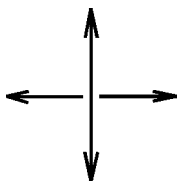
„Отче наш“

*Четвърта съборна беседа
26 август 1941 г., вторник, 5 часа
София - Изгрев*

ЗОРАТА НА ЖИВОТА

*„Добрата молитва“
„Духът Божи“*

Да направим едно малко упражнение. Ръцете настрани. Дясната ръка се поставя пред лявата и се движи бавно по нея до рамото и после настрани. Ръцете настрани. Същото движение се прави с лявата. Няколко пъти се прави това упражнение.

Това е А-то на живота. Всички вие имате разни състояния. Всичките хора в даден момент не произхождат от едно становище, понеже нямат еднакво разположение. Има си причини. Причината е философия. Някои от вас искат да знаят философията. Вас далечна философия още не ви трябва. Някои от вас трябва да се занимавате с елементарните факти в природата. Един факт е един завършен процес. Истина е, което не търпи нито утвърждение, нито отричане. Истината нито може да я утвърждаваш, нито да я отричаш. Счупи се една стомна. Защо се счупи? Счупи се. Кой ти каза? Кой ми казал и дали са ми казали какво имало в стомната - стомната е счупена. Защо е счупена? Не трябваше да я чупиш. Счупената стомна какво погрязбира? Ако имало масло в тази стомна, маслото е отишло на земята, ти си се лишил от маслото. Ако имало вода, водата е изгубена. Сега нас

не ни интересува толкова дали стомната е счупена. Стомната българинът я направил от пръст. Какво е станало, че се е счуила стомната? Стомната се е върнала при своите, госта се е учила при вас. Като се научила, счуила се. Диплом взела. Сега ето аз какво виждам в счупената стомна. Когато едно яйце се счупи, по колко начина може да го счупите в тигана вътре и да го изядете. Но когато кокошката счупи яйцето, излиза нещо разумно из туй яйце, започне да ходи и да се чува някой глас. Казвам, когато счупите яйцата, счупете ги като кокошката.

Сега за пример по някой път тук, слушам, има дисхармония между цигулката и органа. Причината не е в музиката, причината е във времето. Времето се отразява върху тия пластинки там на органа, изменя се тонът и върху цигулката се отразява. Времето когато ще се разваля или когато времето ще се подобрява, не може да вземат върно тоновете. Всякога, когато времето ще се подобри, при сухото време цигуларят взема много остри тонове. Няма мекота, той като свири, че не му е приятно, тури цигулката настрана. Казва - тази цигулка не струва. Когато времето ще се развали, той свири, свири, казва - хубаво. Та времето по някой път показва. Времето е разумно. Сега вие ще попитате или баща си, или майка си. В туй напрежение туй време показва, че който слуша някое разумно същество и като ти говори, неговата разумност се проявява във времето. Всяка една постъпка съдържа нещо в себе си.

Та казвам, във времето ние схващаме нещо разумно, което трябва да разберем. Сега първо ви трябва наука. Всички мислим, че ние знаем, но туй знание, което имаме, то е на миналото. Знанието, което днес ще ни се открие, не го знаем, сега ще го научим. Да кажем, вие говорите български. Но знаете ли колко е груба българската реч? Аз съм опитвал колко груби са някои български думи. Някои български изречения са много

нецензурни. По някой път аз се спирам, след като съм говорил, два дена ми взема, докато се изчистят от калта на българската реч. Аз не обвинявам никого. Пътувал човекът през една кална местност, грехите му се окаляли и гърбът е окалян на човека. Някой пътува в кално време, не се окалва. Някой, като пътува, се окалва. Онези, които изучават човешкия характер, намират, че онези хора, които се окалят, ако им искаш някаква услуга, ще ги направят. Някои си калят гърдите, някои - гърба. Ако си каля гърба, ще ти даде. Ако не го каля, хич не отивай при него.

Сега туй е твърдение. То е факт. Щом се окаля гърбът на човека, свързват го, че този човек е щедър. Хвърля на гърба си. Казва: „И ти да станеш знамен.“ След като се окаля гърбът, започват хората да обръщат внимание на тебе. Всеки ще обърне внимание, казва: „Окалян е гърбът.“ Ти си станал знамен. Калния гръб очисти го. То е предметно учение. Или паднал някой косъм на грехата. Той ще каже: „Извинете, господине.“ Или някое листо, или някоя муха си оставила визитната си картичка - той ще вземе с кърпичката, ще изчисти. Запознайте се, няма нещо лошо. Сега философията, защо тази муха е кацнала на рамото или защо е оставила визитната си картичка. То е един факт. Аз задавам въпроса, защо малкото дете се качва на дървото - на това дърво, на онова дърво. Ако е ябълка, ще попита защо малкото дете е кацнало на клона, кои са причините.

Казвам, причините са твоите плодове. Ти си го привлякла с плодовете си. Следователно, ако мухата каца по тебе, тя се е влюбила в тебе, тогава кацнала и дошла да вземе нещо. Тъй като те погледне, и си заминава. Понеже мухата е честна, оставя си визитната си картичка, казва: „Взех и си оставих адреса. Това е адресът ми. Онова, което съм взела, ще го платя. Аз съм честна муха.“ Доста честна е мухата, главата ѝ е доста голяма. Много разумна е, музикална е. Когато

се карат вкъщи мъжът и жената, тия вибрации, които се образуват - той започне да кряска, мухата кацне, казва: „Моля, не кряскай, този тон не е хубав. Така не се говори. Говори музикално на жена си.“ Той изпъди мухата, тя пак кацне, той пак я изпъди. Когато искаш да се скараш с някого, кацне на носа ти, казва: „Бъди внимателен. Не постъпвай неразумно. Гледай да не кажеш нещо излишно, човек си.“

Това са научни изводи. То е факт, че мухата каца на носа ти. Всъщност какво мисли мухата - то е научен извод. Защото, за да позная, и аз зная какво иска мухата от мене. След като е кацнала по носа, тя е видяла нещо, по носа има малки микроби или нечистотии. В тия нечистотии, понеже потта излиза от тялото, в тази пот има нещо съдържателно, казва: „От този човек всичко, каквото излиза, е сладичко.“ Тя кацне и погълне тази пот. Казвате: „Какво казва мухата?“ Тя взема онова нечистото, излишното. Ще вземеш кърпа, ще се очистиш, тя е дошла да очисти потта. Потта е потребна за нея. То е научен извод.

Та казвам, безпокоите се от мухите. Какво показва? Ако в една къща има много мухи, какво показва? Научният извод какъв е? Къща, която не се държи чиста, има мухи. Къща, в която има абсолютна чистота, много малко мухи има. Тъй щото ученият човек, като дойде, от присъствието на мухите ще извади научен извод, че в къщата няма чистота. Сега не се знае. Може новите домакини, които живеят в къщата, да са чисти. Преди тях може да са живели други, които нечисто са държали, и те дълго време трябва да почистват тази къща, докато мухите се отучат да не идат вкъщи.

Сега правим друго научно сравнение. Дойде във вас една лоша мисъл. Лошата муха е една хаплива муха. Онези мухи, които не жулят, са добри мухи. Онези, които хапят, са лоши. Добрите и лошите мухи заедно вървят. Лошите мухи всякога идат, когато

ще се развали времето. Добрите мухи идат, когато времето ще се оправи. Щом идат мухите, които не са хапиви, може да знаете научно, че времето ще се оправи. Щом идат хапливите мухи, времето ще се разваля. То не е наука, но един факт, то са научни изводи. Вие искате да знаете защо мухите хапят. Понеже тази хапливата муха има остър хобот, трябва ѝ един инструмент, който природата ѝ дала, насъбира се на върха на хобота много електричество, което безпокои мухата. Тя има излишно електричество и не знае какво да прави. Доиде до човека, забие хобота и нейното електричество се съединява с това, което е в човека. Туй хапене, което усещаш, то е съединението на тия електричества. Те като се съединят, образуват се хапливостта.

Казвате тогава: „Какво трябва да правим против хапливите мухи?“ Поправете времето. Какво трябва да правим против мухите, като идем вкъщи? Очистете къщата, чистота внесете в душата. Мухите са инспектори на чистотата. Ако се заразите от болест, десет, петнадесет, сто мухи ще инспектират. Вие вземете някоя мухоловка и казвате защо Господ ги създаде. То е цяла философия. Никаква философия няма. Мухите са инспектори на чистотата. От тия мухи ние изваждаме закона: имаш в себе си нечиста мисъл - тя е една муха, дошла отвън, и казва: „Чистота, чистота!“ Ти само махаш с ръка.

Преди години, то беше във Варна, гледам, една дама с двама полковници говори. Тя е една жива, подвижна, опитна жена, която разбира мъжкото естество - и добрата, и лошата страна на мъжа разбира. Пък е и красива, подвижна. Сега двама полковници като войници. Единият, като ги остави, върви и си маха ръката. Какво му е говорила, не зная, не искам да ви кажа тайната. Той върви и си маха ръката. Човекът казва: „Ако знае жена ми какво ми говори, какво ли ще каже?“ То е научен извод сега. Аз разбирам другия

научен извод - той, като върви, си казва: „Да е моята жена като тази.“ И той маха с ръка. Морален е този човек, казва - тази мисъл е лоша. Може причината да е била друга. Аз изваждам този научен извод.

Запример, когато човек плаче, сълзи текат. Но като е радостен, тогава дава. Когато човек е радостен, се образуват такива линии. Когато е скръбен, се образуват други линии. Двата рога на животните показват две състояния на човека. Рогата на вола показват радостните и скръбните състояния при какви условия се образуват.

Всякога при една радост, понеже радостта произвежда голяма интензивност, става свиване на мускулите, повдигат се долните краища на устата. Като си уморен, тия мускули отслабват, падат надолу, човек има прогългавато лице, минава за скръбен. Тази скръб е научен извод. Тебе ти е потребна една почивка.

Казвам, скръбта в света е създадена за една почивка. Да се върне човек от голямото наблюдение, от големия труд, да се събере в себе си. Понеже не се е вслушвал в езика на природата, тази скръб по някой път ще се усилн. Майката, като води едно дете, ще го подръпне. Някой път, като не слуша, разтърси го. Желанието на майката е детето да бъде с нея, да не обръща внимание. Ако детето не слуша, тогава майката го гърпа повече. Ние чувстваме гърпането на майката. Майката гърпнала повече - казваме, че не е гърпнала, както трябва.

Та казвам, умните от вас, като се намерите, трябва да извадите научните изводи. Искаме да знаем кои са способните хора. Способните хора са, които са обръщали внимание, които са използвали талантите, които Бог им дал. Всеки от вас има даден талант. Някой има талант на говор, някой има талант да пее, някой има талант да работи, някой има талант да пише музика, някой има талант да свири на пиано, на

цигулка, хиляди други занятия има. В дадения случай вие трябва да изберете едно занятие. Допуснете, една млада мома какво я интересува едно дете. Деца има, които ги интересуват ябълките, други деца ги интересуват крушите, трети деца ги интересуват сливите. Някое дете мине при крушата и се спре. Някои деца ги интересуват много орехите. По това ще видите характера. Научни изводи. Дете, което го интересуват крушите, аз имам едно понятие. Което го интересуват ябълките, имам друго понятие. Което го интересуват сливите, имам трето понятие. Някое го интересуват черешите, някое - гроздето. Някое се привлича от крушите. В крушите има уханье, има хармония между трептенията на детето и на крушата. Някои деца се интересуват от ябълките, понеже между трептенията на ябълките и децата има подобие, привличат се. Всяко нещо, което те привлича, трябва да се ползваш от него и то да се ползва. Ти обичаш един човек, вие се приближавате, има подобие. Да кажем, двама души се привличат, има подобие в трептенията. Тия хора трябва да бъдат полезни един на друг. Двама души се привличат с други двама, подобие има. Те трябва хармонично да постъпват, да си услужват. Туй, което в даден случай трябва да се изяви, в даден случай туй трябва да вземеш.

Та казвам, това положение е най-високото, го което човек се е повдигнал. Казвам, туй положение е любовта към Бога, то е най-високото - **А.Б.**

Другото положение е нисшата любов. Едното наричат свръхсъзнателна любов, другото наричат подсъзнателна любов. Ти обичаш някого. Толкоз го обичаш, че като го обичаш, му счупиш ръката. И това е любов. Онази Божествената любов е такава, че като те прегърне, че за хиляди години ще се помниш. И другата любов като те прегърне, ти ще седиш хиляди години. Един вълк, като срещне една овца, той от любов я изяжда. Казва: „Де беше досега?“ Хване

я, яде я от любов. Ни най-малко няма омраза, казва: „Ти при мене трябва да бъдеш. Къде ходиш в света да се развращаваш? Аз ще ти дам знание, сила. Какво си ходила да ти стрижат вълната и да ти вземат млякото.“ Научни изводи са това.

Всички вие се готвите за един друг свят, който ще дойде на земята. Този Божествен свят ще дойде, ще влезе в съобщение с разумните хора. Ако искаш да влезеш в съобщение с французите, или ти трябва да знаеш френски, или французинът трябва да знае български. Може и българинът да знае френски, може и французинът да знае български. Французинът от уважение към българина ще говори български и българинът от уважение към французина ще говори френски - и двамата ще покажат уважение едновременно.

Казвам, сега най-първо трябва да изучавате Божествения език на нещата. Да допуснем, че срещате един човек, той си затваря очите. Или срещате един човек, който е спял, със затворени очи. Какъв научен извод ще извадите? Или срещате един човек, който има една много голяма неприятност, изгубил парите си. Той отвори очите си, като ви срещне, за да ви погледне, но човекът казва: „Намерихте ли това, което търсех?“ Исква да знае дали вие сте онова, което той е изгубил, го знаете. Ти, без да пристъпваш към своите научни изследвания, казваш: „Какво има да взема от мене, какво съм му взел?“ Отворени са очите. Тази отвореност на очите зависи от интензивното желание, което той има към предмета.

Сега аз ще ви наведа към следното. Когато влезете в едно училище, за да имате любовта на вашия учител, какво трябва да правите? Може да имате един характер, да му носите цветя, може да му носите яйца, млечице, сиренце. Ще се радва, но ако вие не учите, той казва: „Много добър е, много щедър е, яйца носи, масло носи, но не учи.“ Той ти предава, но ти не учиш. Казваме, трябва да се учи. Учение е онова, което учителят

преподава. Ако имате един отличен глас, с този глас ще препоръчате и вашия учител. Като дойде някой концерт, ще кажат - едн-кой си е учителят. Ако не знаете да пеете, няма да можете да го препоръчате.

Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. С какво ще препоръчаме Бога? Ако не живеем, както трябва, с какво ще препоръчаме този, който ни е направил? Има едно българско изречение: „От устата му мед капе.“ Среждали ли сте българи от устата им мед да капе в буквален смисъл. Като срещнете един човек, да имате понятие на какво разстояние да се поставите. Според съвременната етика на какво разстояние трябва да се поставиш, като срещнеш един човек? Борците имат една тактика - като се срещнат, отдалеч застават. Тези, които са близки, застават много наблизо, някой път застават много по-наблизо, отколкото трябва. Вследствие на това се разваля етиката. Всякога, когато си много въодушевен, дойдеш толкоз близо до човека, че плюнките излизат, хич не мислиш, че от тебе излизат плюнки или че дъхът ти не е толкоз благовиден. Този човек, до когото заставаш, би желал да си по-далеч. Ти искаш да бъдеш близо.

Питам, запитвали ли сте се защо трябва да бъдете близо до него? То е една несъобразителност. Когато дойдем до една печка, винаги вземаме една поза да дойдем до такова разстояние, да можем да вземем достатъчно количество топлина. Всякога, когато хората се срещат, законът е същият. Двама души, като се срещнат, трябва да се обменят. В тях природата иска да обмени своите сили. Всеки трябва да вземе от другия толкоз, колкото му е потребно. Ако обмяната става правилно, тогава тия хора се обичат. Ако обмяната не става правилно, между тях се заражда дисонанс, казва: „Не ми е приятен.“ Бакалинът като ме излъже два-три пъти, не ми дал стока, каквато аз искам, не ми е приятно. Но ако ми е дал хубава стока,

хубава захар или хубави смокини, или онова най-хубавото, което има, този човек ми е приятен.

Казвам, във всинца ви трябва да има желание онова, което давате, да е хубаво. Сега на този брат, като дойдох тази сутрин, казах, че органът и цигулката не са нагласени. Той чувствителен, като че му казвам, че си много немарлив, не си си нагласил цигулката. Искам да кажа, щом времето се разваля, струните спадат. Като свириш, пак я нагласи. Постоянно трябва да се нагласява. Трябва да имаме и един хубав орган. Изводът какъв е, кой е прав, как трябва да се разбират нещата. Ние се намираме в един свят неорганизиран, сега се организира. Погрешката е, че този орган не е от най-хубавите.

Сега органите в нас трябва да ги нагласим. Ако всяка сутрин ти не нагласяваш ума си правилно да мисли. Да мислиш правилно, трябва да имаш обстановка, трябва да имаш достатъчно светлина. Ако светлината е по-ярка, предметите ще се покажат такива, каквито не са. Ако светлината е слаба, пак ще се видят каквито не са. Гледам сега, мнозина тук трябва да се търпят. Онзи ден вървя и един ме фотографира. Мене не ми е приятно да ме фотографират. Тъкмо си се спрял, изплезил си езика - и той фотографира. Или тъкмо се чешиш по главата, и той те фотографира. Казва, особена поза имал Учителят, да го фотографирам. Че той трябва да пита: „Ще благоволите ли да ви фотографирам.“ Пък той хич не пита, а фотографира. Минавам един ден, един ме фотографира, друг гърба ми фотографира. Сега мене това не ме смущава, защото, когато река да ме фотографират, всякога ще намерят един, който не съм аз. Онова, което нося, аз го крия в себе си, никой не може да го фотографира. Има нещо, което привидно е така. По някой път аз се смея, като казват: „Това е Учителят.“ Той е като някой актьор на сцената с грим, с някоя маска.

Най-първо се иска обхода. Уважение трябва. Когато

хората се приближават, изгубват своето уважение. Отдалече ние някой път виждаме хубавите страни на някой човек, а отблизо виждаме лошите страни. Щом виждаш една лоша страна, ти трябва да се оттеглиш от туй място, то не е за тебе. Когато работите са лоши, трябва да дойдат други хора. Има един закон, който урегулира противоречията. Двама души не се обичат. Като дойдат още други двама, първите двама ще се обикнат. Защото на обичта значи има някакъв недоумък. Обичта произтича от недоумъка. А пък щом се обичат, има изобилие. В недоумъка на нещата се раждат едни противоречия. И тогава се раждат противоречия от изобилието. Може да се натовариш и да носиш един товар повече, отколкото трябва. Сам да си създадеш една вътрешна мъчнотия. От неизобилието може толкоз да олекнеш, че като вървиш, да залитнеш. На земята ти трябва тежест. Ако няма тежест, да те приковава към земята, тогава ти не можеш да ходиш, изгубва се твоего равновесие.

Казвам, в това отношение твоят ум е, който урегулира движението на човека на земята. Всичките противоречия само умът е в състояние да ги урегулира и да те ползват. Сърцето ще ти даде стабилност на нещата. Волята ти ще използва това, което умът има, което сърцето има, за да пази човешкото тяло в равновесие. Тогава, като ходиш, трябва сам да се радваш. Как е онова музикално движение. Раздразнен си. Никога човек от къщи не трябва да излиза раздразнен. Дразненето трябва да почива на един факт. Не е лошо човек да се гразни, но трябва да се обуздава гразненето. Защото във всяко гразнене ти изхарчваш известна енергия навън, нервната система се разклаца. Някой музикант е толкоз чувствителен, че като му свирят, припада човекът. Някой толкоз се отвращава от грозотата, че бяга човекът. Човекът трябва да свикне. Грозникът може да бъде на деле, но на грозния някоу черти може да ги направиш красиви. Ако снемем тия

мускули от човешкото лице, да остане само костта, знаеш, колко е грозно. Природата взела всичките тия грозотии и ги турила под кожата. Тя турила окомото в празното пространство, после на отвърстието на устата турила известни мускули, че направила грозните работи да са красиви. Човек, като умира, не е господар на положението, което има. Просто изчезва от него, той става грозен, започва да се разлага.

В безсмъртието човек ще бъде господар на онава, което има, ще бъде господар на всяка една частица, на всеки един мускул. Всичко ще бъде негово притежание и няма да го изгубва. Сега не е господар на своето лице, не е господар на своите очи, не е господар на своя мозък, не е господар на своите ръце. Нито един от вас не работи от любов, всички ние работим от принуждение.

Сега добрата страна. Този брат толкоз години свири, като че трябва да свири. Ако не дойде, къде е той? Никой не се е сетил да му даде угощение, че толкоз години свири. После някой път ще го критикуват. Няма какво да критикуваме, но трябва да благодарим на всеки, който е направил добро. Всеки човек, който свири и пее, каквото и да е, да му благодарим. Имаме тук един брат Цеко. Който има нужда: „Ела, Цеко.“ Но че грехите му са скъсани, не мислят. Всеки, кой каквото да свърши, Цеко да дойде. Погледнеш обуцата на Цеко - скъсани. Не им иде наум да купят обуца. Като дойде грехи да се носят, Цеко да дойде. А той оцапан ходи. Като спрял някъде с количка, философски пише. Поет е човекът. После пак тръгне, пак спре. На Цеко се смяха, но прогресира човекът. Доста е хубава сега поезията му.

Казвам, първо трябва да се оценява свободата на човека. Забелязва някой, някой дойде при мене и кажа: „Почакайте малко, имам работа.“ Казва: „Аз много бързам, една минута.“ Влезе за една минута, стои петнадесет минути. Българинът за една минута работи

петнадесет минути. Той иде да ми каже, че той бързал. Не взема под внимание, че и аз бързам. Той ми казва: „Една минута.“ Като дойде, трябва да каже като онзи, който дал торбата на български министър: „Вземи и мълчи.“ „Откъде идеш и накъде отиваш?“ „Вземи и мълчи.“ Откъде идеш и къде отиват, остави това.

Та казвам, не само тук, но и навсякъде - и по домовете - същият спор. Бащата и майката имат спор с децата. В яденето, в облеклото изисква се цяла една наука. За да имаме една правилна обхода, ти какъв извор може да имаш. Ако от извора излиза хубава вода, ще имаш хубаво мнение за извора, но ако от извора не излиза хубава вода, не ще имаш хубаво мнение. Та казвам, от вас трябва да изтича най-хубавата вода, най-хубавият живот, който Бог ви е дал. Всеки един от вас трябва да бъде като една картина. Тук сестрата нарисувала две картини, тя ги направила по-хубаво, отколкото в реалността. Всички вие, които правите упражненията, имате ли това изящество. Като идеал трябва да се постига сега.

Та казвам, в невидимия свят човек е поставен по-хубав, отколкото той се проявява на земята. Ние трябва да се съобразяваме с идеала. Всеки един от вас трябва да бъде добър. Непременно трябва да турите една здрава основа. Някой ден може да ви изместят. Каквото и да стане, както и да се говори, никога да не може да ви измести от мястото. То е добротата. Може да изгубиш всичко на земята. Там, дето са краката ти на земята, да не се помръднеш нито с един милиметър. То е добрият човек. Същевременно той е и справедливият човек. Човек трябва да бъде справедлив. Там някой ден може да се засенчи твоего съзнание. Може да имаш приятел, изправи погрешката, трябва да бъдеш справедлив. В какво седи справедливостта? Да му отгледеш заслуженото. Да кажем, свирил ти или ти пял. Да му се отплатиш тъй, че и той да е доволен. Да усеща, че ти си оценил неговото свирене и пеене.

Ако ти работил нещо, да оцениш работата му. Щом не оценяваш работата му, ти и на себе си правиш вреда, и на другите вредиш.

Казвам, изводът е - ние трябва да оценяваме онава, което Бог е създал заради нас. Ако не го оценяваме, ние не може да се възпитаваме. Ако не оценяваме, не може да се образува една любовна връзка. Любовта трябва да дойде, тя носи живот. Любовта в света носи всичките блага. Ако ние може да станем проводници на любовта, всичко е възможно. Ако не можем да станем проводници на земята, ще имаме всичките противоречия, никакъв закон не е в състояние да накара хората да живеят добре. Един човек може пред тебе нищо да не каже, ти не може да му забраниш. Като остане сам, по твоя агрес може да каже, без да го чуеш. Понеже не го чуваш, хич няма да се докачиш. Има хора и в стаята, като дойда, ги слушам как мърморят. Тъй като ме критикува, аз отварям и му казвам: „Много сладко казваш. Много ми е приятно, много си искрен. Тъй кажи, да се разберем. Всичко туй, както го каза, аз ще го разправя.“

Сега в какво сега сега пеенето. Ще изпееш. Ако всичките хора останат доволни, ще пееш. Ако всичките са доволни от твоето пеене, ти си добър певец. Ако не са доволни, не си добър певец. Ако всички са доволни от тебе, ти си добър певец, Божествен певец, защото си дал на всички това, което очакват. Певецът трябва да раздаде Божиите блага, че да не лиши никого от Божиите блага. Тогава всички го познават. Ако на някои дал повече, на други по-малко, хората не са доволни. В живота трябва да раздадем Божиите блага щедро. На всеки човек да дадем неговото.

Сега при самовъзпитанието ще възпитате вашия ум, ще възпитате вашето сърце. Сега аз да ви попея на вас. Какво искате да ви попея? (Пее.) „Зора се чудна зазорява, зората, що носи чудните блага, зора ме мене призовава на работа в живота.“ В този тон има вече нещо неразбрано, притеснение има. (Пее.) В живота,

В живота, в живота - притеснение има. Зора се чудна зазорява, зора на нов живот, която мене в живота призовава. Казвам на себе си - трябва да пея. Сега ще кажа дали харесвам моето пеене. Аз зная - ако аз съм доволен от пеенето, ако на вас не пея хубаво, и на другите не мога да пея. Онези, като са доволни, пък мене ми е приятно. Вие вземате положението на княжески синове, дошли от високо произхождение - кой царски син, кой княжески син, някой барон. Тук няма прости хора. Почвата е много добра, но трябва семе да се тури. Земята, каквото посееш, го възраства. Аз харесвам земята в едно нещо - на всички дава еднакво, достатъчно храна, не прави никаква разлика. Трябва да бъдем като земята. Тя не се възмуцава от бодилите - и на тях дава необходимото, и на плодните гървета гледа еднакво. Бодилите към нас имат едно отношение, плодните гървета имат друго отношение.

Казвам, добрите хора и лошите мисли еднакво полза принасят, но в гаден случай лошите мисли отнемат нещо повече, а дават по-малко. Една лоша мисъл дойде, помрачи ума ти. Тогава ти не можеш да вървиш по пътя. Тя отнема от силата ти, отнема от твоето вдъхновение. Един човек, щом се раздразни, той не може да се учи.

Казвам, първата подбудителна причина трябва да бъде в това Божественото начало. Трябва да имате някого да обичате. Трябва да има нещо да обичаш. Трябва да имаш един пръст, който, като го погледнеш, да те вдъхнови. Трябва да имаш някой предмет, който да може да те вдъхновява. Едно дете, ако е неразположено, като му гадеш една ябълка, то се разполага. Деца има, като им гадеш круша, те се разполагат. Има хора с разни подаръци се разполагат, разни мисли, разни чувствавания разполагат хората. Няма еднообразие. Много хора се нуждаят. Всички тия хора са създадени в света да носят Божиите блага. Като се съединят ведно, носят вече Божествената хармония. Като ги отделим един от друг,

те носят дисонанси. Двама души, които не се обичат, те не са намерили своя път. Да допуснем, че не обичате един цигулар, понеже той не свирел. Цигуларят вас не ви е викал, даром сте го слушали и не го харесвате, че нищо не ви дал. Това знае, това свири. Вие критикувате, казвате: „Ще свири хубаво.“ Питам, ако ти се качиш на сцената, как ще свириш?

Та казвам сега, зора се чудна зазорява. Може ли да го изпеем по друг начин? Но има един начин, като изпееш „Зора се чудна зазорява“, тази зора да проникне в ума ти, че те очаква нещо в света, дето ти трябва да свършиш някаква работа. Ние сме дошли сега на земята, какво трябва да свършим? Днес какво трябва да свършим? Някой от вас трябва да иде на десет кладенци и да надникне и десет кофи вода да извади. Има десет жаби в кладенеца, чакат да излязат. Като пуснеш кофата, жабата влезе в кофата, изтеглиш я навън. Считай, че си направил едно добро. Жабата от кладенеца излиза на светлина. Разправят за едно магаре в Америка, което десет години живяло в галериите на една рудница, и като го извадили навън, като видяло слънцето, започнало да реве. Казва, туй е животът, но този вътре.

Казвам, трябва вече жабите да излязат извън кладенеца и магарето да излезе из рудника навън. Или да излезем из лошите условия, при които се намираме. Тогава дарбата, която имате, трябва да проявите своята дарба. Сега вие сте се спрели в едно положение, всеки казва: „Като умра, какво ще правя?“ Като умреш, ти ще се освободиш. Казва: „Аз като умра, какво ще стане с децата ми?“ Казвам, ти се samozаблуждаваш, че имаш деца. Тия души са толкоз стари като тебе, а ти казваш: „Това са моите деца.“ Какво разбираш под думата „деца“? Господ ти дал децата и Господ ти казва: ще бъдеш като децата да възприемаш. И ти си от децата. Ти имаш братя. Какво показва братството? Господ казва: братски ще се отнасяш. Имаш сестри.

Казва: сестрински ще се отнасяш към сестрите. Всяка сестра носи благо, което никой друг не може да носи. Само братът може да донесе висшето благо. Само бащата може да донесе висшето благо. Само учителят, само слугата може да донесе едно благо.

Всеки човек носи Божествено благо, което никой друг не може да го донесе. Благо, което слугата ще ти донесе, никой друг не може да го донесе. Благо, което майката ще ти донесе, никой друг не може да го донесе. Всеки един от вас е важен да донесе благо, което му е дадено от Бога. Като го донесете, вие сте онези раби, които свършихте работата на господаря си. Казвам, всички трябва да извършим работата, която ни е дадена. Всеки един от вас, който носи Божиите блага, туй благо не да го продаде, но да го донесе в света и да го прояви такова, каквото е.

Та през годината - упражнявайте се. Като дойде една болка, не бързайте да търсите някой лекар да дойде. Като дойде някаква болка, ревматизъм или нещо друго, считайте го за голямо благо. Изтривайте ръцете си. Ще намериш някой, който те обича. Който има ревматизъм, да потърси някой да го изтрие. Ще търсите хора, които ви обичат, да ви разтрият. Любовта цери всичките болести. Всяка една болест показва, че на човека липсва нещо. Като му се придаде онова, което му липсва, болестта изчезва. Ревматизмът се дължи на свиване на капилярните съдове, има напастяване на известни нечистотии вътре. Тия нечистотии постепенно трябва да се изхвърлят. Или в организма има събиране на нечиста кръв. Венозната кръв изпълва съдовете и казваме разширение на вените. Вените се напълнят с кръв, тия вени трябва да се разширят, да тече по-бързо кръвта. Медленно тече кръвта. В артериите и вените кръвта трябва хармонично да тече. Тогава артериалната кръв е мажорна, венозната кръв е минорна.

Правилото сега е: служете на любовта според

вашите разбирания вътрешни. Като видиш една погрешка, слушай онзи, който ти казва: прекали го. Не слушай отвън какво казват, но слушай в себе си какво ти казва. Не чакай отвън да те кримикуват. Говориш някъде хубаво, казва ти: добре каза. Казвам, слушайте онзи, който ви говори отвътре. Понеже той ви говори по закона на любовта, като го слушате, ще се подмладите, силен ще станете и в Царството Божие ще влезете, слуги на Бога ще станете.

Слушайте онзи, който отвътре ви говори, и не мислете, че само на вас говори. Радвайте се, че едновременно той говори на всички същества — и на малките, и на големите. Като говори на мене, аз се радвам, че говори и на всички. Когато придобивам онова, което на мене дава, същевременно се ползвам от благата на онези, на които дава, пък те се ползват от моето благо. При обмяната в света се ползвам едновременно от благото, което е в мене, и се ползвам от благото, което е дадено на всички живи същества. Едно съчетание има. Да се радвам на проявлението. Това е волята Божия, това е Царството Божие, това е славата Божия. Славата Божия е да изпълня волята Божия, тъй както той иска. Казва Бог: да просветнат делата пред човеците.

Така да просветнат вашите умове, така да просветнат вашите сърца и така да просветнат вашите воли, че като ги видят хората, да кажат: ето един човек, който е носител на Божията любов. Когато дойде Бог да живее в нас, тогава неговото царство ще се всели на земята. Царството Божие не трябва да го очакваме, че утре ще дойде. То днес ще дойде. Днешният ден е хубав.

И тъй, зора се чудна зазорява, зора на нов живот, зора се чудна зазорява, зора на новата любов.

Имайте онова качество на светлината. Слънчевата светлина, като намери най-малката дупчица, влиза вътре. Вие, като намерите най-малката дупчица, влезте

вътре, за да изпълните волята Божия.

„Отче наш“

*Лекция на Общия окултен клас
27 август 1941 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев*

ДИШАНЕТО

„Отче наш“
„Духът Божи“
„Цветята цъфтяха“
„Давай, давай“

Направихме следното упражнение. Двете ръце наляво встрани, успоредни една на друга. Дясната ръка движим по лявата към рамото и после настрани. Двете ръце успоредни надясно. Движим лявата по дясната от пръстите до рамото и настрани. Няколко пъти.

Ще се спра върху дишането.

Има известни числа, които са нездравословни, органически са нездравословни. Запример 20, 22, 23, 24, 25. Тия числа за дишането са нездравословни, за дишането са болезнени. Човек, който диша бързо, не е здрав. Животните дишат много бързо. Тогава човек преждевременно се изтощава. В бързането работата не е довършена. И бързото ядене е нездравословно. В яденето именно, дето хората трябва да бъдат здрави, трябва медлено да ядат. Те в яденето бързат, и в дишането бързат.

Щом бързаеш, ти не си свободен. Има някой да те притеснява. Тръгнал си по пътя - бързаеш. За нас трябва една нормална бързина, която да е свойствена на организма. Казват, трябва да се намалят вдишките за една минута. Да дишаш десет пъти на минута, е здравословно. Когато вдишките се увеличат, и

петнадесет да дишаш, не е лошо. Ако бързаш в дишането, горенето става неправилно и кръвта не може да се пречисти, остава госта венозна кръв. Всякога човек, който бързо диша, има нещо, което не е здравословно в него, той има слаба воля. Човек, който иска да кали волята си, трябва да контролира дишането си. Човек, който не е в състояние да контролира дишането си, волята му е слаба. Защото човешката воля се кали от съпротивлението. Ако няма с нещо да се борим, как ще калиш волята си? Трябва да имаш известни мъчнотии в живота, за да се кали волята ти. Без мъчнотии волята не може да се кали. Богатият човек отслабва. Той мисли, че като заповядва на този и онзи, че той има воля. Но даже и военният, генералът, като заповядва, груб става. Волевият човек, той не е груб. Грубостта на човека не се дължи на волята. Един чук не може да бъде груб. Ако туриш чука на пръста, отдолу наковалнята е желязна, чукаът също е желязен и чукаш с него - ще имаш един резултат. Пък ако имаш един чук, направен от вълна, и наковалнята също направена от вълна, и чукаш с него - ще имаш друг резултат.

Първо, дишането трябва да стане съзнателно. Онези хора, които са болни, трябва да дишат съзнателно, понеже Божественият живот присъства вътре. Ако не е будно съзнанието ни, благата, които са скрити във въздуха, не остават в тебе. Бог е скрил своите блага. Онези хора, които са немарливи в своя живот или които нямат най-малка любов към Бога, той крие благата си от тях. И да им даде благата си, те не могат да ги използват. Понеже този въпрос е свързан със здравето, всички искаме да бъдете здрави, всички трябва да дишате съзнателно. Всеки ден човек сутрин, на обяд и вечер, преди да си легне, по десет-петнадесет минути трябва да употреби да диша съзнателно, да поблагодари на Бога за въздуха. Той е зает с разни мисли, ходил някъде, кой знае къде ходил,

мисли за театър, за пари мисли, за щастието мисли, пък оттам, откъдето щастието иде, той не обръща внимание. Казвам, ние с нашето неестествено дишане сами се задушаваме. Опорочават се капилярните съдове на дробовете, изгубват своята еластичност.

Та казвам, най-първо ще се научите да вземате полека, плавно въздуха, да не бързате. Бързането е неестествено. То е горно дишане. Дробовете не са направени за такова дишане. Въздухът да влиза в крилата и да се задържа. Да не бързаш. Този въздух, като влезе, като че го поздравяваш. Съзнанието да бъде будно. Като дишаш, да чувстваш въздуха как влиза в крилата. Като се напълнят дробовете, ще кажеш: „Чакай, моля, искам да поговоря с вас.“ Ще задържиш въздуха и мислено ще го попиташ откъде иде и как е, може ли да остане по-дълго време. Мислено ще му говориш. Ти бързаш, ще ги изпъдиш навън. Този говор няма резултат. Вътре ще говориш в себе си. Във въздуха се крие онази жизнена енергия. На много болни хора съм давал наставления, много книги са писани за дишането, но то трябва да бъде спокойно. Като приемеш въздуха, задърж го, поговори с него. Ще му кажеш: „Няма да те пусна, докато не ми оставиш благословението, което го носиш. Ако го оставиш, добре. Ако не го оставиш, няма да те пусна.“ Какво казва Яков на Господа? Няма да те пусна, докато не ме благословиш. Той искаше да се бори с Господа. Господ най-после му каза: „Ти си Яков. Отсега няма да се наричаш Яков.“

Първото нещо, когато сте неразположени, някой път сте паднали духом, мъчно ви е, сегнете и започнете да дишате. Боли те гръбнакът. Остави да те боли, но започни да дишаш. Боли те кракът, започни да дишаш. Не е важно, че имаш болка. Няма нищо. Болките са един капитал. То е най-голямото благословение, което сега имаш. Без болки в света съвсем лошо щеше да бъде. Те идат да оправят света. Доиде болката, хване те за крака, казва: „Добър ще бъдеш.“ Хубаво, ще бъда.

Хване те за гърба, казва: „Добър ще бъдеш.“ Хване те за главата, казва: „Ще мислиш ли право?“ Ще мисля. Няма да има болка. Онези, които страдат от главоболие, не мислят добре. Онези, които страдат от крака, не са добри. Онези, които страдат от ръце, не са справедливи. Справедливи са спрямо себе си, но не са справедливи спрямо другите.

Та казвам, когато сте в едно състояние тъжно, медлено приемайте въздуха, концентрирайте мисълта си. Считайте в дадения случай, че всичко е уредено. Аз не зная какво има да се смущават хората. Казват, външните условия са много лоши. Духа вятър. Че нека си духа, то е негова работа. Буря има. Че нека има буря, то е нейна работа, нека си върви бурята. Остави бурята. Излез навън и дишай отвън. Въздухът ще размърда малко косата. Какво има, че въздухът ще я размърда? Той ще размърда косата, палтото, грехите. Въздухът ще те пита защо носиш тия грехи, защо са грехите ти разкопчани. Какво ще му кажеш? Защо има три дупки? Какъв отговор ще дадеш? Да кажеш, че Господ направил света, той ще каже: „Ами защо на птиците не турил такива дупки?“

Та казвам, не трябва ние да си създаваме известни правила и да мислим, че тия правила са Божествени. По отношение на нашите навици, които бащите ни, дедите ни имали, ние имаме такива неестествени навици. Казвам, онези, които искат да бъдат здрави, да намалят вдишките си в една минута и когато се упражняват, да правят четири, три - до една вдишка. Онези, които страдат от туберкулоза, трябва да направят в една минута една вдишка, едно поемане, едно задържане и едно издишане. Туберкулозата може да се лекува. Който диша по двадесет пъти в минута, съдбата му е подписана - ще му дадат паспорт за оня свят.

Сега, разбира се, това упражнение ще го правите десет, петнадесет минути, после ще оставите

свободно да дишате. Има едно естествено дишане. То са десет, дванайсет, петнайсет вдишки в минута. От петнайсет нагоре е нездравословно. Когато човек е много възбуден, тогава диша бързо. После, когато дишате, трябва да правите някакви малки движения. *(Учителят показва. Ръцете свити на раменете, ръцете настрани, успоредно на височината на раменете, тялото спокойно. Ръцете настрани надолу, издигане нагоре, пак сваляне надолу.)* Като направих такава една вдишка, усещаш, че си уморен. Почини си малко, нека мине една минута, две, три, направи втора вдишка. По такъв начин се отварят всичките капилярни съдове на гробовете, кръвта нахлува правилно. После влиза достатъчно въздух, вие сте извадили достатъчно прана. Тази прана веднага се изпраца по целия организъм чрез дишането.

Та казвам, като дишате, ще имате съзнанието, ще имате най-хубавото разположение, ще знаете, че Господ е във въздуха. Ще кажеш: Господ не ми връзва кусур за погрешките. Не дишам добре, защото не съм добър. Не дишам добре, защото не съм справедлив. Справедлив съм донякъде за себе си, не за другите. После ще си кажеш, че не мислиш правилно, но тъй отгоре-отгоре. Та сега нали някои казват, че Господ живее в хората. Когато войниците са наредени пред полковника, могат ли двама войника да разговарят? По никой начин. Веднага полковникът ще арестува този войник, който говори в строя. Духовните хора, които вярват, че Господ е в тях, те си говорят, като че Господ не е там. Може да говорят за неща, които ни най-малко не са съществени. Запример съществено е да кажеш на един човек: „Мога ли да ти направя някаква услуга?“ Когато Господ е там, ти ще кажеш: „Слушай, ти имаш да ми даваш от толкоз време, ти забрави. Това е срамота.“

Питам, двама братя имат ли право да се разправят пред бащата. Единият брат да каже: „Ти имаш да ми

даваш това, което си взел от мене.“ Големият син дал на малкия пет крини жито, които взел от баща си, и гържи брата отговорен, че не върнал житото. Има ли право да каже: „Аз ти дадох житото, да го върнеш“? И въпросът не трябва да става за житото.

Та първото нещо - вие трябва да бъдете абсолютно здрави. Не се поддавайте на човешки слабости. Човешка слабост е, след като си пътувал дълго време, ти искаш веднага да седнеш и да пиеш вода, без да си починал. Не бързай. Изворът няма да избяга. Седни, почини си, погледай насам, натам, нека се минат петнадесет, двадесет минути, и тогава пиѝ. Туѝ, което те кара да пиеш, иска да ти създаде мъчнотиѝ. Един кон, който пътувал дълго време и се напие със студена вода, веднага ще го пререже нещо. Конят не може да казва. После другото правило при дишането. Като излезете от къщи, никога не тръгвайте бързо. Спрете се в себе си и призовете мисълта. Ще попиташ пътят отворен ли е. Пътят невсякога е отворен.

Сега имам един случай, който е станал. Един българин се сприятелява с един германец. Българинът си купил автомобил и отива при германеца. Германецът бил техник, дава му бензин, но бензинът се запалва и изгаря целият автомобил. Не само това, но бензинът като се разлял, запалила се тревата. И там имало един аероплан, че част от крилото изгаря на аероплана, най-после и те отиват. Те и двамата щели да се качат на аероплана да идат в Германия. Автомобилът изгаря, аеропланът се поврежда и те отиват. От какво става? От невнимание. Ако върви един автомобил, пък се запали бензинът, какво ще правиш? Как ще го загасиш? Често от невнимание и в нас стават такива пожари. Ако в тебе една противоположна мисъл и едно противоположно чувство се срещнат, може да направиш цяло едно сътресение в организма. Туѝ сътресение може да стане в дробовете, става пропукване на кръвоносните съдове. Туѝ сътресение може да стане в мозъка, получи

удар. Може някой път сътресението да стане и в стомаха, някакво скъсване.

Казвам, по някой път трябва да се учите на търпение. Онези от вас, които не са търпеливи, ще имате един приятел, ще му дадете една игла и той да ви бодне, да забие иглата два милиметра. Като забие иглата, да видиш колко може да търпиш. Като забие иглата в хълбока, да не изгубиш настроението си. Като я забие, да ти е приятно.

Та ние, съвременните хора, искаме да избегнем много несгоди в света. Несгодите са упражнение на човешката воля. Има неща, които са необходими за нас. Те са тъй необходими. Да кажем, имате една паница. Ако вземеш с ръце и няма мазнина, нищо не става. Но ако е мазна от кравешко масло или от свинска мас, или зехтин, ще вземеш с кърпа и с топла вода да я измиеш. Тогава се изчиства. Ако я измиеш само с вода, мазна остава. Та и вие във вас такава миене със студена вода не става. В гробовете, ако не ги шаш дълбоко, остават нечистотии, от които после се образуват разни болести, разни болезнени състояния. Някой път имате бодещ, прободещ в гърдите. Някои бодещи има, които не са опасни, но има бодещи, които са опасни. Ако имате бодещ на гърба, трябва да вземете мерки. При този бодещ може да се скъса нещо и да има кръвоизлияние. Един наш приятел имаше бодещ на гясната плешка и от кръвоизлияние си замина. Той казваше, че сто и двадесет години ще живее. Може, но той трябваше да вземе мерки. Дишането в него беше слабо, не беше нервен, доста разположен.

Казвам, хората на новото учение трябва да се отличават, всеки да може да задържа въздуха за една минута. Като се разгневиш, дойде ти да кипнеш — задръж въздуха. Питай хората как трябва да говориш. Защото, ако си празен, ти нищо не може да говориш. Защото трябва да знаеш какво да говориш, какво да кажеш. Сега, когато аз направя една погрешка, как искам? Искам хората да не обърнат внимание на

погрешката. Хората като направят погрешка, аз обръщам внимание. Та едновременно да е - както не искаме да обръщат внимание на нашите погрешки, така и ние да не обръщаме внимание на техните. Понеже, като обръщаме внимание на погрешките на другите, ние цапаме ума си.

Да допуснем, че имаш един приятел, когото обичаш. Той има навик, като върви, да плюе. Или някои хора нямат кърна и се секнат. Ти, ако искаш, ще носиш една стомна вода и ще тръгнеш отпоздире. Той като се изсекне, ти ще налееш водата, ще измиеш, ще изчистиш. Той върви, пък ти чистиш. Да допуснем, че въкъщи имате един брат, който плюе тук и там. Децата често отиват да се коват на майка си. Ако е разумно голямото братче, да му каже: „Не е хубаво, не е здравословно да се плюе където и да е.“

Никога не оставяйте една нездравословна мисъл в ума си. Никога не оставяйте едно чувство нездравословно в сърцето си. И никога не оставяйте една нездравословна постъпка в тялото си. Вечер, преди да си легнете, петнадесет минути подишай дълбоко и поблагодари на Бога, че те запазил целия ден, поблагодари му. След като се усетиш спокоен, легни си, ще имаш спокоен сън. Ти легнеш неспокоен. Като легнеш, искаш да заспиш. Дишането е, което успокоява хората. Когато хората започват да стават болни, в тях дишането е неправилно. Колкото повече задържахме въздуха, толкова повече храна приемаме от въздуха, повече сила ще извлечем. При такова едно дишане даже нечистият въздух става полезен за човека. Но ако много бързо се диша, в нечистия въздух - поемаш двадесет вдишки, има доста прах и някой път няма достатъчно влага в носа, да задържи праха. Сух е носът и този прах отива в дробовете. През прашно време да правиш една вдишка в минута, едно поемане, едно задържане и едно издишане. Тогава ти ще приемеш много по-малко прах, отколкото ако вземеш двадесет вдишки.

Та казвам, здравето на човека зависи от правилното дишане. Като се упражнявате, ще дишате четири, три вдишки в минута. Не през целия ден. Според мене десет, дванадесет вдишки в минута да правите, е най-добре. Който е здрав, той има десет, дванадесет вдишки. Щом загазва, почва да диша тринадесет, четиринадесет, петнадесет пъти в минута. И то е естествено, но те не са така здравословни. Когато правите упражненията, трябва да правите четири, три или една вдишка в минута. Най-първо ще имате четири вдишки, четири поемане, задържане и издишане. Или три вдишки, или една. Другото време оставете организма да диша тъй, както знае. Тогава, когато се намалява броят на вдишките, животът се съкращава.

После друго трябва да помните. Като дишаш, винаги да държиш най-добрите хора. Няма да се занимаваш с болни хора. Като дишаш, дръж в ума си здравите хора, които си видял, дръж в ума си най-добрите хора. Като дишаш, имай предвид добрите хора. Като срещнеш един добър човек, той оставя нещо в тебе хубаво, ти с години го помниш. Добрите хора като държиш в ума си, те при дишането оставят доброто. Пълно дишане имат добрите хора. Те имат правилни мисли, правилни чувства и правилни постъпки. При дишането ще си представяте добрите хора, които сте срещнали някъде, когато сте пътували, запомнили сте името му. Като ще дишаш, повикай го и му кажи: „Ти ме наблюдавай сега, аз ще дишам.“ Този човек, като ти наблюдава дишането, ще бъде на място. Когато дишате, с болни хора да не се занимавате. Свържете дишането тогава с добрите хора. Няма да забравите болните хора. Като идете при болните хора, трябва да им проповядвате правилното дишане. Казваш, имаш един цяр. Какъв цяр? Ревматизъм имам. Ще дишаш. Ще дишаш от десет до дванадесет и когато се упражняваш - от четири до едно. Най-първо му кажи от десет до дванадесет и после - от четири до едно. По едно

разкривай. Не казвай всичко наведнъж.

Сега турих много числа. Не знаете кое е. От двадесет нагоре не са здравословни числа. Този човек, който прави двадесет и пет вдишки в минута, едва ще живее двадесет и пет години. Който диша двадесет и четири, едва достига двадесет и шест. Този, който диша двадесет и три, едва достига двадесет и осем години. Този, който диша двадесет и две, едва достига двадесет и девет. Този човек, който диша едно, достига деветдесет, сто, сто и двадесет години. Който диша три, достига сто години. Който диша четири, достига осемдесет и пет години, до деветдесет години може да живее. Често пъти човек се предизвиква. Четеш някой роман, някоя книга, човек се повлиява. Или бил си на театър, видял си някаква грама. Според мене една грама не трябва да те гразни. Защото в драмата и в трагедията в театъра никои не умира. Че някой преди сто години умрял, той се представя, че умира и после пак възкръсва. Зарадвай се, че актьорът е възкръснал. Гледаш една грама, извади поука за себе си. В какво седи поуката? Че някой от актьорите постъпва, но тъй, както трябва.

Един французин отива в Париж и иска да посети тази прочутата черква „Нотър дам“. Обаче, вместо да иде на църква, отива в един театър. Дават му билет, искат му тридесет-четридесет лева и той мисли, че за църквата му искат тия пари, за да я види. Дава и виза. Гледа едно представление, в което се представяло как един откраднал. Хващат го, съдят го. Той гледа как цялата публика седи и гледа и нищо не казва, като гледат как ги лъже. Качва се на сцената и казва: „Слушай, аз те видях, когато открадна. Защо не казваш истината, ами объркваш работата?“ Всичките гледат това, искат да участват. „Ще кажеш истината. Аз те видях, когато открадна.“ Като виждат това, всички в театъра ръкопляскат.

Има неща в живота, които не са реални. Че се

развалило времето, то е представление. Днес имаме представление. То не е нещо реално. Духа вятър, пак е представление. Тихо е времето, пак е представление. Цветята цъфтят, пак е представление. Само че драмата, която се представя, е от такъв характер. Когато цветята цъфтят, няма никакво представление. Има герои, всичките си играят ролите хубаво. Трябва да държим в ума си при сегашните условия най-хубавото, което срещаме в живота. Срещнеш някъде някой хубав лист, фотографирай го и запиши деня. Гледай да остане в ума ти тъй хубавата форма, която си видял. Минаваш някъде през някой извор, обърнал ти внимание изворът, запомни този извор, този пасаж от реката и не го забравяй. Минаваш някъде в планината, приятно ти е, запомни обстановката и пази, трябва да съберем здравословни картини. Те предизвикват в нас най-хубавите мисли, най-хубавите чувства. По някой път запомняме, че сме загазили в някоя кал, помниш как изваждаш крака си. Някой път си навехнал крака си и помниш как си го навехнал. След десет години ще започнеш да мислиш, че еди-къде си навехнал крака. Или отишъл си в гората да сечеш дърва и ще започнеш как си сякъл едно голямо дърво и как паднало. Такива неща държиш в ума си. Не дръж в ума си как си го отсякъл, защото и ти ще паднеш като него. Счупил си някой голям камък - не дръж тия работи в ума. Не помни никога това. Никога не дръж в ума си една мисъл, която е отрицателна - счупените камъни, падналите дървета не дръж в ума си. Една стомна си счупил - не дръж в ума си. Остави тази стомна.

Тези са правила за дишане. Ако държиш счупените работи, натрошените камъни, дишането става неправилно. Дишането изисква спокойна мисъл, красива мисъл - цветята цъфтят, реките текат бистри, всичко е хармонично. Тогава ти приемаш Божественото благо и може да го използваш. Защото ужасно влияние има човешката мисъл. Аз ви давам всички тия числа, те

не са на показ. Този човек, който прави двадесет и пет вдишки в минута, който така бързо диша, той осакаща организма си. Защото природата е турила известни правила за дишането.

Любовта в дишането трябва да влезе. Човек, който не диша с любов, не диша правилно. Три пъти на ден ще си спомниш и с любов ще подишаш десет-петнадесет минути. Като дишаш, като че в гробовете влиза нещо много приятно. Не като дишаш, да си намръщен, но спокойно да бъде лицето ти. Когато дишаш, да бъдеш изправен, не се навеждай. Когато дишате, дръжте гръбнака си успореден на правата, която свързва центъра на слънцето и центъра на земята. Господ създал хората прави. Гърдите да бъдат изпъкнали, да имат дълбочина. Щом се сплеснат гърдите, това е лош признак. Някой път гърдите хлътнат. Като хлътнат гърдите, мъчно се изправят. Гръдният кош не трябва да хлътва. Като тръгнете на екскурзия, някой път носете една тояга отзад на гърба, като я държите с подмишниците, с ръцете, за да се изправи гърбицата. Като ви срещнат, да бъдете прави като свещ. Щом си гърба, ще загазиш.

Та казвам, това са елементарни работи. Някои болести не уморяват човека, но през целия живот му създават много големи страдания. По някой път се образуват болки към бъбреците или някой път известен бодеж имаш, че не може да дишаш. Задушаваш се. Много неприятно е. В такъв случай, щом те хванат колики, една чаша топла вода пий. Пий една глътка, задръж я една минута, после пак прекарай топлата вода през езика си, да мине енергията. Тази енергия, като минава, лекува топлата вода. Лятно време, когато има четиридесет, четиридесет и пет градуса температура, може да пиете студена вода. Но зимно време в такива случаи пиете топла вода. Топлата вода задръжте дълго време, тя тонира. Поемете тогава много медлено, полекичка, музикално. *(Учителят бавно тактува четири четвърти*

такт.) Може да правите почивка една минута, може и повече.

Като дишате по този начин, влизате в стълкновение със себе си. Внесяш нов порядък. Пък започват да се сърдят тия числа нагоре - от двадесет до двадесет и пет. Те считат, че ти си намалил тяхната заплата и казват: „Не може.“ Трябва да работиш над себе си, да го убеждаваш. Като ги убедиш, съгласяват се. Но докато ги убедиш.

Сега нека приемем едно вдишване. (*Направихме следното упражнение. Поемане, издигане ръцете настрани, задържане, ръцете настрани. Издишване, ръцете долу. Няколко пъти направихме упражнението.*)

Сега ще въведа винаги да правим упражнение по дишането, преди да почне една беседа. По пет минути дишане. То е едно здравословно състояние.

„Отче наш“

*Беседа
29 август 1941 г., петък, 5 часа
София - Изгрев*

С ЛЮБОВ

*„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета 13. глава от Евангелието на Матей
- до 36. стих.

*„Духът Божи“
Размишление*

Цялата природа мяза на една затворена книга, дето всичко е разхвърляно. По пътя има камъчета, които се търкалят. Защо се търкалят, не ги знаем. Има малки и големи и по някой път е неудобно за ходенето. Малки цветя пораснали, дето не трябва. Малки мушици, които се разхождат, между тях има един вътрешен спор. Растения има, които все спорят. Тревите са останали малки от голям спор, от кавги, които са имали, че не могли да израстат. Няма по-големи кавгаджии от тревите. Най-големите кавгаджии са те. Затуй дребни останали. Големите дървета, които израснали, на тях не им останало време да се сърдят, израснали са нагоре.

Сега хората сеядат на земята. Влезете в някоя къща - хубаво направена, на два етажа, на три етажа, добре мебелирана, има баня отлична, кухня отлична, гардероб за дрехите, килими. Идеш на друго място - бедни. Едва ли има няколко паници. Питаш защо Господ на този

нищо не дал, а на онзи дал много. Защо Господ направил малки червеи и ги турил в клозета, богатия турил в къща. Ако вие бихте направили света, как щяхте да го направите? Толкоз вие като сте добри и справедливи, защо не дадете почивка на вашите крака, както давате на главата си, защо ги измъчвате с вашите обувци? Защо измъчвате слабините си от корсети, стягате ги? Защо не давате свобода? Защо стягате краката си с тесни чорапи? После защо измъчвате косите си с горещи жезла? Печете ги, пък за ядене не стават. Не са риби да ги печете. Казвате: „Да бъдем красиви.“ Ако идете при негрите, косите им са накъдрени. Там идете, научете изкуството, те са родени с къдраве коси. Значи всички онези, които имат инстинктите на черните, косите им са къдриви. Няма по-упорити хора от тях с къдравите коси. С един човек с къдриви коси не може да дойдеш до едно споразумение. Погледни косите на един човек. Ако се подчиняват на гребен, щом не се подчиняват на гребен, не се възпитават, а всеки косъм казва: „Аз ще правя, каквото аз искам.“ С този човек не можеш да се разбереш. Щръкнат косите, не се споразумяват. Всеки косъм трябва да го убеждаваш, че трябва да бъде благоразумен. То са двеста и петдесет хиляди косми. Ако речеш всеки да убеждаваш, докато дойдат всичките в хармония горе на главата, колко време ти трябва?

По някой път казвате: „Защо хората не са в хармония с нас?“ Питам, защо косите не са в хармония с нас, а трябва по пет-шест пъти да се чешите, объркват се? Излезеш отвън, вятърът казва: „Какво си се стегнал по тази мода?“ Вземете, че обърка косите, казва: „И така може да ходиш.“ Казваш: „Не може така да ходя. Хората ще кажат, че умът ми е разбъркан.“ Объркани коси, объркан ум. Хората искат гладки да са косите. Вятърът казва: „Аз днес не съм разположен.“ Вятърът по някой път е сърдит. Като излезе из дома, разсърди се, вземе тоягата и започне да налага това

дърво, онова дърво. Каква: „Какво седите, без да се движите. Я сега на работа.“ Върне се назад.

По някой път вие се разгневите в себе си, заинапявате се: „Това ще направя аз, онова ще направя.“ Какво може да направи човек в света? Заканиш се на едно гърне. Какво ще му направиш? Блъснеш го в земята, счупиш го. Гърнето казва, както Епиктета: „Аз можах да ти бъда полезен на тебе, сега, като ме счупи, в какво ще държиш вода?“

Та казвам, сега в най-големите културни хора съществуват противоречия. Идете някъде, ще намерите, че навсякъде имат понятие за Бога. Какво нещо е Господ? Един вярва в едно, друг вярва в друго. Хиляди понятия има за любовта, най-голямото разнообразие. От закона на любовта дошло робството. Онези неща, които вие обичате, вие ги заробвате. Че вие обичате един кон, възсядате го. Вие обичате една ябълка, изядате я. Вие обичате едно дърво - хубаво, сухо, изгаряте го да ви стопли. Обичате една греха, обличате я. Не обичате една греха, захвърляте я. Обичате я, пазите я молците да не я изядат. Щом не я обичате, нито мислите, оставяте я да я изядат молците. Аз един ден се учудих. Някога са ми подарили такива кожени обуца, гарнирани с плат, много хубав. Турил съм ги на тавана и с години стоят там. Вълната изядена, кожата стои там, но вълната молците я изяли.

Оставете сега. Не правете такива работи. Който спи, да си спи. Вие всички не слушате. С този морал, който имате сега, с него в рая не можете да влезете. Съжалявам, толкова години съм проповядвал, не мислете, че харесвам, както постъпвате. Най-после и аз съм намислил нещо. Едно от двете, и аз ще направя нещо с вас. Гледам, тук се сърдят като деца. На Господа ли сте дошли да служите, или на мене. Ако сте националисти, живеете за българския народ. Ако сте православни, живеете за православието. Аз искам

да служи на Господа. Друг освен Господа в света не съществува. Другите работи са фикции. Българският народ един ден ще изчезне, няма да го има. Англичани, французи, руси, германци - всички ще изчезнат, и земята ще изчезне един ден, и слънцето ще изчезне, и него няма да го има. Всичките планети и звезди ще изчезнат, а Бог ще остане и ще създаде друга вселена. Че не ме искат в България, не искам да зная. Че не съм дошъл за българите. Да не мислите, че имам голямо мнение за българите. За мене, който люби Бога, той е важен. Който не люби, не важи.

Идат сега и ме питат кой ще победи. Никой няма да победи. Тия хора не са най-умните. Ангелите се биха едно време и се разделиха на добри и лоши, които пагнаха тук, и сега ни мъчат. Всеки ден ни мъчат лошите ангели. Всичките лоши мисли, казви са от тях. Те съгрешиха едно време и вие сега, като идете по техния път, ще се разделите и ще бъдете едни добри, други лоши.

Тук имаше един приятел. Казах му да си нагласи цигулката. Една сестра има, свири на органа, не може да се разберат. Ако аз съм органист, няма да свиря. Сега трябва да ги утешавам, трябва да ги примирявам. Няма какво да ги примирявам. Аз съм решил най-после да се оттегля и да живея за Господа. Ще ви оставя и вие да живеете, както разбирате, по български. Толкоз години тук какво не се е говорило.

Та казвам, ако има някой да дойде да слуша, да дойде. Ако не, аз отивам напред и няма да търся никого от вас. Помнете това. Нищо повече. Наясно да сме - вие ще бъдете свободни и аз ще съм свободен. Че утре вие ще умрете. Къде ще идете? Кой ще ви погребва? Погребение ли ще търсите? Ако вие не можете да имате благоволенieto на Бога, вашата работа е изгубена. Ако някой ще дойде на вас да ви проповядва друго учение, аз съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божията любов, аз ви съжалявам. Ако вие не можете да направите жертва за Божията правда, аз

ви съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божието милосърдие, аз ви съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божията добродетел, с какво ще се похвалите? От четиридесет-петдесет години вече тук слушам раздори. Сега аз ще се вгълбя в себе си, имам много по-важна работа. За онези деца ще им се даде работа в света. Тук всички се събират и имат едни вътрешни спорове.

Не е Царството Божие на земята. Земята е едно училище на опит. Земята е работилница, чукове играят, огън гори, топят се нещата, каляват се. Работа има, херенгета има, цепят се дървата, какво ли не правят. Вие искате в тази работилница да има ред и порядък. Никога няма да има. Там ще има безпорядък. Неца, които излизат от работилницата, ще бъдат добре обработени. Земята ще остане, каквата е. Вие, като се обработите, като влезете в невидимия свят, ще бъдете изработени. И тази работилница е хубава. Хубаво сега. Като влезе една кална жаба в извора, какво допринася на извора? Ще размъти извора, че хората не могат да пият, а тя ще се курдуса в извора. Калната жаба, като влезе в пръстената вода, ще остави своите извержения, своите нечистотии и ти ще идеш да пиеш вода от извора. Какво трябва да направиш? Извади жабата навън и кажи: „Тебе мястото ти не е тук.“

Съдба ще настане в света. Знаете ли, че и на българите може да дойдат гръмотевици, както над Лондон. Не мислете, че е изключена възможността. Знаете ли, че ако се оттегли Божието благословение от българите, какво ще стане? Нищо няма да остане от българите. Мислите ли, че сега е дошло време да се гневят хората. Аз да ви кажа. Ако вие не вложите любовта и с нея да побеждавате, вие нищо няма да постигнете. Носете гнева, той е потребен, но го обуздавайте. С любовта носете скържавостта, но я подчинете на любовта. Всичко, каквото имате, не

искам да го изхвърлите, каквото и да е. Но всички тия положителни и отрицателни качества, които имате, са необходими.

Казвате, човек да се не сърди. Все трябва да се поразсърди, хубаво е. Писанието казва, че и Господ се сърди. Така както пишат, казват: „Разгневи се Господ.“ Господ е яростен. Аз не тълкувам какъв е Господ. Господ е такъв, какъвто е. Откъде дойде гневът? Откъде дойде мъчението? Откъде дойде вярата, надеждата, любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието? Убийството откъде дойде? Кой ги научи? Господ създаде всичко хубаво, че откъде изпъкна злото в света, кажете ми. Когато имате две деца и едното хване братчето си за главата, че му разтърси главата, кой го научи? Майката. Майката едно време разтърсваше главата на другите. То действа по навик.

Казвам, драмата се образува в рая. Ако ме питат кой образува драмата, ще кажа, че Ева образува драмата, тя яде от забраненото дърво и създаде една грама. Като създаде драмата, изпъдиха ги навън. Щом излязоха извън рая, създадоха трагедията. Тя, като излезе из рая, роди два сина - Каин и Авел. И единият брат, който беше овчар, - Авел, един ден закла едно агне пред брата си и го понесе в жертва. Казва: „Господ прие гима.“ Господ, като го погледнал, приел гима. Господ искал да помирише гима на Авела, да види, че го забелязал и казва: „Не направи хубаво, че закла това агне. Аз не се нуждая от него.“ Брат му, като видя, че Господ искал да помири гима, рече си: „Чакай аз да заколя брата си.“ Взе едно дърво и претрепа брата си. Като го претрепа, от кръвта на брата му димът излезе към Бога. Бог, като помириша миризмата, каза: „Къде е брат ти?“ Казва: „Не съм стражар на брата си.“ Първата лъжа. Кой го научи да лъже? Казва: „Кръвта на брата ти вика, миризмата на брата ти вика към мене. Защо го уби?“ „Уби го, защото помислих, че той като ти закла агне и ти благоволи към него, аз като ти пренеса в жертва

брата си на тебе, ти пак ще благоволиш. Пък ти си недоволен от мене. Сега който ме срещне мене, мене ще претрепа. Аз като видях брата си, че закла агне, аз него претрепах. Сега всеки мене ще претрене.“ Хубаво. Какъв е законът? Казва: „Тебе няма да претрепам. Който те претрепа, седем пъти ще бъде наказанието по-голямо. Ти ще носиш белега на един престъпник, който не си разбрал законите на Господа, Бога твоего, до деня, в който ти се разкаеш.

Та казвам, дяволът дошъл тук и се шири в цялото братство, от четиридесет и пет години се шири. Толкоз скандали са ставали в събранието, все от него става и всички сте неговии слуги. Всичките скандали, които ще вдигнете и тук, в салона, и на планината, навсякъде, са все на дявола. Още шепотничество има и какво ли не, какви ли не работи, помии. Срамота е. Тези работи са на дявола. Коемо е вярно, вярно е. Коемо е хубаво, е хубаво. Един брат имаше тук, ходеше и по Витоша разпраща - той Учителят има десет милиона, турил ги в европейските банки. И поезия пишеше. Искаше да стане кандидат за Нобеловата премия. Казвам, аз ги подарявам десетте милиона на този брат да ги вземе. Толкоз пари не ми трябват. Че нека фактът да е верен, да не е лъжа. Ако имам десет милиона, имам. Но ще лъжа. Ако нямам десет милиона, що ще казвам, че имам. Пък аз имам не десет милиона, имам повече. Не съм събрал всичките пари по банките. Един ден ще ги събера, ще ги взема. Всичкото богатство в света е мое, взели са го и някои не плащат. Колкото пъти съм пращал своите слуги, набият ги, никой нищо не плаща.

Няма да бъдете гребнави хора. Не искам нито един от вас да бъде слуга на дявола. Може да бъдете слуга, позволявам ви, ако можете да му служите от любов. Но без любов абсолютно ви забранявам да служите на дявола. От любов позволявам да му служите. Нямам нищо против. Но без любов абсолютно ви забранявам. Понеже то е най-голямото нещастие, което може да

те постигне в света - да служиш на дявола без любов. Пък вие на дявола служите с любов, на Бога служите без любов. То е моето схващане за религиозните хора. От страх всички служат на Бога, а на дявола служите от любов. Веднага обърнете правилото. Вие от любов на дявола служите, каквото ви каже, служите. Аз бих ви изнесъл смешни работи, но какво вие ще се ползвате? Да ги изнеса, само ще ви оцапам. Да изнеса погрешките на някой брат, значи да ви оцапам. Че вие ще се заразите с тях. Аз съм привеждал онзи пример.

Един палав игумен, който използвал богатата на манастира, оставил сметките объркани, като умрял. Новият игумен, който дошъл, не могъл да уреди сметките. Започнал той да се моли първият да дойде, да се яви и да му помогне да уреди тия сметки, защото другояче ще обвинят новия игумен, че той направил престъпление. Най-после изискал го. Изпрати първият игумен от оня свят да уреди сметките. Като стъпил, уредил сметките, но оттам насетне манастирът опустял. Като дошъл от ада първият игумен, тогава миризма донесъл, че никой вече не стъпил в манастира.

Да не викаме дявола, той разваля всички работи. Аз, дявола като съм го срещал, съм намазвал краката с гюлова вода. После съм мазал гърба с мед, обличал съм го с копринени грехи, турил съм цилиндър на главата. Казвам му: слушай, ще изполашиш моите хора. Ако те видят, ще имат лошо мнение заради тебе. Аз искам да имат по-добро, ти не си толкоз лош, но си малко смахнат, много горделив си, мислиш, че си като Бога, а ти си загазил. Ти, без да си направил нещо в света, казваш, че този свят и ти може да го направиш. Майстор си. Може да развалиш хората. Може да те цапам като някой бивол. Ще те тури в локвата, ще те убеди, че ти си грешник, че ти си нищожно същество, така създадено от Бога. Ще те направи инвалид. Може да те изполаши. Може да те ослепи, може да те накара да

си счупиш краката, гръбначния стълб. Всичките болести са негов майсторлък. Ревматизмът е майсторлък на дявола. Боли те гръбначният стълб - майсторлък е на дявола. Отслабнали очите ти - майсторлък е на дявола. Отслабнали ушите ти - майсторлък е на дявола. Не живееш с жена си - майсторлък е на дявола. Жената не живее с мъжа - майсторлък е на дявола. Шепотник си - майсторлък е на дявола. Ходи да прави, каквото не трябва, - майсторлък е на дявола. Всеки ген вие изнасяте търговските табели на дявола, изнасяте неговите продукти навсякъде.

Аз се чудя на хората, като дойгат и лъжат. Казва някой, че видял в Божествения свят. Нищо не е видял. Толкоз ясновидци са идвали да ми кажат, че видели Господа. Един го е видял в шопски грехи. Казват - той не е шоп. Друг го видял в калугерска мантия. Такава не носи. То са ваши заблуждения. Господ е най-красивото, най-благородното същество, най-възвишеното същество. Не му туряйте форма. Никой никога не е видял Господа. За да го видите, ще турите известни препятствия, ще му турите някоя черна греха. Мойсей, като седя четиридесет деня на планината, като слезе, от лицето му излизаше светлина. Еврейският народ не можеше да го гледа, той си тури няколко була, да може да го гледа.

Знайте, то е лошо нещо, когато Господ напусне един човек, то е страшно. Когато някоя река се отбие в някоя градина, тя запустява. Когато любовта напусне един дом, домът се скапва. Оттам, отдето Бог се оттегля в света, всичко изчезва. Отдето Бог изчезва, всичко е нещастие.

Сега философията каква е? Представете си, че аз съм един силен човек. Едно изяснение ще дам. Има сто души да ми дават, но не си плащат. Пращам един слуга - не плащат. Пращам други - не плащат. Взема тоягата, пък когото среща, започна да ги налагам. На едного счуля крак, на друг изкълча ръка - пак не

плащат. Какво се ползвам, като ги набия? Мене не ми е приятно, така като ви говоря. Аз не бих желал така да ви говоря.

Казвам, не бъдете толкоз глупави да служите на дявола. Съжалявам да служите на дявола, и то без любов. И с любов ако му служите и очаквате нещо от него, вие се лъжете. Досега не съм видял дяволът да е направил някому някое добро. Привидно добро съм видял. Той ще направи един капан, ще тури кашкавал вътре, една мишка ще бъде хваната и я даде на котката, ще я изяде. Дяволът направи една мрежа, ще хванат една риба, ще я опекаат. Ще я продаде. Като те хване дяволът, ще те пече вече на пиростия, ще извади всичко от тебе, което си придобил. Каквото не струва, ще го остави и ще ти каже: „Иди в света пак да работиш.“

Сега какво ви казва дяволът? Прекали го, не е така. Казва - не е така, вие сте благородни хора, като вас няма втори на земята. Той ви хвали, надува ви. То като тебе втори няма на земята. Ти като кажеш нещо, всичко ще стане. От години тук казват, че този е светия, онзи е светия. Няма никакви светии тук. Светът е пълен със свещици. Като оная свещ за четири-пет часа свети, ще изгори свещта, свърши се със светийството. Светиите изобщо живеят за благо на всичките хора.

Да допуснем сега, че някой гоиде и донесе кошница с ябълки. Казва: „Аз имам особено мнение за вас, че ви давам подарък.“ Допуснете, че аз имам кошницата, но имам друго мнение. Тия плодове не ги създадох, те са чужди, искам да ви подкупя с чуждото. Казвам: „Аз ви обичам.“ Има някой, който ви обича, но не съм аз. Аз съм последен. Онзи, който създаде плодовете, то е Бог. Той е, който те обича. Аз, който уда, казвам: „Аз ви обичам.“ Ако разбирам, че съм пратен, аз ще ви обичам, както той ви обича. Това е право. Ако казвам, че аз ви обичам, не говоря истината. Казвам: „Аз ви обичам, че дадох тия плодове.“ Защо ще говорите така? Ако тия

плодове ви кажат, че те ви обичат, те се жертват за вас, но вие какво пожертвахте? Вие само сте изживили една сила, извървели сте двеста-триста крачки или сто километра сте изходили и дойдохте до мене. Ако аз съм дошъл до вас и съм изходил сто километра, какво съм допринесъл?

Казвам, всяка една постъпка в света, която не е придружена с Божията любов, няма смисъл. Всичките тия неща в края на краищата носят лоши последици. От ревност евреите не разпънаха ли Христа? Казвах: „Да пазим учението на Мойсея. На Мойсей Господ говорил, но на този не е говорил.“ Отде знаеха, че Господ е говорил на Мойсея.

Та казвам, понеже търсите Божието благоволение, търсете го по правия път. И без да ви проповядвам, вие пак ще научите този път. Само че този път е толкоз дълъг, толкоз страдания ще имате, че пак ще научите същото. Учителите ще пращат в света, за да се намаляват страданията на хората. „Бог не благоволява със смъртта на грешника.“ Пращат учители, проповедници, пророци, за да се намалят страданията на хората. Ако те не дойдат, страданията ще се увеличат. Ако слънцето не грееше, ако царуваше онзи студ, знаете колко мъчно щеше да бъде. Благодарение на слънцето и без много гориво минават един сносен живот. Ако този студ беше толкоз голям, че никакви растения не можеха да растат, как щяхме да живеем? Тогава на ескимосите може ли да им проповядвате вегетарианска храна. Какви домати, какви ябълки, какви круши растат там? Ескимосите ядат тјюлени, риби, месо на мечки. Казвам, при лошите условия ние не можем да проповядваме вегетарианство. При добрите условия, дето има растения, може хората да бъдат вегетарианци. Добър живот ще имате при добрите хора, но при лошите хора какъв живот ще имате? При лошите хора не може да живеете добре. Ако ти си слуга при един господар, който те бие по няколко

пъти на ден, може ли да бъдеш усмихнат? Не може. Ще бъде лицето ти тъжно. Постоянно тревогите на твоя господар ще бъдат на гърба ти. Тия болести, от които ние страдаме, какво са те? Те не са от Бога пратени. Дяволът счита хората причина за неговото падане и казва: „Вие станяхте причина за моите нещастия. Ще ви измъча. Вие ми създадохте толкоз неприятности, че аз ще си отмъстя на вас.

Ще дойде някой да каже, че ни дявол има, ни Господ има. Господ има. Единствената реалност, то е той. Няма никакъв друг живот, животът е на земята. Каквото ядеш и пиеш, като умреш, всичко се свършва. Ни свобода има, нищо няма. Има Господ в света. Че туй учение съществува, откъде дойде? Ако ние сме единствените същества, които съществуват, как ние, единствените умни същества, да не сме в състояние да оправим света. Ако беше така, аз трябва да оправя света. Щом не мога да го оправя, значи фактите са други. Един клин може да разцепи едно дърво, но този клин не създава дървото. Този клин сам не влиза. Аз ще го набивам. Той служи като средство за разцепване на дърветата.

Казвам, две неща са ви потребни. Когато искате да направите някоя пакост някому, направете я с любов. Намислили сте да му ударите сто тояги. Разгневили сте се. Ударете му две, три, но с любов. Като вдигнеш, ще засилиш тоягата и като доближиш, леко ще докоснеш с тоягата, малко да го заболи, както майката удря детето. И втората тояга с любов ще ударите. Ние, съвременните хора, нямаме срам и страх от Бога. Ние грешим и Бог ни вижда. Казва: „Какво правиш? То не е хубаво.“ Нас ни страх от хората, нас ни страх от Бога. Като се боиш, направил си нещо, ще идеш да поправиш погрешката си. Кажеш една дума, не е съгласна, поправи я. Дойде ти една мисъл, не е хубаво, изгони я. И мислите идват. Вие не може да се освободите. Защото и духовният свят е пълен с мисли - лоши и добри. Има добър грях и лош грях. Има добри

мисли и лоши мисли. Добрите мисли помагат. Лошите не помагат. Та казвам, лошите мисли ще ги пращате, те стават за присадки. Добри мисли присаждайте върху лошите. Може да посадите и една добра мисъл върху една лоша, пък може и обратно - може да присадите една лоша мисъл върху добра. Туй е в света.

Казвам, ние не сме свободни. Всеки във вас може да присади една лоша мисъл, да внесе подозрение. Казва: „Какво си тръгнал, няма нищо друго, животът е тук, на земята.“ Хубаво. Той как познал, че животът е тук, на земята? Ще поставим на опит. Има ли нещо в реалността? Другояче разглеждам въпроса. Казва: „Нищо няма тук.“ Прав ли е този възглед? Казвам, ако е прав твоят възглед, тук няма вода, кажи да излезе вода. Той казва, и вода не излиза. Казвам, аз ще кажа, да видя дали моят възглед е прав. Като кажа да излезе вода, и излиза. Онзи, който каже, че излезе вода, той е на правата страна. Който каже да израсне гърбо, и израства, той е на правата страна. Който казва, и нищо не израства, той е на кривата страна.

Казваш, Господ съществува. За онези, които вярват, слънцето изгрява. Слънцето изгрява за вярващите, не за невярващите. Казвате - Господ създал света. Като кажат другите, че Господ не създал света, и така става. Слънцето залязва. Затуй залязва слънцето. И те са силни. Лошите хора изгасват свещта и не знаят как да я запалят. Добрите хора знаят да ги запалват, не знаят как да ги изгасват. Онези, които гасят свещите, са лошите хора. Онези, които ги палят, са добрите хора. Някои има, които палят и изгасват. Казват: „Ние сме добри и лоши.“ И то не е лошо

Казвам, кое е по-хубаво - да палим свещи или да ги изгасяме? Да палиш, е по-хубаво. Като запалиш, Божественият закон е: не гаси. Туй, което си запалил, не гаси. Нека гори, остави го. Човек е запалена свещ. Няма да го изгасиш, да изгори. Защо ще го изгасиш? Казва: „Не ни трябва.“ За утре вечер ще имаме свещи,

които горят и изгарят. За бъдеще ще имаме свещи, които не изгарят. В старо време, като запалиш една свещ, хиляди години не изгаря. Има свещи, които горят и не изгарят.

Казвам, запалете една мисъл, която да не изгаря. Някой път дойде любовно чувство и след четири-пет-шест месеца няма го. То не е реално. Чувство, което угасва, то не е реално. Чувства, които не угасват, те са реални. Мисли, които не угасват, те са реални. Постъпки, които не угасват, те са реални. Изменя се твоето състояние, то е друг въпрос.

Сега аз не съм за онази философия, да ви изнасям и да ви уча какво нещо е едно лошо ухане. Аз съм гаже за уханието на розата в света. Не е лошо човек да бъде наръсен с розово масло. Не съм против да имах уханието на здравеца или каквото и да е ухане. То е реално. Може да се намажеш. После не съм против белосването. Може да си намажеш лицето с белило и с червило. И против туй не съм. Има два вида червило. Аз съм за онова червило чрез храната, не отвън. Може да туриш червило, каквото искаш. Може да туриш белило, каквото искаш. Може да туриш, каквато искаш краска. Съзнание трябва. Може да си направиш лицето, каквото и да е, но какво допринася на лицето. Хубави мускули може да си създадеш. Красотата зависи от човешките мисли, от човешките чувства и от човешките постъпки. Дотолкоз, колкото са красиви мислите, чувствата и постъпките, дотолкова хората стават красиви. Щом изгубят хората своята красива мисъл, щом изгубят своето красиво чувство и своята красива постъпка, хората погрозняват.

Сега ще ви кажа: служете на Бога с любов. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон.“ Нова заповед ви давам: да имате любов в себе си, във вашата мисъл, не отвън. Всичките ви мисли трябва да се подбуждат от любов. Всичките ви чувства трябва да се подбуждат от любов. Любовта да бъде

подбудителната причина. Там е Бог. Именно тъй ние ще дойдем в съгласие. Другояче е безпредметно, тогава ще оставим всеки човек да носи последствията. Няма какво да съдим никого. Един е на противоположно на моето мнение. Няма да му кажа нищо. Спорят се двамата. Казвам, няма нищо. Аз съм опитвал туй, опитвал съм и другото. Ще оставим напълно всички да опитат своите възгледи и всеки да носи последствията, няма кого да убеждаваме. Казвам и на вас: опитайте, по този начин аз за в бъдеще няма да се спирам. Ще оставя всеки да понесе последствията. Няма да бъда никакъв ходатай. Всеки да носи последствията. Който е праведен, да бъде праведен. Който е грешен, да бъде грешен. Който обича Бога, да го обича. Всеки да живее, както разбира.

Сега питат някои кой ще победи. В какво има да победи? Какво ще ви донесе една победа? Една победа на англичаните - и България ще бъде раздробена. Една победа на Германия - и България ще бъде велика. Тъй сега въпросът политически. Тогава сърбите ще искат да победят англичаните, българите ще искат да победят германците. Питам сега, Господ създал ли е хората, да се измъчват едни други? Тази война от Бога ли е? По любов ли се бият? Ако се бият с любов, нямам нищо против войната. Аз съм против една война, която е без любов. Аз съм против всеки живот, който е без любов. Ако живееш и страдаш по любов, облажавам те. Ако живееш добре по любов, облажавам те. Ако живееш без любов и се мъчиш, съжалявам. Ти имаш желание да ядеш и пиеш винце. Казваш - грешно е. Яж и благодари, пий вода и благодари. Пий десет и двадесет пъти на ден пий вода. Казваш - винце, ракийца. Като искате да пиете вино или ракия, тогава научете да си правите вино, както Христос направи. Вие имате няколко кючета, напълнете ги с вода, обърнете водата на вино и пийте. На всеки, който така сам може да си направи виното, позволявам да пие. Но от кръчмарските бъчви не пийте. От кюповете, напълнени с вода и после обърнати на

вино, пийте. Когато Христос обърна водата на вино, казват на младоженеца: „Защо си оставил хубавото вино за най-последно?“

Ако любовта не дойде тук, как ще се разберем? Чудни сте. Ако има някой, който може да направи това, аз може да направя това. Ако аз застана днес, знаеш какво ще стане? Всеки може да прави пакост. Станеш проводник на злото, разрушил си. Защо ще станеш проводник на злото? Стани проводник на доброто, и Господ да дойде да живее заради него. Защо да не си на страната на Господа? Какво ви дал дяволът досега? Защо ходите да го слушате? Какво ще внесе във вас? Недоволството е от него. Вие сте недоволен, че някой ви обидил. Че как ви е обидил? Единственият, който обижда, той е дяволът. Дяволът създава обидата. Той отрича това, което Господ е направил, и казва - това, което Господ е направил, не е любов. То е лъжа. Според него любовта е лъжа, пък неговите лъжи са истини. Христос казва - когато лъже, от своето си лъже, понеже е баща на лъжата.

Служете с любов. Всеки от вас може да го направи. Впрегнете мислите си с любов. Впрегнете чувствата си с любов. Впрегнете и постъпките си с любов. На всичко, което вършите в себе си, да сте господари и да го правите по любов. Тогава ще видите онзи прогрес, който ще имате. Всичката спънка сега е в това, че ние не мислим с любов.

„Отче наш“

*Беседа
31 август 1941 г., неделя, 5 часа
София - Изгрев*

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

*„Отче наш“
„Ще се развеселя“*

Ще прочета част от 11. глава на Матей, от 2. до 16. стих.

„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват, умен човек. Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двадесет пъти, умен ли е? Който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение - да погребваме умрелите.

Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва, ти вярваш ли в Бога? Какво погразбираш под думите „ти вярваш ли в Бога“? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня? То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е идната година да те нахраня - и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се погразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественик на реалността, тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?“

Какво нещо е окултизмът? Какво че вярваш в мистицизма? Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозиви. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите, съдиите, които правят в народното събрание законите да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони? Какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление. Ако има престъпление съдията, няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление. Ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител. Като направя две добродетели, съм баща. Като направя две добродетели, съм майка. Всичко в

света съм - и адвокат, и съдия. Вярвам в това. Като направя две добродетели, всичко съм.

Питам, вие вярвате ли в Господа, къде е вашият Господ? Аз, още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам. Познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ? Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на ХХ век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други - православни, баптисти, методисти, повече от тридесет секти има. Казват, сектанти. Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно? Всичките, събрани ведно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? Като идеш в оня свят. Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление.“ Тъй пишат отгоре.

Че ако тия хора не послушат волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин. Нищо няма да остане в света - ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато никога светът не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благословение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят да станат проводници да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта. Те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до четиридесет и пет години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени. Това е волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее във водата. Вярвам в Бога, който живее в хляба. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпче, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите

му, ще те тури в една пещ, най-малко петдесет милиона градуса топлина. При петдесет милиона градуса топлина и дявола като го турят, и всичките дяволчета ще се разтопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина.“ В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?“ Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате: „Англичаните са такива.“ В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България.

Всички народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме госта англичани тук. Англичаните са добри служители Божи. „Британци“ - тя е еврейска дума, значи „заветът Господен“. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Сега германците, и те оспорват тяхното право. Японците, и те са буден народ. И ние сме народ избран. Евреите са избран народ, англичаните са избран народ, германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани - това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ.“ Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде. Ние сме избраният народ.“ Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ.“ Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те

са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена. Ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път и всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някои път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според Божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една греха, която се окаляла и окаляната греха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питате де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп. Какво ще разбира?“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. Колко е далеч онзи свят? Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят? Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила. Ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през

техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад. Като остареея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия, като остареем. Ти като млад така живеи. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем просто нещо. Младият човек трябва да бъде здрав. Стомахът му да бъде здрав, гробовете, главата, краката, ръцете. Че като му гадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му гадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опаднали, гадеш орехи, не може да яде. Трябва да ги чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако гадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са опаднали, ако косите са опаднали, ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни. Ще ви приведа един анекдот из турския живот.

Един, като ял, осиромашал. Най-първо бил богат, милионер и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи трътката. То е най-сладкото. Казва султанът: „Дайте му двеста и петдесет лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му двадесет и пет тояги.“ Като си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално,

придобива известна форма, без разлика. Сега вземете съвременната наука, дето я изучават хората. Казват, има темпераменти сангвинически, нервни, холерични и флегматични или меланхолични. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, гробове, добре диша, разбира законите на въздуха, има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много възбена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите имат този темперамент. Той обича да троши, да сече гърба, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент.

Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлязи. Имало благотворително гружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят.“ Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлязи. Да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлязи. Които избягат, не са.“ Като запалили дембелхането, всички избягали. Останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим.“ Другият му казва: „Как не те мързи да говориш.“ От цялото дембелхане само двама били истински хайлязи. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят, като идем, ще бъде по-добре.“

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл всеки ден, каква мисъл възприемаме, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем

възприемането, какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането, коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. От туй зависи нашето бъдеще. С мислите се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния.

Да кажем, вземете една мисъл, мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една млада мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича.“ Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак кълумне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го полееш два-три деня, пак кълумне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш, тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи „както трябва“. Дойде при мене един приятел, той беше окултист, занимаваше се с окултизм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш? Да се разделим ли?“ Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?“ Казва: „Разбира се.“ Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш.“ Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са по един и същ знаменател. Аз разглеждам жените - една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много

благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се понекаш на Божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата - навсякъде е.

Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме Божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва: „Дотогава, докато Божественият дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели.“ Под „зрели“ разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение. Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан да хвъркате, да имате десет-двадесет милиона или да имате знанието, че се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смеят да се явят. Не се показват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят.“ Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал?“ Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате? От оня свят хората не идат. Какво се заблуждавате?“ Как ще докажете? Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага.

Следователно всички ония хора, които ни помагат, изпълняват Божията воля. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава, казва: „Иди си, махни се с тези си... доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе.“ Онзи, като дойде, казва: „Не бой се. Половината за тебе, половината за мене.“ Туи ни

най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане осветяване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Но да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поускал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поускате, аз ще ви дам онова, което искате.“ Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда.

Ние казваме: „Къде е Господ?“ В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме. Във водата, която пием. В хляба, който ядем. Във всичко, с което сме заобиколени. В тия грижи и нежност, които имаме. В туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат. Питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва, каква санкция има, кой го тури на това място? Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон има право? Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника.

Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите вдигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото си.“ Казвам: „Не сте добри хора.“ Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ. Като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат.“ Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че

можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право - да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са Божествени. Казва: „Има да ми даваш.“ Че какво имам да ти давам. Взел Божественото и казва: „Аз те храня.“ Какво ме храня? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня.“ Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна.

Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата, ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл, ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа, не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам - много малко съм направил. Но съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдици има - осъждат праведни хора. Казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво - и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право - и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не

съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя.

Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение.“ Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мир. Най-първо ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо трябва да се смелци, да мине през хремеля, след туй да се тълче, хубаво да се замеси. Като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никоой да не го чете.“ Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господа не се занимавайте. Като умрете, тогава.“

Казвам, ако ти възприемаш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам, някой просяк върви отподире ми и казва: „Дай ми едно левче.“ Някой път ме гразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче. Имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му. При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев.“ Нямам гребни и той му дава петдесет лева да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща.

Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Като дадеш един лев и петдесет, отиде вече. Петдесет лева ще ги дадеш за един лев. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? - Питам: - Защо са ти тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца - и тя минава за негова жена - другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“

В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставам на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам: „Защо ме излъга?“ Но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам: „Достатъчно е.“

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагоприятни. Как може човек да бъде неблагоприятен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи? Всичките царе не могат да бъдат. Всичките князе не могат да бъдат. Всичките барони не могат да бъдат. Всичките професори не могат да бъдат. Някой ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има нисши длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение

на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обувката си, помилвайте ги, измийте ги с топла вода - ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете. Измийте ги хубаво, помилвайте ги, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон.“ „Толкоз време само си ни сторил, то е неблагоприятно.“ То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом.“ Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарай в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешете, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря.

Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена турши желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесах на хората. Навий косите си на хубави клечки, няма нищо, по радиото предават. Нали навиват някога и антените. После искате да бъдете красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите момичета, в които и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява.“ Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога.

В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде. Да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата „жертви“ аз разбирам да направим всичко онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта. Но не онази временна любов, която трая месец, година, две, но любовта, която трая през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „аз - казва - никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни.

Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример. Случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне един лист от кочана. Имало триста шестдесет и пет листа. Каква лесна работа е да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

*Беседа
31 август 1941 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев*

ПРАВИ ВЪЗГЛЕДИ

*„Отче наш“
„Духът Божи“*

Направихме упражнението. Ръцете настрани, дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата и се поставя настрани. Лявата пред дясната. Същото движение с лявата.

Издигане ръцете нагоре над главата и поемане. Спускане ръцете надолу и издишане. Няколко пъти.

„Цветята цъфтяха“

Вие по някой път седите и не може да разберете защо идат несгодите в живота. Усещате някоя несгода, не знаете причината за промените на времето. Веднага се изменя времето, стане бурно, спадне почти с двадесет и един градуса. Казвате: „То се промени.“ Тази промяна вие чувствате и започвате да се свивате. Досега ходехте с тънки дрехи, започнахте да търсите дебелия палта. Макар че сме недоволни, не можем да се сърдим никому. Някой път къщата е хубава, но си недоволен. Някой път къщата няма тия приспособления, пак сте недоволни. И да има всичките приспособления, има някои органически недостатъци.

Казвам, природата е място за възпитание на човека. По-велико съществуване в света от човека няма, много благородно. Толкова упорито, толкова своенравно,

подобно ни на земята, ни на небето има като него. За него има един стих, че Господ се е разкажал, че го е направил. В Писанието има следния стих: „И разкажя се Господ, че направи човека.“ Какво значи разкажянето? Казва Господ - не му беше времето, трябваше да седи извън, защо го взел отвън рая и го внесъл в рая. Той не е за рая. И като видял, че не е за рая, изпъдил го вън от рая. Сега това е една далечна история. Някой път двама души се съберат, двама пътници, но не вървят еднакво бързо. Единият върви по-бързо, другият - по-полека, единият - по-висок, близо два метра, другият сто шестдесет и пет сантиметра, с четиридесет и пет сантиметра по-нисък. На онзи спорят му крачките, като закрачи. И този - с два метра височина, ако иска да вървят заедно, трябва да намали хода си, а другият да го ускори. Питам, какво трябва да правят двамата сега? Ако единият върви бързо, а другият полека, какво трябва да правят? Онзи с големите крачки трябва да намали крачките си. Другият не трябва да го следва, да каже: „Каквото прави онзи, и аз ще правя.“ Ако този с малкия ръст започне да прави крачките си малки, но той не трябва да намалява крачките си, но да си разкрява краката. Неговото разкряване не е така голямо, той не може да взема такава голяма стъпка. Тази разлика има между двама хора, които не са еднакво умни.

Като се погледнат хората, се различават. Погледнеш някой човек, говориш, но не разбира. Вземете някой музикант, който свири на цигулка. Какво изкуство има да нагажда пръстите си, те да говорят. Не е лесна работа. Може да имаш слух, всичко туй, но пръстите са дебели, не са пластични, от малък не е започнал, после не е изучавал всичките потънкости, от природата не е одарен. Казва, природата да ме одари. Някой път природата дари, но ти не даряваш. В природата трябва да се спазва. Ние казваме - имаш да даваш, имаш да вземаш. Имаш да даваш - борчлия си. Имаш да вземаш - давал си.

Но думите се употребяват в природата. Някой човек няма да взема от мене - нищо не съм дал. От никого нямаш да вземаш - никому нищо не си дал.

Как трябва да даваш? Онова, което си ял, трябва да го дадеш. Ако го дадеш, както си го ял, ти си умен човек. Ако не го приемеш, както си го ял, не си от умните хора. Ще създадеш едно положение, което за бъдеще ще те лиши от Божествените блага. Значи в дишането може най-първо да вземеш въздуха, тогава има да даваш. Не че имаш да даваш. Този въздух, за да се опресни, ще го дадеш такъв, какъвто си го взел. Какво ще дадеш? Ако ти приемеш този въздух и нямаш благодарност заради него, ти покваряваш въздуха. Тогава въздухът излиза навън, ти си задържал нещо за себе си. Втория път приемаш, пак задържаш. След време, като дишаш, ти ставаш нервен, недоволен. Да кажем, ако вие дишате студен въздух, приемаш лакомо. Ако не знаеш как да приемеш, може да стане простудяване на гробовете ви.

Казвам, даването е закон да изпълниш волята Божия, тъй както Бог е наредил нещата. Ако не даваш, както той дава, ти губиш кредита. Даваш, и в даването ти образуваш кредит в природата. Ако даваш правилно, ще имаш кредит. Ако не даваш правилно, кредит в природата няма да имаш. Ако не вземаш правилно, същото е. Има да даваш, има да вземаш. Ако не вземаш, пак ще се намали твоят кредит. Да допуснем, тебе ти дадат една семка. Тази семка ще я вземеш, ще я занесеш и ще я посееш. Защото в даването, в този закон може да ти дадат хиляди семки на ден, които трябва да ги посееш. Понеже ти, като не разбираш закона, вземаш едната семка и я хвърляш. Казваш: „Тази работа аз не я върша вече.“

Да допуснем сега, вие се разсърдите на времето, понеже е студено. Казвате: „Няма да дишам в такова време такъв въздух.“ Какво ще правиш? Постойте една минута, и ще приемете пак въздуха. Или ти си

недоволен от живота. Казваш: „Няма да ям.“ Хубаво, не ядеш един ден, два, три, четири, пет, шест, седем, десет дни. Изведнъж ще почувстваш една слабост. Значи между природата и тебе няма една правилна обмяна. Защото природата и тя взема. Ти, като дишаш, ти доставяш материал, тя гради вътре. В нас има едно естество, което гради. Когато живеем, то гради. Като започнем да нарушаваме Божиите закони, туй естество се отказва да гради, и тогава идат всичките мия промени. Понеже всички вие ги имате.

Та казвам, първото нещо, Писанието казва: „Примирете се с Бога.“ Какво значи? Всичко онова, което Бог изисква от тебе, трябва да гадеш. Учиш един език, трябва да знаеш всичките букви много добре. Като учиш еврейски, научават се само съгласните, двадесет и две съгласни букви има. Българският език колко букви има? Колко са останали? Трябва да знаеш всяка една буква къде да я туриш. Най-първо трябва да знаеш как да пишеш буквите. Буквата „а“ може да я напишете по различни начини.

а а а а а а а а

Путам, кои са причините, че вие сте започнали и сте написали „а“-то като „а“? По какъв закон? Кой закон те накара да измениш „а“-то? Този човек, който е посредствен, той няма време, той иска всичко бързо да свърши. Има големи препятствия в живота си. Препятствието, ако си силен, ще го изхвърлиш вън от пътя, но ако препятствието е голямо, трябва да го заобиколиш. Графолозите взели по азбуката, като пишеш, те изваждат какъв е характерът ти.

Запример, ако пишеш главната буква „М“ и ако напишеш първото краче по-високо, а второто - по-късо, показва, че този, който така пише, този човек за себе си мисли повече. Ако вторият крак е по-висок от първия, този човек, който така написал „М“-то, показва, че

М, М

М, М

мисли повече за другите. Този, който по първия начин пише „М“-то, ако има слуга и той е господар, той ще иска слугата му да работи много добре, ще изисква от него. Когато дойде до плащането, той е малко небрежен, няма да плаща насвят. Това намерили графолозите. Значи слугата ще каже първо на господаря: „Моля за знак на приятелство напишете ми буквата „М“. Да си имам за спомен. Като го види как написал „М“-то с първото краче по-високо, да не му става слуга. Ако ли е господар и учен човек, на този, който иска да му стане слуга, да каже: „Я ми напиши „М“ за спомен“. Той напише „М“-то с второто краче по-високо, да го не взема за слуга. И двамата като напишат, първият, който написал първото краче на „М“-то високо, да не става слуга при такъв господар. И господарят, като види, че написал второто краче високо на „М“-то, да каже: „Такъв слуга не ми трябва.“ Третото положение - когато и двата крака на „М“-то са еднакви. Ако двата крака са равни и остри, показва, че и двамата са сприхави. Ако са затъпени, то е друго.

По някой път, вземаме, имате съвпадение на думите. „Сол“ какво значи на български? Имате „сол“, гето солят яденето. На английски означава съвсем друго. В музиката имате пак „сол“. На английски значи гуша, на български значи това, с което се осолява яденето, в музиката имате „сол“, един тон, който доминира. Умният човек трябва да знае коя дума е „сол“. Тази дума е подвижна. На английски, както е гушата, е нещо подвижно, обемисто. Солта ограничава. Без сол нещата гният. Сол е звучно, като се яви някъде, хич няма да мълчи, но да знаят, че сол е дошъл. Сол, като дойде, осолява всичките, хората ще мълчат. Всичките като те осолят, не можеш да говориш. Един полковник като осолит войниците, не може да говорят. Инспектор като дойде някъде, всички се осоляват, всички мълчат.

Та казвам, майката като роди едно дете, сол е дошъл - първият или вторият, или третият.

Вие не можете да видите връзката между нещата. Съществува една връзка между нещата. Съществува една връзка между ръцете, краката и главата едновременно. Когато краката вървят, ръцете какво правят? Като ходи човек, ръцете се движат. Може, като вървиш, да си държиш ръцете спокойни. Същевременно природата изисква, като вървиш, ръцете горе да работят. Да кажем, левият крак е напред, лявата ръка е назад. Имате две противоположни движения. Но в тия двете противоположни движения в левия и в десния крак протича едно течение с природата и минава през левия крак и дясната ръка. Щом туриш десния крак напред, има друго течение, което минава през десния крак и лявата ръка. Има две течения, които се прекръстосват. Едно умно същество ще види това.

Да допуснем, вие живеете двадесет, тридесет години на земята. Ти мислиш, че си невежа. Умен си. Какво ще оставиш за себе си? Човек като замине за другия свят, хората по твоята глава ще видят, че ти си бил умен човек. Главата ти показва, че си мислил. Ако не си мислил, главата ще бъде точно такава, каквато е била мисълта ти. После костите ти показват също. Като намерят ръцете, по тях ще познаят дали си бил справедлив човек. Ако намерят краката ти, по краката ти ще познаят дали си бил добър човек.

Та казвам, като идете в оня свят и искат мнение за тебе, Господ ще каже: „Донесете костите тук, донесете главата.“ Той иска научно да определи. Най-първо от земята ще донесат празната глава, да видят какво си направил. Да видят главата ти как си я съградил. Ще погледне, ще погледне, ще запише. Нищо няма да каже. Ще каже: „Донесете костите, донесете ръцете, донесете краката.“ И като ги види, ще каже:

„Занесете ги назад, турете ги в музея.“

Сега някои от вас запитват често ще има ли срещане в оня свят. Има срещане. Двама музиканти, за да се срещнат, трябва да знаят да свирят. Двама хора, за да се срещнат, трябва да знаят да говорят един и същ език, да говорят сладко, медлено. Тогава може да се срещнат. Ако двама не може да говорят и ако двама не може да ходят, защото ходенето на човека, движението на човека зависи от неговата добродетел. Не може да ходиш правилно, ако нямаш добродетел. Има едно ходене, което е по-приятно. Ходили ли сте вие, да не вдигате шум? Така да ходите, че никакъв шум да не правите, нищо да не чувате, съвсем леки стъпки? Или може да ходите по три начина. Да ходите така леко, че да не чувате никакъв шум, да вървите и да чувате един лек шум или да вървите и да вдигате шум. (*Учителят върви и показва това ходене.*) Кое е по-приятно ходене? В първото ходене искаш да не плашиш хората. Като вървиш полекичка, да не стряскаш хората. Второто - искаш, дето има препятствия на пътя, да се махнат, даваш знак, иде някой. Питам, когато светлината иде при нас, прави ли и какъв шум? Няма никакъв шум.

Съберат се хората на някоя чешма, където водата е малко. Доиде някой при мене и ме пита защо са се събрали толкоз хора. Идеш при някоя чешма - няма хора събрани. Коя е причината, дето много хора се събират? Събират се много, понеже малко тече вода и всеки трябва да чака. Кой как дойде, вече е недоволен, че много хора са се събрали. При такава една чешма, ти си носи книгата. Като идеш, отвори и чети, да не губиш времето си. Ще четеш книгата, може да учиш, може половин час да седиш. Отвори си книгата, даже може да пееш, да пишеш, докато ти дойде рег. Като дойдете до тази чешма, казвате: „На тази чешма трябва повече вода.“ Повече вода трябва, но в тази местност има толкова вода, няма повече. При тази чешма, дето се събират много хора, ще се срещнете,

ще се запознаете с хората, за десет-петнадесет минути ще се запознаеш с десет души. При онази, която тече бързо, не можеш да се запознаеш. Кое е по-хубавото? При голямата чешма, където никой не седи, или при малката, дето много се събират.

Питам, рибите, които живеят във водата, научиха ли нещо повече в изобилието на водата. Колко знаят рибите за водата? Нищо не знаят. Хората, като излязоха из водата навън, знаят за водата повече и я оценяват, отколкото рибите я оценяват. Когато ние сме извън условията - човек трябва понякога да излезе извън едни условия, да влезе в други, за да оцени онова положение, в което е бил. Един живот може да се оцени само когато излезеш из неговите рамки и влезеш в нов живот. Животът в света има много форми, в които трябва да влезе. Ти имаш формата на една риба - то е една форма, в която животът се изявява. Или имаш формата на една птица - то е друга форма, в която животът се изявява. Имаш формата на едно млекопитаещо или имаш формата на човека. То са все форми, в които животът се изявява. Пък - още по-високи форми от човешката.

Бъгещият човек се отличава много от сегашния. Челото почти ще образува една права линия отпред. Сегашното лице на хората не е симетрично направено. Линията на челото не е хубава. Някой път скулите са изпъкнали, трябва да работиш. Ако те изпъкнат, хората стават много инертни. Човек трябва да се справи със своята инертност. Образуват се консерватизъм, неподатливост и винаги човек ще направи това, което знае. Трябва да страда дълго време за някоя погрешка. Може да имате едно валчесто лице. Хубави са валчестите лица, но тия валчестите лица са много променчиви. Валчестото се търкаля, навсякъде върви. Ако намери гладка почва, може да се търкаля.

Та казвам, при сегашното самовъзпитание ние някой път обръщаме внимание върху промените,

които стават отвън. Срещнем един човек - не ни се харесва, очите не са както трябва. Двама клепача не са направени, тъй както трябва. Или веждите не са направени, тъй както трябва. Защото у умните хора веждите са другояче направени, на гениалните хора са другояче направени, на талантливите са другояче направени и на обикновените хора са другояче направени. Някой казва: „Що е духовен човек?“ На духовния човек очите са другояче направени, клепачите и зениците са другояче устроени.

Та казвам, ако дойде едно същество от невидимия свят, едно учено същество, всичките хора ще представят нещо ценно за изучаване, може да бъде много интересно за него. Всеки човек ще бъде обект за изучаване, ще носи в себе си хиляди поколения. Той е като справочна книга. Той ще види хиляди поколения какво са работили. При такъв, като дойде, ще се спре, ще чете, ще знае хиляди поколения как са работили. Той ни най-малко няма да каже защо така е написана тази книга. Всеки човек, какъвто характер има, той определя работата на хиляди поколения, понеже и той спада - за бъдеще, като дойде, в книгата ще се впише и неговото име, и той ще влезе в тази справочна книга.

Да допуснем сега, че някой от вас има ревматизъм. Като се измени сега времето, дойде една сестра и казва: „Тук ме пробожда.“ Казвам, няма нищо, времето ще се измени. Дойде някой, казва: „Кракът ме боли.“ Времето ще се измени. Или друг коляното го боли, трети - рамото. Казвам, времето ще се измени. Когато ще се разваля времето, един крака го боли, друг рамото, трети - коляното. Всичките болки показват, че има някакъв дисонанс, хиляди неразположения има, някакъв дисонанс има или в ума, или в сърцето, или във волята. Най-първо едно разположение има, което определя и ще го търсите или във вашия ум, или във вашето сърце, или в окръжаващата среда. Запример туй време има отношение към войната. Ще видите, хората куцат,

кракът ги боли, ревматизъм имат, в ревматизъм се изразява. Вятърът отива към изток, значи природата казва: на вас, хората, ви трябва справедливост. Ако постъпвате справедливо, работите ще се уредят. Ако не постъпвате справедливо, работите няма да се уредят. Аз съм привеждал примера за онзи камилар, който пътувал в пустинята с натоварената си камила. По пътя намерил един кош и го турил на гърба на камилата, та гърбът на камилата се счупил. Тя била претоварена. Та казвам, първото нещо - приложете.

Та казвам, дойде едно противоречие, казвате - зло е времето. Ако вие бяхте господари на времето, как щяхте да направите времето за днес според вашата програма? Ти си недоволен от времето. Ако аз съм господар, какво време ще дам? Туй в себе си може да го направите. Аз, ако съм богат, ще направя един дворец, въздухът пречистен вътре, пресен, осветлението хубаво, ще отопля салона добре, ще повикам един оркестър - нека духа времето отвън, колкото иска. Вътре в този салон ще имам музика, най-хубавото разположение, най-хубавото осветление. Може един вътрешен свят да го създадем такъв, какъвто искаме. Обаче туй външното време, провидението пита: „Какво време да ви създадем ний на вас?“ Салонът бил проветрен, но имало събрание, въздухът станал нечист. Сега се явява голяма буря, да се пречисти салонът. Щом се пречисти, ще затворят прозорците, времето ще бъде тихо.

Вий никога не може да приемете, че това е един голям салон, който в природата проветрява. Вие седите и често казвате, светът Бог го създаде. Той го създаде заради мене. Дойде втори и каже: „Бог създаде света заради мене.“ Сто души се съберат и всеки мисли, че светът е заради него. Като дойдат сто души и всеки мисли, че този свят е заради него създаден. Сто души имат една ябълка. Какво трябва да правят с ябълката?

Да я разделят на сто равни части и всеки да вземе една част. Ако един вземе цялата ябълка и каже на другите: „Вий чакайте поред.“ Представете си, че тази ябълка ражда само по един плод в годината. Сто души сто години трябва да чакат, докато всеки вземе само по една ябълка. Този, който пръв взема, е доволен, другите ще чакат по ред сто години по реда на раждането. Първият взел ябълката и я изял - и той трябва да чака сто години за втората ябълка. Той пръв взе ябълката, но в реда на нещата е сто години да чака, докато дойде редът му за втората ябълка.

Питам сега, кой е най-умният? Който изял ябълката първата година или който я изял последната, който изял ябълката след сто години? Кой е най-умният? Аз считам, че учен е онзи, който чакал сто години и я изял. Онези са я изяли, той сега яде и онези гледат. По-напред той страдаше, сега те страдат. Той седи и гледа, казва: „Как ви се вижда?“ Той яде ябълката и никому не дава нищо. Той яде и на всички им текат лизгите. Казвате: „Има ли право?“ Има право човекът. Сто години чакал за тази ябълка, онзи никак не чакал. Онези, като изядоха ябълката, се научиха да чакат. Този човек, преди да изяде ябълката, сто години чака. Той е най-умният. Аз ви казвам, по-добре да чакате сто години и после яжте ябълката, отколкото пръв да я изядете и после да чакате. Като изядеш, сто години трябва да чакаш, докато дойде твоят ред.

Та казвам, желанията и мислите, които в нас се образуват, винаги имат отрицателен характер. Ако ти имаш известни несгоди и търпиш, туй търпение ако е разумно, в тебе се отразява. Ще се отрази върху главата ти, върху тялото, върху всичките удове. Всяка постъпка, която човек прави, тя оказва известно влияние върху целия организъм. Та казвам, в света ние живеем, понеже Бог строи онова, което ние правим, влиза в Божествения строеж на нещата. Един ден вие ще видите вашите погрешки вътре.

Един светия веднъж направил една погрешка. Дошъл при него един беден човек, много тъжен. Той бил зает с молитва, молил се на Господа. Онзи хлопал, хлопал, казва: „Аз се моля на Господа, с Господа имам работа, няма какво да се занимавам с него, сега не излизам да го посрещам.“ Като отива в оня свят, гледа една хубава статуя, направена в една дупка вътре. Пита защо е тази статуя в дупка. Казват: „Тази дупка ти си направил. Ти се молеше на Господа, онзи дойде да иска съвет от тебе, как да се поправи тази дупка на тази статуя и като не го прие, дупката остана непоправена.“ Той мисли, че тази дупка принадлежи на друг.

Вие виждате някоя погрешка на някой човек. Щом видите една погрешка, да знаете - тя е ваша погрешка. Вие може да се молите на Господа, ще направите погрешка. По-добре оправи погрешката, и пак после се моли на Господа. Ти се молиш на Господа, речи: „Този човек дойде при мене, научи ме какво да направя, как да го посрещна, какво да му дам.“ Ще се молиш на Господа, ще имаш обект. Ти казваш: „Чакай да прочета на Господа молитвата „Отче наш, който си на небето“. Господи, направил си всичко, ти си наш баща. Отче наш, който си на небето, да се свети Царството твое.“ Така не се чете „Отче наш“. Баща ти е дошъл в този бедния човек, ще излезеш, ще го посрещнеш. Господ се е скрил в този бедния човек. Защо, ако Господ дойде с ангели, с гръмотевици, ти ще знаеш, ще го посрещаш. Сега той заел една форма, ти го гледаш и казваш: „Сега ли намери да дойде.“ И горе погледнеш.

Във всички неща Бог ни изпитва в света. Той е скрит. Ти риташ един камък. Господ е скрит в камъка вътре. Хубаво, защо риташ този камък? Вземи го, виж, направи нещо хубаво от него. Видиш някое малко цвете, откъснеш го. Не го откъсвай. Приблужи се при него, помриши го, кажи: „Колко хубаво миреше.“ Божественият живот израства.

Та казвам, вие всичките противоречия, които

срещате в живота, вие искате да ги уредите, казвате: „Аз ще туря един бъдещ порядък.“ Колко време ще ви вземе да се тури един бъдещ порядък? Винаги в тия работилници шум ще има. В работилницата на наковалнята, дето се коват гвоздеи, шум ще има. Във фабриката, дето се коват гвоздеи, шум ще има. Във фабриката, дето се тъкат платове, шум ще има. Параходите, които плават в морето, шум ще има, няма да чакат, няма удобства. Ако гониш парахода, онези, които са на парахода, и кажеш: „Спри!“ - може ли да спре параходът? Той тръгнал по пътя, не се спира никъде. Той спира само на пристанищата. По някой път вие искате параходът да спре не на пристанището, но някъде в морето. Вие казвате: „Защо този свят така е направен?“ Ти питаеш защо параходът пътува в морето. Той пътува, има рейс, цяла компания разполага с него, казва: „Да се спре.“ Не може да се спре.

Някой път седели ли сте до някой човек, седнете до него, излиза уханье от него неприятно. Да допуснем, че е беден, от един месец не се е преобличал, тази риза издава уханье. Ти си недоволен от него. Ако седиш при този човек и ти е неприятно, какво трябва да направиш? Сега да ви приведа този пример в друг смисъл. Да допуснем, че минаваш покрай един път, в една голяма дупка потъва кракът ти, ще се спреш да кажеш: „Защо не направили този път, защо оставили тази дупка, толкова безобразие!“ Хубаво, ти си човек, вземи камъни и напълни дупката, поправи я. Ти може да направиш това. Ще мине втори и ти ще видиш - онзи, като хлътне в дупката, казва: „Ти си човекът, поправи тази дупка.“

Питам сега, този човек, на когото ти усещаш уханието, какво трябва да направиш? Запознай се с него. Той ще ти разправи историята, ще ти каже, че цял месец не е имал вода да се окъпе. Заведи го вкъщи, отвори банята, дай му нова риза, кажи му: „Вземете

банята, окъпете се.“ Като излезе, има нова риза. Тогава ще се образува една връзка между вас. Вие ще кажете: „Мирише, не мога да го търпя.“ Един не може да търпи някого. Не зная, ако уханието на вас на всичките беше развито, щяхте да видите всеки какво ухание има. Ако вашето ухание беше развито, както на копоите - едно куче тръгне подир господаря си и след един час познава къде е минал господарят му, познава стъпките му. Усеца уханието на господаря си. Може хиляди хора да са минали, но по това ухание познава господаря си.

Казвам, правата мисъл в света определя уханието на хубавото в света. Сега аз ще ви задам един въпрос. Питам, някои от вас сте живели петдесет, шестдесет, седемдесет години, в двадесет години какво сте направили, от което Господ да е доволен? Някой от вас не е спасил някой, който се дави във водата. Някой от вас не е спасил някого, когото бесят, че да отвърже въжето. Някой от вас не е въздигнал някой болен. Някой от вас не е изменил състоянието на едно даровито дете да свърши училище. Питам, какво сте направили да е оставило отпечатък. Някой от вас - да кажем, война има - да каже да престане войната, и тя да престане. Всички чакате да престане войната. Войната от Божествено гледище има съвсем друг характер. Господ казва: „Извикайте тия хора. Този войник донесете го при мене. - Пита го: - Защо се биеш?“ „Офицерите, полковникът, капитанът, генералът заповяда.“ Пита го: „Ти защо се биеш? Каква е твоята идея?“ Като умрете, Господ ще ви пита защо живяхте така. Какъв отговор бихте дали? Пита ви Господ: „Защо живяхте по този начин?“ Ти си бакалин. Като идеш там, те пита: „Защо изяжгаше по един грам от захарта, от смокините?“ Пита те Господ защо от всяко кило отделяше за себе си по един грам и го оставяше за себе си. Най-първо грамовете бяха лъжливи. Ами втората година ти беше бакалин и по десет грама отделяше. Казва, че взните били лъжливи. При един грам взните може да бъдат

лъжливи, но при десет грама не лъжат. Защо? Кое е похубаво сега? Да изяждаш по десет грама или да даваш по десет грама?

Представете си, че аз продавам водата на едно езеро, бакалин съм на водата. Представете си, че вие не виждате, че зад мене има цяло езеро, имам голям канал, през който изтича това езеро. Продавам на вас вода. Какво печеля аз, ако изяждам от водата, която трябва да ви дам. Нека да замине, туй езеро няма да осиромашее. Като гоїде някой, не по кило, но кило и половина му давайте. Щедри бъдете. Исква едно кило. Две му дайте. Исква кило. Десет му дай. Той да каже: „Стига, едно кило ми трябва.“ Той е практичен. Десет кила са госта тежки. Не бивайте бакали, да имате бакалия, да разваляте работите.

Зад вас стоят Божествените блага, раздавайте щедро. Вие раздавате много щедро. Виждам, всички сте много щедри за онези, които обичате. Ако бяхте към всички така, както към тия, които обичате. Ще направите бакалница, ще повикате, когото обичате, ще направите хляб, ще повикате на угощение, а пък, когото не обичате, никак не го викате. Казвате: „Не заслужава.“ Как не заслужават? Всичките хора Бог ги създал. Вие се спирате при едно цвете и му обръщате внимание. При друго не се спирате.

Помнете, законът е такъв: с каквато мярка мерите, ще ви се възмери. Често разискват религиозните хора и казват: „Аз като се помолих на Господа, всичко все става. Казва: „В нашето село стана пожар.“ Имало плодородие - от него било, понеже той се молил. Кравите раждали - от него било, той се молил. Времето е хубаво - от него било, той се молил. Изгоряла къщата - от друг е. Казвам, когато изгори къщата, ти се облянваш. Трябваше да се молиш да няма пожар в селото. Вие се молете да има добри хора. Кои са най-добрите хора? Нали казват „добър войник“, често употребяват „добре въоръжен войник“. Добре въоръженият войник,

знаеш, какво прави? Ако ти добре въоръжиш войника, той добре ще стреля. Питам, трябва ли един войник да се въоръжи добре? Несъобразен е езикът ни. Щом е добре въоръжен, трябва да е въоръжен с нещо хубаво, с което да не прави зло. Щом този войник употребява доброто, което носи, този войник трябва да служи на Бога, както трябва.

Вие тази сутрин, като станяхте, поблагодарихте ли за студеното време? Имало е земетресение, имало е слягване на планински пластове, излязло с милиони киловата електричество в пространството и туй електричество образува студена вълна. Ще мине доста време, докато се нормализира времето. Пък и вие се чудите. Аз снощи по краката си чувствах студеното течение. Снощи както разглеждах, няма да се оправи скоро студенината. Според вас какво трябва да стане? Кажете ми сега един план, как трябва да се оправи времето. Според мене намирам, че времето има един дефект. Времето според мене тук, в Софийско, не падна достатъчно дъжд, много скържаво валя дъждът. Казвам, не може така. И из други места има, тук минава, на други не дава. Казвам, времето стана пристрастно. На някои дава повече, на някои по-малко. Затуй, как сега виждам, казват: „Нека софиянци да гледат как се ядат ябълки. По-напред ядяха сладките ябълки, сега, като ядат другите, те да гледат.“

На Господа му трябва добри слуги. Вие всички тук аз искам поне да бъдете най-добрите слуги. Според вас, от вашето гледище кой е най-добрият слуга, кой е най-добрият автомобил, който има една машина? Като върви, да не прави шум, да се не клати. Ако на този автомобил слушаш грънкане, тракане, после хаскате, той не е от добрите автомобили.

Та казвам, добрият слуга според мене има едно тихо лице, той предвижда всичко, задоволява и господаря, и господарката, и господарчетата задоволява, и външните хора са доволни от този слуга. Този слуга

е добър, от който всички са доволни. Този слуга, от който господарят не е доволен, и господарката, и господарчетата, и външните хора не са доволни - той е един лош слуга в света.

Сега пожелавам на вас да се стремите да бъдете добри слуги, че и господарят, и господарката, и господарчетата, и външните хора да са доволни. Като тръгнете за другия свят, ще имате акредитивни писма. Още като покажете писмата, ще кажат: ето един слуга, от който господарят бил доволен, господарката била доволна и господарчетата били доволни, и външните хора били доволни. Той е най-добрият слуга в света. Господ сега иска такива слуги, от които всички да бъдат доволни от него. Тогава вие искате да бъдете господари. Я вие ми кажете какъв трябва да бъде добрият господар. Аз ви описах добрия слуга. Кой е добрият господар? Ще оставим за друг път кой е добрият господар да разгледаме. Ще определим кой е добрият слуга, да не правим погрешки вече. Аз ви казах, докато първият крак на буквата „М“ е по-дълъг, господарят не е намясто. Докато вторият крак е по-дълъг от първия, слугата не е намясто. Дадох едно разрешение - това е „М“, което има затъпени върхове. Тук и господарят, и слугата е по-лош. Във втория случай господарят е по-лош, слугата е по-добър. Когато първият крак на „М“-то е по-голям, живее за себе си. Ако вторият крак е по-дълъг от първия, може да го считаме за лош. Щом слугата живее за себе си, ако вторият крак е по-дълъг от първия, може да го считаме за лош. Господарят и слугата, като живеят за себе си, нямат правилно отношение. Когато господарят живее за слугата и слугата живее за господаря, тогава отношенията са правилни.

Казвам, описах ви какъв трябва да бъде слугата. Да бъде доволен господарят, да бъде доволна господарката, да бъдат доволни господарчетата, външните хора да бъдат доволни и самият слуга да бъде доволен. Като остане вечер, и той да е доволен от себе си. Няма нещо

по-хубаво в света от такъв един слуга.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил.“

*Беседа
3 септември 1941 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев*

ГЛАДЪТ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Упражнение. Ръцете настрани. Дясната се поставя пред лявата с допрени пръсти. Движи се дясната ръка по лявата, докато дойде настрани. Лявата се поставя пред дясната с допрени пръсти. Движи се лявата по дясната, изправя се настрани. Така се поставя няколко пъти.

Упражнение за дишането. Ръцете долу. Издигане ръцете нагоре и поемане. Задържане и ръцете горе успоредни. Издишане и сваляне на ръцете. Няколко пъти.

Вие си задавате въпроса, защо иде гладът. Като ви задават въпроса, защо иде гладът, как бихте отговорили? Защо е гладът, или защо иде гладът? Коя дума се римува с глад. Млад. Глад, млад. Знаете ли какво означава думата „млад“ в тази рима? Глад, гладен, младостта какво прави? На български „мяска“ какво означава? Млад, мяска. Млад излиза от думата „мяска“. Този, който постоянно мяска, е млад.

Защо е жаждата, какво донеся жаждата? Защо е жаждата в природата? Какво е предназначението ѝ? Предназначението на глада е да яде. То е първото побуждение към работа. Защо гладът е побуждение към работа? Без глад ти си почиваш, аристократ си. С глад

ти си демократ. Първото демократическо побуждение в света, това е гладът. Що е гладът? На работа да идеш. Без глад ти на работа няма да идеш. Без глад ти ще бъдеш винаги мързелив. С глад ще бъдеш винаги пъргава, работлив. Тогава коя е най-мощната дума в света? Търсите някои по-силни думи. Кои са силните думи. Коя дума е силна? Думата „силна“ силна дума ли е? „Силен човек“ силна дума ли е? Според вас коя дума е силна? Думата „любов“ силна дума ли е? Ни най-малко не е силна дума. Защо думата „любов“ не е силна дума. Защото е една дума неразбрана. За любовта говорят хората и нямат понятие какво нещо е любовта. Един разбира едно, друг разбира друго. Всеки човек под думата „любов“ разни понятия има, няма нещо определено. Ако кажете „глад“, какво ще разбереш? Разбираш нещо определено, конкретно. Като каже човек „гладен съм“, има конкретна, определена мисъл. Казва, имат любов. Бог знае каква любов имат. Но като кажа „гладен съм“, разбирам нещо конкретно. Да допуснем, по някой път се обезсмисля във вас животът. Защо? Нямате една определена идея какво нещо е животът. Казва, да се живее, не е нещо определено, много разхвърлено. Казва, да се живее. В какво да се живее?

Допуснете, че употребявате думата „богатство“. Тогава се пита защо ви е богатството. Казвате „богат човек“. Какво разбирате под думата „богат човек“? Противоположното на богатството какво е? Каква дума е „сиромаш“? Конкретно какво разбирате под думата „богат“ и „сиромаш“ най-елементарно? Сега сиромашът става богатия и богатият става тлъст. Сиромашът е сух, но сухият ни най-малко не е слаб човек. Меките и яките работи в какво седят? Каква е разликата между мек и як? Водата е мека, желязото е яко. Каква е разликата между мекото и якото? Кое е по-силно - водата или желязото? Ако вземете предвид огъня, от желязото, водата и огъня кой е по-силен?

Огънят. Как ще докажем това научно?

Да се повърнем. Коя е най-силната гума в света? Когато разпънаха Христа, той произнесе една гума, най-после каза: „Жаден съм.“ Не каза „гладен“, но каза „жаден съм“. Тогава какъв е законът? Произходът на жаждата какъв е? Всякога, когато един човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг, се образува жаждата. Тогава на какво е признак гладът? Кой човек е гладен? Болният или здравият? Болния може да го познаем дали ще оздравее, или не. Ако огладнее, ще оживее. Ако не огладнее, свършено е. Та гумата „глад“ е признак. Щом огладнееш, много добър признак е. Че здравият ще има много работа, може да стане. Ако гладуваш, ако се образува глад, гумата „глад“ е много силна - значи ще влезе в новия живот. Ако не огладнееш, какво показва?

Сега вие всички заставате против глада. Неволно казвате: „Не може ли без глад?“ какъв ще бъде светът без глад? Ако гладът не се задоволява, тогава се явяват малко неестествени чувства. Какво друго се ражда, когато гладът не е задоволен. Коя гума иде след глада? Защото гладът е майка на една гума. Коя гума се ражда след глада? Учили ли сте филология? Нали има филологически факултет, изучават се езици. След като се наядеш, какво усещаш? Доволство. Какво означава гумата „воля“? свободен човек, волност, воля. Вземете гумата „вол“. Всеки човек, който е доволен, той е вол. Казва, той е цял вол. Отде накъде му давате гумата „вол“? какво разбирате? Че е глупав? Казвате, той не разбира нищо. То не е право. Че един вол, който тегли една каруца, в която е впрегнат, мислите ли, че волът не разбира нищо. Много добре разбира. Онзи човек, юнак, който носи един чувал на гърба си от сто кила, ти нищо не носиш, мислиш ли, че си по-умен от него? В туй отношение той е по-умен, той знае как да стъпва, как да вдига. Ти само мислиш, че знаеш.

Вие имате, да кажем, една неприятност в живота.

Какво разбирате под думата „неприятност“? Пишете така: не - приятен. Имате „приятен“ и туряте тази частица „не“ - давате друго значение. Какво значение му давате? Знаете ли защо стана неприятен този? Тази дума „не“, тя означава лакомия, тъй както е поставена. Следователно лакомията, като влезе, изяде яденето и тебе ти става неприятно. Освен че е изял своето ядене, но е изял и твоето. Неприятен човек е онзи, който, като изяде своето ядене, изяджда и на съседа си. Като седне до тебе, ти е приятен, понеже е оставил нещо, което имаш, и той ти притурил още повече, двойно. Приятно ти е, защото ти оставил нещо. Вие казвате „приятен човек“. Приятен човек е всеки, който ти оставя нещо на тебе. Неприятен е, който взема от тебе. Сега не казвам, че той има лоша мисъл, но той мисли само за себе си. Ти не съществува в неговото съзнание. Той каквото вижда, мисли, че е за него. Значи неприятен човек е всеки, който мисли само за себе си. Приятен човек е всеки, който мисли за другите. Сега вие искате да бъдете приятни за хората. Ако мислите само за себе си, ще бъдете неприятни.

Глад. Колко елемента има гладът? Пет. Какво означава първата буква? Често овчарите имат такива тояги с кукички. Като бяга някоя овца, изведнъж я хване за задното краче и тя се спре. Значи гладът току те хване за краката. Тази работа не може така. Като те хване, гледа те, ще те прати някъде на екскурзия. Буквата „Л“ означава едно високо място. Тази буква означава слизане, ти си на планински връх. Двете страни на „Л“-то са ребрата, страните на планината. Може ли по тези ребра да се слиза лекичко? Много бързо слизаш. По този клон може ли да се слезе лекичко? Като слизаш, ще мислиш сериозно. При глада, като падате, трябва да мислиш. Понеже, ако не знаеш да ядеш, може да се затвори яденето, да свършиш. Ти, казва, ще слизаш от най-опасното място. Но който може да мине през най-опасното място, той е герой.

Гладът е даден само за герои. Само героите гладуват. Затуй именно човек изкуствено да произведе глада, за да стане силен. Чрез глада организмът се усилва. Не да прегладнееш. Прегладнял какво означава? ПРЕ-гладнял. Какво означава тази дума? Какво означава представката „пре-“? Прегле. Прегладнял значи - свършил една работа, преди да е ял.

Всичките противоречия в живота произтичат от едно неразбиране на онези естествени закони, които управляват човешкото тяло, които управляват човешкото сърце, които управляват човешкия ум. Едно неразбиране има. Ти казваш: „Този глад отде дойде, защо да гладувам?“ Значи в тебе се образува едно желание възвишено, благородно, и тогава ще ти даде най-хубавото. Няма по-хубаво нещо на земята от яденето. Ще ти даде най-хубавото на земята да го опиташ. Като опиташ яденето, ще дойдеш до реалността на живота. В яденето ти ще разбереш живота. Какво ще разбереш, ако не ядеш? Какво нещо е ябълката, крушата, сливата, черешата, всичките хубави работи, които съществуват. В какво седи знанието ти без яденето. Казвам, гладът, това е първият подтик в света, най-сигурният подтик, който те подтиква да разбереш какво нещо е благото на природата в елементарно положение. Тогава, като видите глада, какво трябва да направите? Всички трябва да станете и да му козирувате. Той е голям генерал в живота. Като дойде, ще станат и мъже, и жени, и деца и ще го поздравят. Гладът е, който разнася всичките блага в природата.

Вие сега в това не вярвате. Ето вашето безверие. Всички вие сте безверници в глада. Онзи, който ви носи на вас всичкото щастие, то е гладът. Като замине гладът, какво ще остане във вас? Коя дума иде след „глад“? Хляб. Глад и хляб. Значи най-първо е дошъл гладът, после е дошъл хлябът. Като е дошъл гладът, какво е създал? Какво е създал гладът в света? Кои са делата на глада? Гладът създал устата, човешкото

гърло, създал човешкия стомах. Това са негови велики дела, които създал. Ако той не беше дошъл, не щеше да тури вашата уста. Какво щяхте да правите? Той създал човешкия език. Езикът е лопатата. Езикът е лопатата на града, първото пособие да бърка. Първата лопата, това е човешкият език.

Аз сега разглеждам нещата елементарно, в техния първичен произход. Но това, което сега наричат наука, това са второстепенни понятия, неразбрани. Казвате, да поживеем. Това е неразбиране. Не знаеш да ядеш, какво ще живееш? Ако ти знаеш да живееш, гладът донася хубавите бели зъби, той образувал бърните червенички. След туй, гладът образувал лостовете, образувал пръстите - да вземаш, да пипаш, да туряш в устата. Много учено същество е гладът, или най-ученото същество. Той, като дойде, дава ти пособия. След глад след като се наядеш, трябва да имаш най-хубавото разположение, което по никоя друг начин не можеш да го придобиеш. В глуда значи ти чувстваш какво? Какво носи гладът? Той носи живота.

Г:Л:А:Д - три отношения има. „Г“ се отнася към „Л“, както „Л“ се отнася към „А“, както „А“ се отнася към „Д“. Как пишете „Г“-то? На децата как го предавате? Тогава каква е разликата между българското „Г“ и французкото? Защо по този начин се пише на български „Г“-то? „Г“-то винаги означава женския принцип в природата. Има мек принцип в природата. „Б“ означава мъжкия принцип. Казвам, гладът е женският принцип в света, започва с „Г“-то. На френски с какво започва? С „f“. На английски как започва? С „h“ - българското „ч“, обърнато надолу. Законът е все същият. Гладът винаги носи, това е чашата, която е обърната надолу. Пълната чаша иде да се изпразни. По първата буква познаваш, че гладът носи нещо да ти даде. Приготвя те за нещо, което може да ти даде. На френски как пишете „ф“? „F, f“.

Та първото нещо, вие искате да живеете, но нямате една ясна представа как да добивате живота. Ако ти не гладуваш, животът при тебе не може да дойде. Щом си недоволен, ти не разбираш глада. Ти при недоволството не си разбрал основното нещо. Ти си недоволен, не разбираш какво нещо е гладът. Ти не разбираш глада, защото гладът, като дойде и ти донесе благото, ти същевременно трябва да го оценяваш. След като си ял, трябва да бъдеш доволен, да оценяваш това, което си ял. Сега, след като задоволиш глада, кое иде? Доволството. Какво трябва да направиш, като си доволен. Художникът, след като се наяде, какво трябва да направи? Голият, след като се наяде, какво трябва да направи? Да се облече. Ученият, след като се наяде, какво трябва да направи? Добрият човек, след като се наяде, какво трябва да направи? Да направи едно добро. Силният, след като се наяде, какво трябва да направи? Да свърши една работа.

След глада всеки трябва да свърши една хубава работа. Под думата „работа“ аз разбирам един процес много разнообразен. Цигуларят, след като се наяде, трябва да свири. Ораторът, след като се наяде, трябва да говори. Здравият, след като се наяде, трябва да играе. Какво трябва да прави човек? Казва: „Това не прави, онова не прави.“ Тогава какво трябва да правиш? Трябва да направиш нещо разумно. Разумните работи идат от глада. Ако ти не гладуваш за любовта, тя никога няма да дойде при тебе. Трябва да имаш глад за любовта, че любовта, като дойде, тя е нещо реално, да я оцениш. Ти нямаш никакъв глад за любовта, тя дойде и си замине. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Ако онзи, който яде, не усеща нищо, той не е гладен човекът. Гладният, като яде, усеща голяма приятност — струва си човек да яде. Ядеш една ябълка, мислиш откъде е дошла. Тя е дошла от слънцето, от един културен свят. Тя ще ти разправи цяла история. Ти като ядеш, тя ти разказва откъде иде, от кой свят слязла, по кой път, как се

спирала, приключенията. С какво желание разпраща. Ти, като слушаеш тази история, приятно ти е. Ябълката дошла от слънцето, понеже казва: „Толкоз ви обикнах, като ви видях, мене ми стана приятно да дойда на гости. Днес съм дошла на гости.“ Ти казваш: „Колко ви обичам.“ Прегръщаш я, сдъбчеш я. Мислите ли, че това не е поезия. Цяла поезия е. Един поет как би турил в рими, поезия е. Ако вие не мислите, че в една ябълка е скрито едно същество, което вас ви обича, във вас е скрита онази разумна Божествена сила, която очаква да ви посети, за да задоволи вашите нужди. Чрез глуда иде животът, който е скрит.

Та казвам, чрез глуда се познава добрият живот, разбираният живот. Без глуда човек всякога е недоволен от живота. Вие сега казвате, че според вашето схващане, че който човек е недоволен, той не е гладувал. Казвате: „Пари няма, обуца няма.“ Но това са второстепенни неща. То е лъжа. Твоето недоволство не се дължи на това, че пари нямаш. Ти може да имаш пари, и пак да си недоволен. Знание може да имаш, и пак си недоволен. Сила може да имаш, и пак си недоволен, че няма какво да правиш. Като дойде гладът, гладът носи великото благо в света. Тогава вече идат богатство, грехи, обуца. Всички други работи идат след глуда. Всяко нещо, което иде след глуда, иде по законен ред. Всяко нещо, което иде без глад, иде по незаконен ред. Така трябва да разбирате думата „глад“. Да разбирате думата „глад“ и да бъдете верен и истинен. Не само да говорите така и така, но да е вярно, да е туй, което гладът е създал.

Гладът е женският принцип. Той е свързан със симпатичната нервна система. Щом огладнееш, от двете страни на слепите очи има център за ядене. В мозъка те са свързани с уханието. Понеже всеки, който е гладен, има ухане, събужда се този център. Когато огладнееш, чувстваш в слънчевия възел едно нормално чувство. То е глад. Ти ставаш много енергичен, очите

ти се отварят, гледат хубаво. Една птица клъбне, обърне се, наблюдава, гледа наголу, пак клъбне, пак наблюдава, гледа навсякъде. Цветята, като цъфнат, и те приемат. Но да оставим този въпрос. То е втората фаза. И тогава напишете така. Разбери думата „глад“ и ще разбереш смисъла на живота. Как бихте разбрали това - разбери глада, и ще разбереш смисъла на живота.

Най-сигурният двигател е гладът. Понеже хората турят спънки на глада, хората искат да премахнат глада от света. Вследствие на това се ражда голямо противоречие, най-големите нещастия в света. Гладът не трябва да се премахне, но този глад трябва да се задоволи, да му се отвори царски път. Отдето мине гладът, той ще създаде най-хубавото в света. Аз разглеждам въпроса елементарно. Гладът е най-мощното средство, с което природата действа в органическия свят. Навсякъде в света гладът, във всичките области, в цялата природа гладът е най-мощният двигател. И в химията гладът действа. Всички тия реакции, то е ядене там. Във физиката движението е ядене. Глад има навсякъде. Химическите реакции, после светлината, тази бързина в света, то е глад. Светлината улеснява глада. Щом се премахне този мощният елемент, иде друго. Някои плащат с глад. Казват, иде глад в света. Казват, от глад ще измрем. Гладът носи най-хубавите работи. Защото, ако ти не си гладен, ти никога няма да разбереш смисъла на живота.

Значи гладът е първият вестител на живота, който иде в света. Сега вие казвате: „Измъчи ни глад.“ Гладът не мъчи. Туй, което мъчи, не е глад. Туй, гето ви мъчи, не е глад. Туй, което не мъчи, е глад. Гладът е един Божествен подтик, на който ти не може да туриш никакво препятствие. Ако ти туриш каквото и да е препятствие на глада, ти ще си създадеш своето нещастие. На глада не туряй никакво препятствие, остави го да действа свободно. Дай това, което той

иска. Не отказвай на глада. Трябва да бъдеш щедър. Каквото иска, всичко му давай. Той като дойде, всичко трябва да пожертваш за глада. Туй трябва да се разбира като един Божествен подтик. Не онова значение, което хората са дали на глада. Казват, от глад умират хората. Хората умират от съвсем други причини. Умират хората, когато не гладуват. Всичките хора умират от безгладие. Всеки, който оживява, за да оживее, трябва да гладува. Всеки човек, за да стане нещо в света, трябва да гладува. Който не е гладувал, нищо не става от него.

Според мене най-мощната гума на физическото поле е гладът. Тя трябва да бъде свещена гума, турена в гжоба. Като погледнеш, казваш, глад. Елементите са много мощни. Че вас ви е приятно, като срещнете един гладен човек. Потупай го и кажи: „Посетил те е Господ.“ Като срещнеш сития, който не е гладувал, кажи: „Гладен трябва да станеш.“

Неразбраните работи произвеждат страдания в света. Гладът трябва да разтоварва хората. Ти трябва да бъдеш разтоварен. Гладът, като дойде, той ще ти даде най-хубавото. Ти не трябва да имаш никакви посторонни тежести. Ти трябва да бъдеш готов заради него. Ханата, която ти даде, да я приемеш и да бъдеш доволен от тази храна. Няма по-чисто нещо от глада. Гладът е много чиста гума. Ще кажете, че един вълк в глада разкъсва една овца. Това вече не е глад. Тава е насилие. Вие свързвате глада с насилието. Насилието е съвсем друг процес.

Гладът е един подтик Божествен вътре в организма да възприеме онова благо, което му е дадено на първоначалния живот. Отваря се човешкото съзнание. Първият подтик, първият лъч, който слиза в душата. Тя се събужда и започва да живее. То е пробуждане на живота. Най-хубавото нещо, което може да ти дадат, най-приятното чувство. Следователно носиш блага, десет ябълки - може да изядеш само една. Като

срещнеш гладния, дай му една ябълка. Божественото благо навсякъде трябва да се раздаде. Щом мисли човек да стане богат човек, то е друг въпрос. Богатите хора са страхливи. Най-страхливите хора в моите очи са богатите хора. Той се страхува да не умре гладен, напълнил хамбара. Страхът е скрит. Питам, той, докато има хляб в хамбара, осигурен ли е? На растенията де е хамбарът? Къде са хамбарите на растенията? Корените са пуснати в Божествения хамбар. Като имат нужда, вземат си, колкото им трябва. С корените си изваждат нужното.

Сега, разбира се, ражда се едно противоречие във вашите разсъждения. Сегашният социален въпрос как ще се разреши? Той е разрешен. Растенията разрешиха много въпроси. Пуснаха си корените в земята и извадиха храна оттам, отдето човек не вижда никаква храна, растенията изваждат и живеят. Те са намерили благо. Като туриха корените в тази черната земя, дето за нас е голямо нещастие, те извадиха сладки плодове, образуваха продукти за ядене и пиене. Тия, казваме, тия глупци. Според най-неблагоприятните условия според нас те извадиха продукти и направиха най-сладките плодове. Най-първо ще вземете пример от растенията.

Сегашните хора нали вярват в Бога. Вярвате в Бога и ви е страх, че ще умрете гладни. Че каква е тази вяра? Вярвате в Бога и вярвате, че ще умрете гладни. Питам, ако имате един добър баща, който ви е родил, и ако имате една добра майка, мислите ли, че при този добрия баща и при тази добрата майка вие може да умрете гладни. Може да умрете гладни, ако не ядете. Щом се откажете от яденето, ще умрете. Сега да дойдем до глада. Първоначално човек е имал разни окултни школи. Казва, тайната на живота коя е? Аз разкривам една от тайните. Казва, тайната дума коя е? Някакви други мантри. Хубави мантри има. Много мантри има. Казва, коя е онази дума? Глад. Вървиш някъде, недоволен си - глад. Нямаш пари - глад. Нямаш

грехи - глад. Защо си беден? Защото не си гладувал. Защо си богат? Защото не си гладувал. Бедният, като гладува, става недоволен. Богатият, като гладува, и той става недоволен.

Сега да ви обясня. Житното зърно, което е в хамбара, е бедно. Там и сто, и двеста години да седи, все такава малко ще бъде. Но ако туй зърно го извадите и го заровите в земята, ще порасте. Един жълъд, една ябълчна семка след десет-двадесет години, като се посее, милиони пъти ще бъде по-голяма и ще бъде полезна на хората. След туй всичките други процеси идат. То е първият подтик. Центърът на физическото поле, което подтиква хората към дейност. Тази дейност има вече свои помагала, тогава иде човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля. Или в природата иде светлината, топлината, силата в природата. Но тези сили, които действат в природата, са спомагателни средства.

Гладът е първият предвестник на живота. То е най-великото, което иде. То е първият пионер, който отваря пътя за живота, за да могат хората да живеят. Тогава, ако ви попитаме защо природата създава глада, как ще отговорите? За да ви даде най-голямото благо. Гладът създаде устата, създаде човешкото гърло, човешкия стомах, зъбите създаде, създаде тънките и дебели черва, създаде и други разни органи.

Глад и млад. Като гладува човек, млад става. Какво значи ад. Ад значи да събереш двама хора на едно място. Ад е, дето хората се опознават. След глад вече иде ад. Вие мислите, че адът е мъчение. Адът е място на почивка. Когато ние се опознаваме, тогава имате туй положение на ада. Когато човек гладува, създава се приятно и неприятно положение. В глада няма отрицателна сила. Гладът винаги задоволява с най-хубавото в света. Сега вие казвате, че хората умират, че хората гладуват и т.н. То са посторонни неща. Една идея, която не е върна идея. То са посторонни

причини. Този човек, който умира, той не е гладувал. Той не умира от глад. Казва, не му дал да яде, умрял от глад. Той умрял от безверие. Ти даваш някому - не яде. Страх го е да не го отровиш. Някой път не иска да яде, понеже мисли, че след като го нахраниш, ти ще го заколиш. Ние храним кокошките и после какво ги правим. Понеже са клани хиляди пъти, някой път стачкуват, не ядат, казват: „Ако сме много тлъсти, ще ни изядат.“ Те стават сухички, да ги не ядат. Но то са второстепенни неща.

Ние говорим за онова разумното в природата. Гладът е най-разумният акт в природата. Най-разумният акт в природата е гладът. Всички нужди, които се раждат в глада, тя ги е предвидила, задоволява глада. Ако този глад не е задоволен, причината е в нас, в нас има една погрешка. От погрешките на хората идат противоречията. Казват, че някои хора умират от глад. Едно растение, което съхне на земята, от какво умира? От глад ли умира? Някои растения растат добре, но дохожда един низш живот и живее върху тях. Върху първия живот се прекомандировават и развалят процеса на първия живот. Не изяжда само своето, но изяжда и чуждото - неприятен. Кой е неприятен? Който, освен че изяжда своето, но изяжда и твоеето. Всеки човек, който изяжда твоеето, е неприятен. И един по-низш живот е неприятен, понеже спира истинския процес на природата. Затуй никога не оставяйте една нисша мисъл във вас. Тя е паразитна. Ще дойде желанието във вас, казвате: „Защо трябва да ям?“ Трябва да яде човек, но думата „ядене“ без глад е безсмислена. Само гладният човек може да знае какво нещо е яденето. Който не е гладувал, за него яденето е механически процес. Ядеш, нищо не ти допринася, което ядеш. В глада трябва да приемеш великото благо на живота. Това е гладният човек.

Една правилна обмяна между природата и човешката душа - това е гладът. Най-естествената

обмяна, която става между човека и природата, това е гладът.

Та казвам, сега ви запознах с една от хубавите думи. Да не мислите лошо за глада. Една малка работа, която можеш да свършиш в света. Най-леката работа, това е гладът. Гладът свършва една работа с много голяма приятност. То е най-малката работа и по-приятна работа, която човек извършва, не може да има.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Лекция на Младежкия окултен клас
5 септември 1941 г., петък, 5 часа
София - Изгрев*

ЗАКОНЪТ НА ЛЪЖАТА

„Добрата молитва“

91 псалом

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5. глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи“

Между разумните същества има две линии: едни са за истината, други са за лъжата. Най-разпространеното нещо в човека, това е лъжата. Няма по-разпространено нещо от лъжата. Човек на всяка стъпка лъже. И себе си лъже, и хората лъже, и Бога иска да лъже. От осем хиляди години досега все лъже. Но трима души има, които не може да излъже. Ти ще опитаеш, че туй, което казваш, не е туй. Хората ще опитат това, което казваш, че не е така, и Бог ще опита. Ти продължаваш да лъжеш. Някое дете ходи в чуждата градина, набрало ябълки, яло от тях, връща се вкъщи. Питам го майка му: „Къде беше?“ „До пета на една градина.“ То не само че не е било до пета, но било в градината и се качило горе на крушата. Че яли ябълки, мълчи, а казва, че само погледнало отгоре. Питам сега, защо детето не казва, че било зад пета, че било в градината и че било на крушата и яло от плодовете. Защо тия работи

не ги казва гетето?

Да гојдем до същественото. Лъжата, това е най-малката погрешка. По-малка погрешка не може да има. Първата най-малка погрешка, която съществува, е лъжата, но е най-накостната. Тия погрешки Господ не ги прощава. Може да убиеш някого - Господ ще ти прости, може да ограбиш някого - Господ ще ти прости, но за лъжа прощаване няма. Сега мислите, аз не се занимавам с големите лъжи. Тия големите лъжи всеки ги вижда, те са като Слънцето, те са като Месечината, като Марс, като Юпитер - учените хора ги знаят. То е големите лъжи. Запример казват, че са видели Марс. Нищо не са видели. Как са го видели? То е една научна бяла лъжа. Казват, че видели Слънцето. Че как са видели Слънцето? То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Видели едно малко парченце. Че това не е Слънцето, ни най-малко не е Слънцето. По телевизията видели някой човек. Никакъв човек не са видели. Казва, видял един филм, той говори. Никой не е говорил. То е фикция, никакъв говор няма. Казва: „Видях ги на сцената да играят.“ Никакви хора няма там. То е една цяла бяла лъжа. Всички разпространяваме белите лъжи. Казва: „Ще видиш как играе. Той е майстор.“ Лъжа е там. Нищо няма. Казва: „Чух глас.“ Никакъв глас не е чул. Една плоча пее, казва: „Чух Карузо.“ Никакъв Карузо няма, не пее плочата, но вдига шум.

Лъжата е разпространена, има я навсякъде - в буболечиците, в тревите, в рибите, в растенията, даже и в минералите. В скъпоценните камъни и там има лъжа. Лъжата е разпространена навсякъде и ние тази лъжа я обичаме. Обичаш червения камък, то е лъжа. Защо го обичаш? Защото мислиш, че този камък, като го имаш, ще дойде някакво щастие. Лъжеш се.

Сега искам да ви кажа, че лъжата е качество на слабите хора. Лъже ли човек, който и да е той, той е от слабите хора. Човек, който говори истината, е силен. За мене е без разлика, който говори лъжата, бяла или

черна, той не е умен човек, не е силен, той е слаб човек. Само слабият лъже. Борили се двамата. Един учил да се бори един турчин и един българин. Турчинът се събличал гол, мажел се с масло, че като го хванат, да се хлъзга. Един българин, роден силен, излязъл, среща турчина, който не се съблякъл гол, с ризата, не се намамал с масло, българинът сграбчва го за краката, вдига го във въздуха, полага го на земята. Нищо не струва маслото. Той го вдига във въздуха, пада на земята, натиска го. Онзи казва: „Я ме пусни, че не съм намазан, затова ме хвана.“ Пак се маже с масло. Намазва се, българинът пак го хваща, пак го вдига във въздуха и го полага после на земята. Онзи казва: „Пак не съм добре намазан.“ Той се лъже, мисли, че в маслото е силата. Маслото е само една малка помощ. Вие мислите, като кажете една бяла или една черна лъжа, че ще придобие нещо.

Запример някой обича някого. Не казва истината, казва: „Аз не го обичам.“ Той лъже. Защо не каже, че го обича? Някой път друг не обича някого, пак казва, че го обича. Много видове лъжи има. Ние сме наследили лъжите на паяците, наследили сме лъжите на насекомите, наследили сме лъжите на рибите, наследили сме лъжите на мухите, дошли сме до млекопитаещите и най-после сме дошли до лъжите на хората. Запример има известни насекоми, като ги бутнеш, те се преструват на умрели. После, като ги оставиш, като че нищо няма. Ако я питаеш, защо се преструва. Значи в природата има едно състояние, неразбиране в съзнанието на хората. Те мислят, че като излъжат, ще спечелят нещо.

Тук имаме примера - иска да влезе в братството, казва: „Аз съм толкова искрен, предавам всичко, ще служа на Господа, давам всичкото си имане.“ Скрива нещо за себе си, казва си: „Отде да зная, може да ме изпъдят, като изляза, да има нещо.“ Казва, ти не си излъгал хората. Ако влиза в едно човешко общество, разбирам да се страхува, но ти влизаш в Божието общество, в Божия порядък на истината, той е

другояче устроен. Порядъкът на лъжата е другояче построен. Двата порядъка се изключват един друг. В Божествения порядък няма да имаш хамбари, няма защо да се плашиш, няма да мислиш да се осигуриш. За зимата няма да мислиш, за пролетта няма да мислиш, за лятото няма да мислиш, за есента няма да мислиш, за старостта няма да мислиш, за младостта няма да мислиш, за нищо няма да мислиш. Искаш въздух - колкото ти трябва, навсякъде. Искаш светлина, отвориш очите, сама влиза, вода навсякъде. В Божествения свят, дето и да идеш, като хлопнеш, навсякъде ще има легло, храна. Само като хлопнеш, преди ти да кажеш, всичко туй го знаят. Какво има да се безпокоиш в този свят. Когато лежиш, и храна има, и хляб има, няма нищо да ти искат, пари не ти искат, няма кой да те изкушава, да казва: „Плати.“ Сега майсторлък има. Някои бакали имат този майсторлък. Отиваш да купуваш, казва: „Ти взема захар, двадесет и пет лева, и аз ти давам двадесет и пет, и още петдесет, ти давам, стават сто.“ Онзи, който купил захарта, излиза и чете: двадесет и пет лева и още петдесет стават седемдесет и пет, не може да намери къде отидоха в джобовете. Пък то е в сметката. Онзи по майстор, като му казва двадесет и пет, този мисли, че му ги е дал. Тези, които теглят, гледаш везните, още един грам има да дойде, везната да показва точно, онзи не дочаква и откъсне един грам. На сто души продаде, откъсне по един грам, сто грама. Така сто от този, сто от онзи.

Питам, какво ще спечели. Придобитите неща с лъжа в природата всички си отиват. Всичко, което е придобито с лъжа, ни помен няма да остане от него. Една философия, обоснована на лъжа, ще изчезне. Една наука, обоснована на лъжа, ще изчезне. Един живот, обоснован на лъжа, ще изчезне. Една красота, придобита с лъжа, ще изчезне. Хората, на които косата е станала бяла, те си я боядисват. То е лъжа. Всеки може да си почерни косата, труг се иска, наука се иска. Отвътре

може да я почерниш. Косата става бяла, когато много се тревожиш, побелява. От голяма скръб главата побелява. Не се грижи, главата ще почернее. Изхвърли всичките тревоги, които имаш в душата, косата ти ще стане черна. Не се тревожи за нищо, бъди весел, да ти е приятно. Да ти е приятно, че е облачно. Да ти е приятно, че духа вятър. Обиди те някой, да ти е приятно. Кажу: „Колко хубаво говори!“ Открадне ти пари, кажи: „Много хубаво направи.“ Камо постъпвате така, ще почернеят косите ви за една година, направете опит. Силен трябва да бъде човек, герой да бъде. Как ще кажеш: „Обраха ме.“ Ти лъжеш. Как ще те оберат? Къде ще занесеш това богатство? Де ще го туриш? Той извън земята не може да го вземе. Ще го остави на земята. На луна не могат да го занесат. Всяко нещо, което е на земята, на земята ще остане, то е кражба и лъжа. Кражба е, понеже ние мислим, че ни обрали. Кражба има само в човешкия порядък. И в човешкия порядък лъжата е възможна.

Казвам, единственото нещо, което не е здравословно. Казват: „Господ откъде иде?“ Казвам, откъде иде лъжата? Първите хора, които не знаеха да лъжат, Господ им каза: „От дървото на познанието доброто и злото няма да ядете.“ Туй дърво на познание доброто и злото е светът на лъжата. По никой начин няма да ядете, понеже в който ден ядете, няма да бъдете в рая, но извън рая. След като яде, вика Господ: „Адаме!“ Той се скрил някъде. По-напред чакаше вън, сега се скрил и Господ го търси из рая. Вие ще си зададете въпроса, Господ не го ли знаеше къде е. Знаеше Господ къде е, но Господ не вижда лъжата. Той познава лъжата, но не я вижда. Не иска да я вижда. Една лъжа не може да се яви пред Господа. Лъжата е гола. За пръв път Господ вижда лъжата в Адама. Жената и тя се скрила. Коя е причината? Казва Адам: „Онази другарка, която ми даде - лъже сега той, - тя ме накара да ям.“ Не казва, че той искаше да стане божество, че неговата другарка

обича я повече, мисли, че като яде от този плод, ще стане шишкав, корона ще има на главата, мантия, венец. Така си мислеше. Изведнъж пак му дойде на ума и лъже. „Страх ме беше, та се убоях.“ Защо се убоя? Казва: „Жената ме накара да ям.“ Той беше баща на Ева. Може ли синът да накара бащата да лъже? Бащата може да накара сина да лъже, но синът никога не може да накара бащата. Лъжата не произтича от сина, но от бащата. Всеки, който лъже, Бог не му е баща. Дяволът в света има двама бащи. Единият баща на истината, другият баща на лъжата. Щом лъжеш, то е един свят, ти вече нищо общо нямаш с другия. Вие искате да примирите двата свята. Казвате, без лъжица не може.

Гледам, вчера минават тук две деца. Събират си лешници отдолу. След като ги събират, наблюдавам ги спокойно. Сега, ако е някой господар, ще им каже: „Защо ги събирате?“ Казвам: „Нека ги събират да си похапнат.“ Счупиха по един, не се задоволиха. Едното видя няколко лешника и таман рече да ги вземе, изведнъж се обърна към мене. Като ме видя, взе си кърпата, уж че нищо не е взело, като че гледа в друга посока. Казвам: „Не искам да го гледам.“ След туй си тръгна по пътя. Казвам: „От туй дете човек няма да стане. Да каже: „Може ли да си откъсна няколко лешника.“

Понеже Господ е господар в света, ето в какво сега моралът. Като се спирам в някоя градина, трябва да си обърна очите нагоре, да се помоля на Господа. Като чуя Господ да ми каже, да си откъсна. Аз, като че няма Господ, вдемам си, без да питам Господа. Там е лъжата. Казва: „Аз си дигнах очите нагоре.“ Дигаш очите си нагоре, как няма да ги дигаш. Той, като иска да къса плодове, вдига ги. Не ги вдига да се моли на Господа, но ги вдига да къса плодове. Ти далеч от дървото ще си подигнеш очите, ще се помолши. Тогава ще вземеш една-две круши, имаш право. Седши при един извор, ти, без да си дигнеш очите, пиеш вода. То е лъжа. Ако ти не вдигнеш очите си към Господа да благодариш за

вода, ти крадеш тази вода. Ти ще вдигнеш очите си нагоре, ще се помолиш, само тогава ще вземеш чаша вода. Така се прави. Ти седнеш и без да вдигнеш очите си към Господа, ядеш. Ти крадеш, ти лъжеш. Казваш: „Аз съм гладен.“

Гладен е човек, който служи на любовта. Който не служи на любовта, гладен не може да бъде. Според мене гладът е най-естественото състояние на любовта. Най-хубавото чувство. Гладът носи в себе си нещо много приятно. То е най-естественият подтик в природата. Ти чакаш да намериш нещо за ядене, че като ядеш, приятно ти е. Сега казвате, че гладът мъчи. Нищо не мъчи. Туй, което мъчи, не е глад. Гладът е съвсем друго. Ние го тълкуваме, казваме: „Ще умрем от глад.“ Никой досега не е умрял от глад. От преяждане хората са умирали, от глад не са умирали. Не съм видял някой да е умрял от глад. От преяждане съм виждал милиони да умират. От лакомия умират. Всички умират от лакомия - и богатият, и сиромашът умират от лакомия. Къде е причината? Причината е лъжата. Хората умират, понеже вярват в лъжата. Щом повярваш в лъжата, ще умреш. Господ каза на първите хора, че ако ядат от дървото на познание добро и зло, ще умрат. Змията им каза, че те само няма да умрат, но като Бога ще станат. Те повярваха. Щом повярваш в лъжата, ти си мъртъв човек. Господ ти казва: „Бръкни в джоба си, извади и дай.“ Ти бръкнеш в джоба си и извадиш пет лева. Казваш: „Много са.“ Туряш ги пак в джоба. Ти лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото извадиш, не го връщай в джоба си, но го дай. Ти сам се лъжеш, себе си лъжеш. Като гадеш пет лева, ще осиромашееш. Ти и Господа лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото хванеш в ръката, без да го гледаш, дай го.

Това е, който иска да говори истината. Сега ще го гледа, ще го върне, ще извади един лев. Не е въпросът там. Казва: „Ако много дам, къде ще ми иде краят?“ Той сам се лъже. Ти, като гадеш, човек ще станеш.

Като не даваш, нищо няма да станеш. Като сееш нивата, ще роди жито, като не сееш, бодили ще роди. Вие мислите и казвате - така не става. То човек трябва да бъде умен. Как ще бъде умен, да лъже. Един адвокат сега ще лъже съдията. В сегашното съдопроизводство има надпреварване на лъжи. Съдията ще гледа да го не излъжат, той ще навежда факти, това било, онова било. Какво ще ви разправя? Какво ще доказва един адвокат? Открадна ли вола, или не? Има един комичен пример, цигански пример.

Един циганин откраднал един кон. Хващат го в кражбата, завеждат го при съдията. Той се оправдава пред съдията. „Господин съдия, аз не исках да взема коня. Бях се качил на крушата горе. Един кон дойде под крушата и не зная как се откачих, паднах на коня. Той хукна и ме закара у дома.“ Един модерен съдия ще проверява. Може да дойдат десет души свидетели, възможно е конят така да избяга. Но защо да иде конят в дома на циганина, защо да не иде в дома на господаря си, дето е бил? Явяват се десет души свидетели да доказват. Аз съм съдия, виждам, че той откраднал коня. Конят е в ума му. Виждам как е отвързал коня, как го довел, всичко това е в мозъка му. Какво ще ме лъже. Извеждам на филм неговия образ. За бъдеще как ще се съдят хората? Няма да има съдии. Ще покажат на филм как е влязъл в обора, как отвързал коня, как го изкарал. Съдиите ще покажат филма. Казват: „Ето как е станало.“ Как ще се оправдава? Сега ще има свидетели, ще доказват, че той това направил, онова направил. Че това са белите лъжи.

Казвам, силният човек не лъже. Ако аз бях онова дете, ще кажа: „Мамо, не само бях до плета, но бях в градината вътре и не само бях в градината, но бях на крушата, не само бях на крушата, но седем-осем круши откъснах, напълних си джобовете, всичките ги обрах. Ще понеса последствията. Само направих една погрешка, мамо, че не погледнах към Господа, сега

ще и да да погледна.“ Ще му прости Господ. Сега вие мислите, че не лъжете. А, не. Много мъчно е човек да се освободи от лъжата. Щом започне човек да лъже, веднага погледът става неспокоен. Щом лъже, всички онези, които са се научили да лъжат, погледът е обърнат надолу четиридесет и пет градуса. Той, накъдето ходи, все на земята гледа. Погледът е развоен. Не само това, но лъжата начертава лицето на човека. Започват да се явяват на лицето лъжливи линии, ноктите се омекчават, костите се размекчават, започват да се явяват болести в гръбначния стълб, бърбреците заболяват, стомахът те боли. Щом те боли коремът, ти лъжеш.

Преди години дойде един брат от Бургас, има коремоболие. Казват ми: „Учителю, умира братът.“ Слизам долу, в долната стая, казва: „Умирам, Учителю.“ Как умира, иде тук за събрание. Казвам: „Как ще умреш, защо ще мреш?“ Ходил в града. Казвам: „Да не си ял нещо?“ „Нищо не съм ял.“ Казвам: „Кажу ми истината.“ Казва: „Купих си тахан халва, но с ядки.“ „Какви ядки?“ „От орехи.“ После ял леблебици, те стари. Не ги сдъвкал хубаво, нагълтал ги. Държах му една лекция: „Слушай, такава халва със стари леблебици не се яде, тя уморява.“ Помогнах му, освободи се.

Лъжата е халвата с леблебиците. Ако ние, съвремените религиозни хора, говорим лъжа. Без никаква лъжа! аз не говоря отвън, но вътре в себе си. аз никога на човека няма да кажа, че му говоря истината, защото, ако му кажа, че говоря истината, пак ще го излъжа. аз съм гореща свещ, която гори. Казвам, аз съм виделината в света. Има един стих в Писанието, казва Христос: „аз съм виделината в света.“ Христос не казва: „аз съм виделина на вас, но аз съм виделина на света.“ Понеже светът взема, виделина съм за тях, да се явят техните дела. Не мислете, че вие като се явите в света, хората ще гледат благосклонно. Най-първо те не искат техните лъжи да се открият. аз имам тук дост? понски лъжи.

Иде един ден един калугер, облечен хубаво, мазничък, казва: „Много ме интересува вашето учение.“ Гледам го. Не му казвам, че му вярвам. Като го виждам, аз го тълкувам. Той иска да ме лъже. Искам да го хвана как ще ме излъже. Мнозина са ме лъгали и този искам по кой начин ще ме излъже. Казва: „Много се интересувам. Имам съмишленик, другата неделя ще го доведа, ние работим за вашето учение.“ На другата неделя води другаря си. Казват: „Ние ще образуваме кръжок.“ На третата седмица иде при мене, казва: „Може ли да ми направиш една услуга, аз съм честен. Дайте ми сто и петдесет лева. - Оставя часовника си. - След няколко дена ще дойда да взема часовника.“ Не му казвам да не оставя часовника. Но после гледам, часовникът не върви. За да бъда... пращам часовника да го поправят. Ще ме набеди, че съм го развалил. Ще каже: „Аз ти оставих хубав часовник.“ Пращам часовника да се поправи, давам сто лева, а той оставил на мене развален часовник. Часовникарят казва: „Тази хлопка и пет лева не струва. Казват: „На Учителя е.“ И той го преувеличил. След няколко седмици иде братът и казва: „Тук онзи калугер някакъв часовник не е ли оставял? Той - казва - задигна часовника ми.“ Неговият часовник оставил при мене. Казвам: „Аз го поправих.“ Той си взема часовника. Тъй като му дадох сто и петдесет лева и сто лева за поправка, струваше ми двеста и петдесет лева, за да видя онзи метод, по който ще ме лъже. Оттам насетне не съм го видял. Що не дойде да ми каже направо, защо иска да ме лъже? Тълкувам го сега. Може би е артист, изкуство има. Казва: „Ще ти покажа изкуството си, майсторлък, ще ти покажа една лъжа, ще ми платиш сто и петдесет лева.“

Та ви казвам, бъдете искрени спрямо себе си. Аз не изнасям сега. Но тия два порядъка са несъвместими. Те се допират един с друг. Единият порядък е като сянка на битието, другият е самата реалност. Лъжата има далечен свой произход и в небето се заражда. Бог,

който вижда съществата, заражда се възможност за лъжа, изпраща ги тук да се въплътят. Отначало не се вижда лъжата в Божествения свят, но тук всеки се показва, какво е мислил на земята се показва, кой е вървял по правия път и кой по кривия. Сега да ви кажа, тук вече никой не може да се избави. Горے никой не знаеше дали лъжете, но тук всеки ще ви знае казвате ли истината, или не.

Сега някой гоиде при мене и ми казва нещо, без да го е видял. Казва: „Така се говори.“ То е лъжа. Никого не прави възглед от това, каквото пишат вестниците. Вестниците са пълни само с лъжи. Една българка от Германия ми казва, че в Германия вестниците пишат много по-малко лъжи, отколкото тука. Там пишат какво казва главната квартира на фюрера. Тук вестниците пишат това превзето, онова превзето. Там пишат само факти, които са станали, тук като че войната след няколко дена ще се свърши. То не се знае, разпространява се лъжата. После искате да знаете кой ще победи. Кой ще победи? Сега има един закон прекаран, че не може да вземаш страна. Който има радио, може да намери затвора. Нямаш право да слушаш какво говорят в Москва, нямаш право да слушаш какво говорят в Лондон. Щом те хванат, хайде в затвора. Сега, които имат радио, ще слушат какво се говори в България, в Германия, Италия, Франция, Америка. Ще има вече агенти, които ще ходят да слушат. После те питат: „Ти какво мислиш?“ Мисля, двама пехливани нека се борят, ще си дам мнението, като се свърши, кой ще победи. Сега не зная нищо. Като изгрее месечината - искаш да изгрее месечината. Като изгрее, какво ще ти донесе? Ще ти донесе нещо, но ако мислиш, че ще ти донесе хляб, здраве или плодове, или щастие, лъжеш се. Месечината може да ти донесе много пързалки или мазилки, или нещо друго, колкото искаш, но нищо друго не може да ти донесе. Слънцето, като изгрее, ще ти донесе нещо съществено.

Единственият съществен свят, то е Божественият, Божественото слънце, което изгрява, то е, което носи живот в себе си и в нас. Аз ви говоря за един вътрешен живот. Мене не ме интересува лъжата, понеже лъжата в природата не съществува. Във формите съществува, но като погледнеш небето, никаква лъжа не съществува там. В хората има лъжа, но в светлината няма лъжа. В тъмнината има малка лъжа. Тя покрива нещата. Ако си нечист, тя ще те прикрие. Светлината ще те разкрие. Светлината разкрива и лекува, тъмнината покрива и не лекува. В тъмнината ти ще мислиш. Ако някой човек е заспал, не чувства болката. Като дойде в съзнание, ще почувства болката. Щом чувстваш болката, може да се лекуваш. После ние се лъжем. Направиш една погрешка, кажеш: „Нервен съм.“ Ти се лъжеш. Твоята погрешка не произтича от твоята нервност. Нервността ти произтича от това, че ти обичаш да лъжеш. Нервните хора, то са хора на белите лъжи. Това са моите научни изследвания. Там лъжите са четири вида: подсъзнателни лъжи, съзнателни, самосъзнателни и някой път има свръхсъзнателни лъжи. Дойде някой, казва: „Аз много обичам Господа.“ Ще примизва очите нагоре. За мене свръхсъзнанието има особено ухане, аз го виждам, той го няма никакво, той мирише обикновено и казва, че обича Господа. Човек, който служи на Господа, той няма такова лошо ухане. Лъжите на подсъзнанието са нужни на минералите, на растенията, лъжите на съзнанието са нужни на животните, а тия на самосъзнанието - на човека. Лъжите на свръхсъзнанието те са лъжите на ангелите, на лошите ангели, които обичат да лъжат, на онези, които обичат да говорят истината. Турците казват: „Какъв е церът на това?“

Сега има известни лъжи. Най-малката лъжа, която кажеш, след една, две, десет години ще произведе в теб едно болезнено състояние. Ти говориш лъжа, аз съм тръгнал в този път. Да вярваш в Господа, нищо не

става, лъжеш. Да кажеш - слънчевата светлина нищо не струва, вечерно време трябва да се гуляе, денем да се спи. Ако всичките хора ходеха вечерно време да гуляят, денем да спят, какъв ще бъде светът? То е неестествено, то е емблема на лъжата. Тази тъмнина се явява от лъжата. В света тя е причинила духовните облаци. Щом излъжеш, потъмнее съзнанието, ти се уплашиш да кажеш истината. Ти седиш пред Божието лице и искаш да го лъжеш. То е невъзможно.

Вътре в себе си никога не се опитвай да излъжеш себе си. Три неща помни. Не се опитвай да излъжеш себе си, не се опитвай да излъжеш ближния си и не се опитвай да излъжеш душата си. Не се опитвай да излъжеш и Бога. Каквото направиш, кажи го направо, няма да те обесят. Като кажеш истината, като признаеш, силен човек ще станеш. Ако кажеш най-малката лъжа, губиш от силата си. Ти си от слабите хора. Ти ще промениш вярата, ти ще промениш надеждата, ти ще затвориш пътя на любовта и на светлината. В тебе нищо няма да има.

Та казвам, новото възпитание е без лъжа, ни бяла, ни черна лъжа. Седите някой път тук и не може да се търпите. Лъжа е, че не може да се търпите. Ти се лъжеш, че не можеш да търпиш. Лъжа е, когато е приятен човек. Истината очиства човека. Седнал някой, страх го е, че друг ще му отнеме нещо от тебе. Единственото нещо, което отнема от човека неговата сила, то е лъжата. Ти се пазиш от човека, пазиш се от неговата лъжа. Казва: „Аз не мога да търпя това.“ То е лъжа, Господ го търпи, ти не можеш да го търпиш. Нека донесе пари, как ще го търпиш, пък и хляб да ти донесе, ще го търпиш. Ти не можеш да го търпиш, защото нищо не носи.

Всичко в нас е свързано. Като дойде някой, че ме лъже, казва: „Ти си много добър човек, много добре пишат за тебе.“ Казвам: „Много добър съм, но някои хора говорят много лошо.“ Казва: „Ти си много

добър.“ Но казват, че за разврата на хората аз съм причината, че се заблудили, че се отбили от пътя, аз съм причината, че хората не вярват в Бога, мене ме считат за виновен. Казвам, не, той като говори, че съм много добър, сам не вярва. Но това мене не ме интересува. Дойде някой при мене, че мирише. Аз досега съм изследвал уханието на лъжите. Има една лъжа, на която уханието прилича на развалено розово масло. Има лъжа, на която уханието мирише на развалена захар. Има лъжа, която мирише на маслото на развален здравец. Има лъжи, които мязат на гнили круши, на гнили ябълки, има лъжи, които мязат на гниецо месо, пък има лъжи, които мязат на човешки извержения. То са факти. Та сега според степенята на миризмата познаваме каква е лъжата, от кой род е. Като дойде някой, казвам: „Това е голяма лъжа.“

Затова казваме, любовта изключва всяка лъжа. Любовта е туй, което изключва лъжата и внася истината в човешката гуша. Любовта е това, което изключва смъртта и внася живота. Любовта изключва болестите и внася здраве. Любовта е туй, което изключва тъмнината и внася светлина. Така трябва да разбираме. Казва: „Аз имам любов.“ То е старият живот. Ние има да се справим не само със сегашните модерни лъжи, но има лъжи на нашите геди и прагеди от осем хиляди години. Има да се освободите от лъжите на паяците. Те направят някаква мрежа. Аз какво виждам тук, на Изгрева. Тия огради какво показват. То са лъжи. Туй е наше място. То е първата лъжа. Заградил съм, взел съм Божественото, турям тапия, триста хиляди, заграждам го, казвам: „Това е мое място.“ То е бяла лъжа. Утре, като умреш, на кого ще го дадеш? Ако е твое, ще го носиш със себе си.

Туй, което е твое, трябва да го носиш със себе си. Единственото, което е наша собственост, то е истината. Тя с тебе ще върви. Единственото, което с нас ще върви, то е Божественото знание, което ще

го носиш. Единственото, което с нас ще върви, то е любовта. Нещо, което носиш и не ти придава, то е лъжа. Казва: „Аз съм готов заради тебе да умра.“ Привеждал съм онзи пример за един българин Стоян, който излязъл със своята възлюблена, носи шишене, кавал - стара пушка, и казва: „Драганке, видиш ли този кавал, само да излезе някой насреща. На мене разчитай.“ Гледат, от гората излиза една мечка. Стоян веднага се качил на крушата, Драганка нямала време да се качи, тя се престорила на умряла. Мечката минава, вижда, че е много страхлива. Той вика отгоре: „Чакай, стой Драганке, оттук ще цъкам. Какво ти каза мечката?“ „С такъв герой да не ходиш още веднъж.“

Един човек, който го е страх от страданията, какъв е? Силен човек ли е? То е бялата лъжа. Не иска да страда човекът. Не иска да страда. Ако ти не страдаш, не можеш да бъдеш наследник на благото. Страданието е работа, която трябва да се свърши в света, и радостта. Радостта е едно благо, което човек ще опита след страданието. Ще участваш и в радостта, и в страданието. Не както ние мислим. Страданието произтича от това, че ние не искаме да страдаме. Христос, като дойде, защо страда? Не можеше да не страда. Страда за лъжите на хората. Оспорваха, казваха: „Тебе никои не те е пратил, ти лъжеш, ти си самозванец. Казва: „Ако аз не правя делата на Отца, не вярвайте.“ Казват: „Ти не го правиш, но дяволът го прави.“

Дяволът е баща на лъжата. Този народ, който остана да вярва в лъжата, всичко имат, но Божия мир нямат. Всички казват: „Богати са евреите.“ Че нас не ни трябва такова богатство. Мене не ми трябва богатство на лъжата, мене ми трябва богатство на знанието. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но ми трябва едно богатство на красотата. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но богатство на здравето. Мене ми трябва едно здраве

на истината, което да ме радва. Казвам, мене не ми трябва един лъжлив живот, при който ще ме турят в гроба, където ще ме ядат червеите. Какво стана с него, ще попитат. Учи закона на лъжата. Всеки, който лъже, ще го ядат червеите, ще го ядат и ще останат само костите. Какво трябва? Без лъжа истината в душата си ще внесете. Знанието в ума ще внесете. И любовта в духа си ще внесете.

Сега това не е закон. Доброволно. Всеки от вас да разгледа и аз разглеждам. Всеки ден разглеждам, някой ден се явяват случаи, дето мога да кажа някоя лъжа, като говоря, мога да кажа нещо, което не е вярно. Като съм говорил, взема ми няколко деня, да видя какво ще произведе върху хората, как ще разберат. Думите ми трябва да бъдат така, че да не дам по възможност никаква съблазън. Не да говоря за любовта, и аз по този закон да не искам да работя. Като дойде някой при мене, аз няма да го направя богат и апартамент няма да му направя, и хубави грехи няма да му дам, обуца няма да му дам. Единственото нещо, което всякога може да направя за един ден, може да го приема, да го угостя и от една паница да ядем. Няма да се гнуся и двамата от една паница ще ядем. Туй на земята може да направя. Вие всеки от своя паница ядете. Ако имам две грехи, едното палто може да му го дам. Своето палто няма да го съблека и да му го дам, че аз да остана гол, но две ако имам, едното ще му дам. Ако имам два чифта гащи, едните ще му дам, но няма да съблека своите гащи и да му ги дам, пък аз да остана гол. Туй, което имам, ще разделя благото, хубавото, което имам, ще разделя с него. Хлябът ще разделя. Щом разделям хляба с него, и Господ по същия начин постъпва. Бог ме е осигурил още като съм дошъл. Майката ви е слугувала.

Аз исках да ви чета от „Ценната дума“. Вие прочетете. По какво се отличава младият и старият? На младия всички заповядват, всички мислят, че не знае. Този старият всички считат, че той знае. Детето казва:

„Я ми кажете.“ Та казвам, някои от вас преждевременно мислят, че са остарели. Казва: „Да ви кажа какво е казал Учителят.“ Аз съм тук, че коментират гумите ми. Гледам, аз мисля едно, те мислят друго. Турят примери, дето ни най-малко не съм сънувал. Казвам, колко са гениални, аз съм го турил за едно, те го употребяват за друго. После, като се намерят натясно, лъжат. Вчера иде една сестра, четох ѝ нов морал, както го разбирам. От лешниците започнах. Тя казва: „Моля, Учителю, каквото ти казвам, да го не казваш на другите.“ То е лъжа. Ти сама не вярваш, мислиш, че ще го разгласявам. „Ти - казва - ще го разгласиш в събранието, излагаш ме.“ Аз другояче мисля. Аз излагам себе си. Аз, като говоря, цапам така себе си, че ми трябва цяла седмица да се очистя. Превеждам някой пример, какво да го правиш сега. Някой път сега и си мисля. Остави тия хора, що ще ходиш да се разправяш с тях. Някой бил жена си. Че нека да я бие. Аз ще ви кажа един пример отпреди десет-петнадесет години. Мъжът на една сестра - много раздразнителен, тя искаше да пости, мъжът ѝ не обичаше да пости. Съветвам сестрата, казвам: „Не прекалявай работата, защото може да предизвикаш мъжа си. Ти искаш да добиеш известни качества, те така не се добиват.“ Тогава беше на мода постът, всички искат да постят по пет, по десет дена. Тази сестра мъжът я бие за постенето. Казва ми: „Знаеш, че ме би.“ Казвам: „Ако беше ме послушала, не щеше да те бие.“

Ти когато постиш, всеки да не знае. Щом знаят всичките хора, какво ще постиш. Ако искам да постя, никой да не знае. Щом съм между хората, какво ще постя. Никой да не знае, когато постиш, няма какво да разправяш. Постът не е да направи човека слаб. Постът е да очисти неговия ум. Когато привеждам някой пример, съм много внимателен. Колкото примери съм давал, много съм внимателен, всеки пример да изказва една истина. За мене всеки пример, който не

изнася истината, той е бяла лъжа. Човек може да приведе един пример, да направи хората да вярват. Аз зная закона. Никога хората не могат да вярват в туй, което аз не вярвам. Аз може да доказвам на хората да вярват в туй, което аз вярвам, до тази реалност, до която аз съм дошъл. Ученикът не може да бъде по-горе от учителя си. Когато говорите на някои хора, те ще бъдат точно така и додето вие сте дошли дотам, и те ще дойдат.

Имаме тук един пример. Имаше един, мисля, че го наричаха Илия. Сега той е в Америка някъде. Отива той смирен при Кортеза, седял шест месеца и гледал какво прави, как реди иконите, смирено той поглежда. Наблюдава я. Казва: „Ти, сестра, какво казваш?“ Тя го учи. След шест месеца той се изтапанчва, вече знае повече от нея. Взема, че се фотографира, туря Христа отляво, туря Отца отдясно, той по средата, духът отгоре и в една картина направя, изпраща тази картина. Новото, Божественото в света. Прати и на мене тази картина, съжалявам, че изгубих картината. И една друга картина изгубих, за която съжалявам. Тук дойде един художник, казва: „Свършил съм академията, после курс.“ Гледам, една картина рисува - два вола. Доста хубава картина, но гледам, единият вол с три крака. Гледам крака, търся го перспективно, няма го. Дойдоха тук от академията, които са свършили, казвам: „Я ми разправете, аз не разбирам от вашето изкуство, къде е четвъртият крак?“ Те гледат картината, няма го крака. Рисувайте вол с четири крака, не с три. Рисувайте човек с две очи, не с едно.

Та казвам, яви се във вас едно желание. Нищо е. Белите лъжи са много невинни, но колкото минава времето, произвеждат най-ужасните резултати в света. Тя е дреха, която покрива всички престъпления. Ако изчезне лъжата, всичко друго ще изчезне. Тя покрива всичките престъпления. Освободете ума си, сърцето си и тялото си от лъжата. Не лъжете себе си, че

аз не ядох днес, затова отслабнах. Яж, яж с любов и благодарни. Като вземеш хляба, благодарни на Бога, че ти дал хляб, но че си нямал нещо сготвено, пак бъди доволен. Като дойде хлябът, гостатъчно е. Ако има сготвено, благодарни. Ако има ябълки, благодарни, ако има круши, благодарни. В дадения случай благодарни на Бога за онова, което имаш, и не роптай. В дадения случай хиляди случаи ще дойдат, в които Бог ще покаже любовта си. В дадения случай бъди благодарен. Като срещнеш гладния човек, дадеш му една ханка хляб, усмихне ви се, яде сладко като че е захар. Защо да не ядеш сладко. Ти ще набръчкаш челото. Всички сте актьори. Нямам нищо против старото изкуство. Не може човек да се освободи от тия белите лъжи. Дойде някой и ме пита кой от тия двама по-много ми харесва. Дойде друг, че ме пита: „Ти на колко си години?“ Аз ще му кажа една лъжа. Аз отговарям така: „От мене по-млад в света няма, но и по-стар от мене няма.“ „Как да го разбирам?“ Разбирай го, както искаш. По-млад от мене няма и по-стар от мене няма. В София откак съм дошъл, има двадесет-тридесет години, в България има петдесет-шестдесет години. „Кога си роден?“ Аз не зная кога съм роден. Искат раждането да го запишат. То са фокуси. Когато едно пиле се излюпи, ражда ли се. То се излюпва.

Раждането е един Божествен процес, за който ние почти нищо не знаем. Родени от Бога, когато Бог ни е дал всичките блага и се намираме под негово покровителство. Слънцето, звездите, природата, всичко е за нас. Ние трябва да благодарим, че живеем. На земята ние сме в Божиите блага. Не сме в рая. Даже туй място извън рая е толкова приятно. Като влезем в рая, в живота, какво ще бъде? Ако извън рая е толкова хубаво, колко ще бъде красив раят?

Казвам, хранете тялото си с истината. Хранете сърцето си с истината. Хранете ума си с истината. Хранете душата си с истината и духа си хранете с

истината.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.“

*Утринно слово
7 септември 1941 г., неделя, 5 часа
София - Изгрев*

ВЪЗЕЛЪТ

*„Отче наш“
„Ще се развеселя““*

Ще прочита само 9. и 10. стих от 11. глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представлява човек сам по себе си? Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не. За ума спор няма, за сърцето - също. Понеже има органи за тях, няма спор. За духа - навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора - Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите и грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечес-

тво." Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата. Там е създадено. Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение.

Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен. Ние оказваме известно ухажване на кокошките. Казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките? Вие я знаете. Обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майка, Господ да им е на помощ. По един-два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви. Направиха хубави кошери, гумят, изплашат ги, турят ги в груг кошер, те избягат, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекаш да се бият с нас на нож, те горките идат, сгушат се, изплашат ги, вземат им питите.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи - колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божу ли, или не е син Божу? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, та камо ли сина, когото Отец благоволи да го открие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога? Не,

не вярваш. И аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голяма част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар. По-голямото - на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби. Ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш. Понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда силния, по ум да го превъзхожда. Слоният е много по-силен от човека, но човек е по-умен. Туря му примка и накарва слона да му служи. С гема си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, но ги разделям, не разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл, както сегашните гървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим.“ Сега виждаме тези гървета. Тези гървета са наследници на другите гървета. Когато хората напуснаха своето отечество, гърветата оставиха наследници. Тия гървета сега са наши наследници. Един ген, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните гървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?“ Казвам, хора бяха, когато вие бяхте гървета, те бяха хора на земята. Като хора какво правеха? Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможности те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата „Господ“? Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае

езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. Че как? Може ли водата да говори? Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум вдига? Пляскане има. Речи - ту силни, когато вятърът е силен, ту слаби - когато вятърът е тих - тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило?“ Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плюска, той ни накара да се пеним. Казва: „Ще работите.“ Вятърът кара водата да работи. Тя се плюска в камъните, чупи ги, постоянно мече и облаци има отгоре.

Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината. Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог - и стана. Направен е човек по Словото Божие. Значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим? Да го направим - казва - от пръст, дето живеят растенията. Да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. - Господ казва: - Като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази Божествена субстанция.“ И от себе си Господ взе и всичкото това го тури вътре.

Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?“ Какво да ви разправам. Тя е била електрони, протони, изотони и неутрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален

- не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален. Другият - който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Да се изучава човешкият мозък, да се изучава човешкото тяло, да се изучават космите, да се изучават веждите, очите - сини ли са, или зелени, дължината на носа, широчината, дебелината, устата - тяхната плътност, цветът да се изучава, да се изучава човешката брада, скулите, ушите на човека. Да се изучават неговите пръсти, как е създаден човекът, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества, милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват - Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисляци.“ Този ден, който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия. То е един Божествен ден. Един Божествен ден, който е грамаден. В един Божествен ден има милиони години. Сега може да турите десет, сто, двеста, треста, петстотин, хиляда, един милион. Някои хора се плашат и казват, че има осем хиляди, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдението, че откак светът е създаден, има два милиарда и петстотин милиона години. И за бъдеще може да има още толкова. Не са определили положително.

Аз наричам времето и пространството - това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго,

по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство да пътуват от тук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева. Голямо пространство е за тях. Човек не може да се заговори с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна. Иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. От тук до месечината ще струва сто и двадесет милиона и до слънцето сто и петдесет милиона. Има американски милиардери, които може и да дадат сто и петдесет милиона за отиване и толкоз за връщане. То ще бъде една отлична разходка и като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите. Като разправят какво има на слънцето, ще бъде хиляда и една нощ, да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят двеста кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен.“ За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем, имате тук една свещена книга (*Учителят показва Библията*) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?“ Всеки ден, слънцето като изгрява, вас ви питат

от невидимия свят: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеще ще има да пише друга книга, още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме? Тази ще бъде увод на онази. Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високоинтелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои от електрони, протони, изотони, неутрони.

Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате, вестниците каквото пишат, неща, които не са верни. Защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците. Утре видете, че не е вярно. Защо да не вярвате и на мене? Вестниците не седят по-горе от мене. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи. Като проверите, ще намерите, че не е вярно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Огрин, пишат: „Огрин падна.“ На другия ден опровергават, че не е паднал. След една седмица пишат: „Огрин падна.“ И пак го опровергават. След десет-петнадесет деня пак: „Огрин падна.“ И най-после падна Огрин. Казвам сега, ако се говори, че Огрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има.“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката гуша е човекът. Една вътрешна възможност и външните условия. Човека за в бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето развитие и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на Земята, не само на Земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее двеста и петдесет милиарда години и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят, около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Че когато една мома се жени, не зее ли за зелена трева. Кажете ми какво са добили младите момичета. Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил след двадесет-тридесет години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляда години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят.

Казвам, има неща у човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е вярна, абсолютно вярна.

Имайте свещено чувство за Бога, влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее.“ Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не може да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията. Всичко

това го зная.“ Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Че казва: „Не го ли знаеш?“ Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?“ Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път - казва - за Бога.“ Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора.“ Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието - казвам, - какво означава пътят?“ „Не ме изкушавай.“ Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живееше в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: Аз съм пътят, истината и животът. Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?“

Тогавашна духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията. Как да не знаеш какво нещо е пътят. - Казвам: - Ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много поголяма.“ „Че как? Тази не е ли голяма?“ „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?“

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това писаното от хората не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени кни-

ги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина да четете. Онзи ген разправяха какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете.“ Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа, нямате светлина, не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежият, който не знае да чете и като запалиш свещта, пак не може да чете.

Следователно невежа е онзи, който, като запалиш свещта, не може да чете. Онзи, като отвориш светлината и може да чете, е учен. Не му трябва условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази библия трябва да минем в главата и външната библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали: „Казва Господ, ще напиша закона си, но казва, ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям.“ Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мен Акашовите записи са в главата, двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите със себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие.

Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие. Онази любов, която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо - и го правиш, то е реално. Обичаш? Обичам. Какво разбираш под думата „обичаш“? Да оценявам любовта, която Бог има към

мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява. Чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или гумата „тласка“ не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави даже когато сме болни. И то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки. За да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче, когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва.

Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка. Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, ще видите каква мъчнотия има да вземеш четири тона на четирите струни с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема. Паганини как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал седем. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал. Такъв майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас, до неумоверност. Когато пее някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има - че след

като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус. Била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичай света.“ Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога цигулка, на която си свирил петнадесет години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил петнадесет години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която петнадесет години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, гръж си главата. Имаш едно сърце, гръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята само на Бога.“ Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме, понеже той е пожертвал и той ни разбира. Понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дава.

Следователно само нему и никому другиму може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата. Сега учените хора мислят, отделят, мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, кой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дръждът ще дойде навреме, житото ще порасне навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско.

Събрали се жителите на петнадесет турски села да се молят за гъжд. Три месеца не е валило през една есен. Събрали се, заклали курбан и го вечерта на всичките петнадесет турски села пада гъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас.“ Но гъждът валил само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ.“ Българите е трябвало да излязат, и те да се молят. Нищо повече. Турците се молили за себе си. И българите трябвало да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите.“

Ние трябва да се научим да се молим. Да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца!“ Че каквото поускаме, да ни даде. Казва: „Поускайте, и аз ще ви дам.“ Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Туй не е за критика. Даже най-напредналите същества правят погрешки. Колко е слаб човек, казва: „Дали има Господ, или няма.“ Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден ако започнеш да мислиш, ще разбереш. Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм.“ Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?“ Как ще обясните туй? Някоу хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма. Една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете по-

лека. Аз ще те настигна.“ Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал.

Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно. Ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето.“ То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее. Ако не му го даде, сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онава вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат как животните, вълкът и други животни виждат нещо, бухалите виждат своите жертви в дърветата.

Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука. Един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата.

Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия, една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец. Коляното му се погува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български.“ Намира лук, счуква лука, жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запу-

шил носа си. Наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, гето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновено любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастие от отвън, но същественото са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Пагнеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш? Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи. Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея.“ Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него.“ Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него. Да не би и аз да остаряя.“

Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в мъдростта, която изключва глупостта и слабостта.“ Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня.“ Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял.“ Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам само в една старост, която носи знание. Аз вярвам само в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на сто

и двадесет години да е готов да служи. Сега на сто и двадесет години не могат да служат, на двадесет и една служат.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е? Ще ви приведа два примера, те са следните. Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое даруване, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата пожелае, детето ще ги извърши.

Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога. В дадения случай, като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път, пътя на любовта.

Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

*Неделна беседа
7 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев*

МАЛЪК ОПИТ

*„Отче наш“
„Мисли, право мисли“*

Упражнение. Двете ръце настрани с допрени пръсти. Лявата ръка се движи по дясната, докато дойде настрани. Дясната пред лявата с допрени пръсти и дясната се движи по лявата после настрани. Няколко пъти.

Това е най-простият метод да бъде човек търпелив. Полека, плавно да го направите. Да бъде като един хубав автомобил, който пътува безгласно, ритмично, хубаво, не някоя хлопка.

Упражнение с дишане. Издигане ръцете бавно нагоре и поемане. Спускане надолу ръцете и издишане.

Питам, защо ходи човек в училище? Да учи. Той най-първо ще се запознае с учителите, ще се запознае с учениците. Може да се запознае с най-добрите професори. Но какво се изисква от него, като се запознае? Да научи нещо. Учение, наука е това, което става, което го е научил човек. То остава, отива с него. Знание е това, което минава през трите процеса, през процес на физическия свят. Има три процеса, няма да се спирам върху тях. После минава през духовния свят, който включва чувствата на човека. След туй

трябва да спази законите на умствения свят. Ако туй знание е минало през процеса на физическия свят, ако е минало през процеса на духовния свят и през процеса на умствения свят, туй знание остава. Ако не е минало, туй знание се изпарява, както водата из тенджерата. Има едно знание, което постепенно се изпарява, търсиш го и не може да го намериш. Сега хората, като станат малко възрастни, започват да се оплакват, че водата се изпарила, забравят нещата. Такъв човек върви, обича да пуши, турил лулата на ухото си, забравил и търси къде е лулата. Търси лулата, казва: „Тук беше, къде отиде?“ Пита жена си, децата си. Детето му казва: „Татко, на ухото ти е лулата.“ „Чудна работа, какво станало с мене, лулата на ухото.“ Понеже не говори лулата. Вие турите някой път някой предмет някъде и мислите, че ще го намерите лесно. После не можете да го намерите.

При един неестествен живот се образуват разни влияния, които влияят разпо на нервната система на човека във физическия свят. Най-първо оказва своето влияние чрез стомаха. Щом започне да те боли стомахът, нарушил си нещо на физическото поле. Това го наричат неволна погрешка. Когато някой човек от Запад дойде тук, на Изток, може да го познаеш, че е от Запад дошъл. И един човек, като иде на Запад, може да го познаеш, че е от Изток. Този, който иде от Изток, винаги, като ходи, си вдига краката високо и тропи, понеже на Изток пътищата не са добри и така е свикнал. Прави шум. Този, който е от Запад, понеже там пътищата са добри, върви тихо, не си вдига краката. Онзи, който си вдига краката, живее във физическия свят, дето пътищата не са хубаво направени.

Второто положение. Щом започне сърцето да страда, значи човекът е нарушил някои от законите в духовния свят. Щом започне умствено да страда, и там има нарушение на някои закони. Сега, щом наруши законите на физическото поле, казва: „Защо

Господ направи работите на физическото поле така?“ На физическото поле то е Божествено състояние. Частично, че тебе те боли коремът, не показва, че всичките хора имат страдание. То е един инцидент. Какво ще ги лекуваш, неразположен си. Че то е вече едно неразположение на нервите, нарушение на някой закон има в духовния свят. Не му знаеш произхода, казваш: „Днес съм крайно неразположен.“

Или по някой път вниманието ти е разсеяно. Разсеяността от какво произтича? От много грижи. Онзи, който има да плаща тридесет-четридесет хиляди лева някоя полица с близък падеж, сумата е голяма, вниманието му е там, мисли един, два, три дни. Ти му говориш, полицата сега в ума му. Плати гълга си, разсеяността я няма. Прягнеш, веднага чувстваш, че си неразположен. Казва: „Защо съм неразположен?“ Не яж много. Остави в стомаха ти да има малко празно пространство, да може да работи. Сега идат до другата крайност. Казват: „Няма да ям.“ Може да не ядеш. И там има опасност. Ако не ядеш, със стомаха ще се случи онова, което се случи с магарето на Настрадин Ходжа. Той имал едно магаре и правело много разноски. Започнал постепенно да го отучва да не яде много, да не прави разноски. И действително, държал го десет дена гладно, без да има разноски, но магарето умряло. Сега не е въпрос да не правим разноски. Стига тия разноски да допринасят някаква печалба.

Печалбата на физическото поле е, че трябва да ти даде нещо. Сееш житото, трябва да имаш някакъв придобив. Направиш добро в духовния свят, пак трябва да имаш някакъв придобив. Придобивката в духовния свят, това са приятелите. Като се отнасяш добре, ще имаш придобивка навсякъде, ще имаш приятели. Щом не се отнасяш добре, няма да имаш придобивка. Приятелите, това са разменната монета. Имаш един приятел - работата върви. На физическото поле пари, жито, боб, круши, сливи като имаш, ще те търсят

хората. В духовния свят хората са разменна монета. Колкото повече приятели имаш, толкова по-добре.

Да кажем, започнеш познанство с някой учен човек. Какво трябва да правиш? Трябва да знаеш неговия език и да се интересуваш от онова, което той учи. Щом не се интересуваш от онова, с което ученият човек се занимава, и той не иска да се занимава с тебе. Той няма време да се занимава с хора, които не се занимават с онова, с което той се занимава.

Сега мнозина мислят какъв е онзи свят. Онзи свят има три фази. Духовният има физическа страна, има духовна страна и Божествена страна. Божественият свят, умственият свят - и той има физическа страна, има духовна страна и Божествена страна. И физическият свят има физическа страна, духовна и Божествена страна. По какво се отличава физическото на физическия свят, на духовния и физическото на Божествения свят? Отличават се по това, че на Божествения свят физическото е уредено. Каквото помислиш, веднага, физически веднага става. В Божествения свят, щом помислиш за хляба, хлябът иде. Само като помислиш, погледнеш - и цял самун турен. Откъде дошъл, не знаеш. Магически иде. Или искаш да се разходиш. Помислиш за някой автомобил, току изведнъж обърнеш се - и автомобилът там. Каквото помислиш, всичко става. Като дойдеш на физическия свят, туй не става.

Едного учила го бабата на заклинания, да казва две формули, когато му се случи някое нещастие или някаква опасност го грои. Веднъж гледа, иде една мечка от гората насреща му. Той прави едно заклинание, второ, но мечката все върви. Най-после прави последното заклинание, хваща се за крушата и се качва горе на крушата. Пак прави заклинание. Питам, щом си горе на крушата, какво те ползват заклинанията. Ти може да върнеш мечката, но ти трябва да туриш в нейния ум една противоположна мисъл. Знаете коя

е голямата опасност на мечката. Не сте изучавали живота на мечката. Мечката е много злопамятна. Тя помни доброто, но помни и злото, като ѝ го направиш. Тридесет години минават и онези, които мечки имат опитности, че тя си отмъщава, ако иска да си отмъсти. Пък тя е и много признателна. Като ѝ направиш някое добро, помни го.

Та казвам, всичките лоши неща, които правим в света, са неорганизираны. Всичкото зло в света произтича от неорганизирания живот. Запример всеки желае пари, понеже парите са свързани с един организиран живот. Ако идеш в странство в един културен свят, разменната монета са парите. Те ще ти служат навсякъде. Ако идеш в един свят, гето не е така организирано, парите няма да ти помогнат. Ако вървиш по пътя и паднеш в разбойници, ако те са културни разбойници и дадеш пари, веднага ще те пуснат. Нямаш пари, ще кажат: „Защо ти не носиш пари?“ Някой път може да пострадаш.

Та казвам, физическата работа на земята е разменна монета. Ако работиш добре на физическия свят, ако знаеш как да работиш, ти вече имаш една разменна монета. В духовния свят разменната монета е чувстването, ако имаш всякога едно хубаво чувство. Лошите чувства са недоимък, както когато нямаш пари на физическия свят. Щом нямаш пари, ти си сиромаш. Щом имаш добри чувства, ти си богат. Зависи от разположението ти. Колкото повече разположение имаш, толкова повече си богат. Колкото по-малко разположен си, съвсем си сиромаш. В Божествения свят разменната монета са хубавите мисли

Следователно на физическото поле имате мъчение, труд и работа. Най-хубавото на физическото поле това е работата. И в духовния свят, ако не знаеш, и там има мъчение, и там има работа. И в Божествения свят има мъчение, труд и работа. Но по какво се отличава мъчението на физическия свят от мъчението

в Божествения свят? Едно съществуване в Божествения свят се мъчи кога? Има желание да слезе на земята да помага. Не му си отваря кандидатурата. Желание има, но му е неприятно как да се не отвори една служба да дойде на земята, да се превъплъти, че да бъде полезен на хората. Сега каква ще бъде неговата неприятност? Всичко има. Богат е във всяко отношение, но има нещо и той се чуди защо досега не са му отворили един път, че и той да слезе на земята. Той мисли, че ще бъде посрещнат добре, ще живее добре, както в небето. Като слезе, ще каже: „Тук не е, както у нас.“ Нали младата булка, като иде някъде, казва - тук не живеят, както в дома ѝ при баща ѝ. Някъде живеят по-добре при нейния възлюбен, някъде не живеят по-добре.

По някой път вие питате къде е Божественият свят. Организираната ваша мисъл в главата представя Божествения свят. Сърцето ви представя духовния свят, а стомахът и тялото ви представят физическия свят. Това са трите свята. Божественият свят е създал главата. Духовният свят е създал сърцето ви и симпатичната нервна система. Физическият свят е създал костите, мускулите, пигментите. Това са аналогии, символи. Да се обясним. Някои искат да знаят какво нещо е Божественият свят. Нямаме ясна представа, никой не може да ви разправи. Божественият свят е подобен на физическия свят, но в какво отношение? В Божествения свят яденето става в мислите. Ти с мисъл се храниш. И там има хранене. Там, както ядат, мислите ли, че е както на земята? Разликата е тази, че тук, щом се наядеш, има излишъци, дълго време ще ти вземе, докато се освободиш от излишъците. Трябва да имаш особени апартаменти, дето да се освободиш от излишъците. В Божествения свят няма абсолютно никакви излишъци. Обмяната е много правилна, нищо не остава, всичко е чисто. Слезеш на земята, не е така.

Сега може да питате защо е така. Мислите ли,

че е философия защо е така. Защото не може да бъде другояче. Така е в умствения свят, понеже хората са много съвършени, не може да се роди едно противоречие. На физическото поле хората са толкова непредвидливи, много противоречия може да се явят. Аз бях намислил да ида на екскурзия и понеже следя времето, дават ми данни от Витоша, че имало тенденция времето да се подобри. Тъй показвал барометърът. Обаче моите наблюдения показват, че времето ще се развали. Казват, да бързаме. Какво ще бързаш, когато ще се развали времето. Няма какво да бързаш, ще се отлага. Когато времето се подобрява, ще бързаш. Когато се разваля времето, ще отлагаш. По някой път ние бързаме, когато времето се разваля. Отлагаме, когато времето се подобрява. Казахме, че в днешния ден ще тръгнем. Казвам, идете да им кажете, че се отлага, да не хващат автомобил. Ще идем, ще има мъгла, ще има дъжд, няма да може да излезем навън. Ако има дъжд, и тук ще има.

За мене планината е Божествен свят. По-ниските върхове са духовният свят. Като слезем на полето, е физическото поле. Като се качим на планината, да няма никакъв инцидент, да няма облаци. Щом има облаци горе, какво трябва да правим? Щом има облаци горе, официално ни приемат. Щом се каже, че някой път от земята стига горе, тогава идат официално да посрещат. Всичко е в мъгла, този се ръкува, онзи се ръкува, те се информират този, онзи откъде иде и къде отива. Знатен човек посрещат. Неприятно е. Целия ден няма да бъдеш свободен.

На някой голям майстор на цигулката, след като даде своя концерт, всеки иска да се представи на млади, на стари да се погнуси. Веднъж един такъв виртуоз отива, от двеста-триста километра иска да го слушат. Закъснял тренът, изпуснал концерта. Към дванадесет часа отива в хотела, хлопа, иска да се запознае с него. Казва: „Моля, искам да се запозная с тебе.“ Онзи казва: „Аз без пари не свиря.“ „Колкото ще трябва, ще дам.

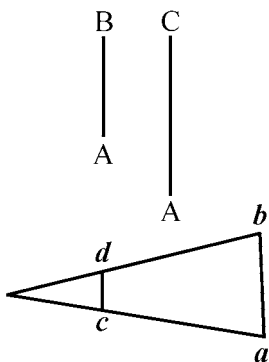
Давам сто долара.“ „Не свиря за сто долара.“ „Двеста.“ „Не свиря и за двеста.“ „Триста.“ „И за треста не свиря.“ „Четиристотин.“ „И за четиристотин не свиря.“ И за петстотин, шестстотин, седемстотин не свиря. „Давам хиляда долара.“ „За хиляда долара може да свиря едно парче.“ Virtuozът взема цигулката, свири отвътре, онзи го слуша отвън. Изважда един чек от хиляда долара и му го дава. Казва: „Дай ми цигулката да ти посвиря малко.“ Исква и той да свири на виртуоза. И той се занимавал с музика. Какво мнение да даде за него. Казва, да ти посвиря, да си дадеш мнението ще може ли и аз да стана виртуоз като тебе. Виж колко лесно печелиш парите. За сто долара не свириш, за двеста не свириш, но за хиляда изсвирваш едно парче, една соната. Virtuozът доволен. Влиза в стаята, намира го по нощница и един колан на кръста, подава му цигулката и американецът започва да свири. „Хубаво - казва. - Трябва ти десет години да се упражняваш по шест часа, докато станеш като мене.“ Благодарни му, изважда още петстотин долара. Вие сега имате ли тия пари на разположение? Хиляда долара правят сто хиляди лева и още петстотин долара - петдесет хиляди лева да дадете. На един виртуоз. Вие ще си купите един апартамент.

Казвам в духовните школи една хубава мисъл е голяма ценност. Ценно е да имаш една свещена мисъл. Някой път казвате: една свещена мисъл. Ти ако придобиеш една свещена мисъл, е голяма ценност. Може навсякъде да ти послужи, може да я залагаш и да ти послужи. Що е заложбата? Някой път във войните залагат се, не вярват хората в честността, че той ще се върне и трябва някой да се заложва заради него. Онзи, който не даде заложник, претърпява всичките наказания. Вас не ви вярват. Вие имате гаранции. Що е гаранция. Той е заложник. Онзи банкер не иска да те освободи от това, което имаш да даваш, казва: „Гаранти имате ли?“ Някой път не само един, но трима

гаранти. Осигуряват се хората, много умни са. Но в Божествения свят е другояче. В духовния свят и там има същото, там е малко по-друго. На физическото поле - трима гарант, в духовния свят - двама гарант, в Божествения свят - с един гарант. Щом на земята може да минеш с един гарант, значи е от Божествения свят. Те помагат, и то с един гарант. Един гарант кой е? То съм аз. Първият гарант съм аз. Човекът вярва на мене. Казва: „Вярвам на гумата ти.“ То е Божественият свят. Духовният свят - двама гарант. Ти си единият, но казва: „Да гоjde втори.“ То е вече в духовния свят. Слезеш на физическото поле - трима души. Ти си единият гарант и още двама души гарант. На физическото поле краката са двамата гарант. Значи ти, целият човек, си гарант, и краката са гарант, помагат ти, работят. В духовния свят ръцете са гарант, сърцето е гарант. В Божествения свят главата е гарант.

Та казвам, защо трябва да имаш добро сърце? Добро сърце трябва да имаш, понеже то ще бъде гарант. В духовния свят, като влезеш, каквото каже сърцето, каквото ти гаде, имайте доверие в него. Всички вярват, каквото каже сърцето, го приемат. В Божествения свят, каквото каже умът, всички го приемат. Вашето сърце и вашият ум каквото ти кажат, в духовния свят и в Божествения свят това става. Вашата воля, то е вече на физическия свят. Онова, което ние може да направим, то е вече на физическото поле.

Та казвам, сега трябва да учите. Какво означава тази линия. Коя линия е по-близо до нас - **AB** или **AC**? Кой човек знае повече - **AB** или **AC**? Кой има повече знание? Дългата линия знае повече. Да кажем, имате един малък ъгъл - **ab** показва, че е извървял повече от **cd**, **ab** учил

повече, извървял повече, знае повече. Колкото по-малко сте учили, толкова по-малко знаете. Показва, че по-малко път сте изминали.

Сега знанието всякога трябва да ви бъде мярка. Най-първо, ако искате да знаете вашето положение на физическото поле, краката са с авторитет. Ако можеш да ходиш хубаво, ти си здрав. Щом започваш да се овърташ, неустойчиво стъпваш някъде, има нещо разклатено. Казва: „Едно време ходих хубаво.“ Младите и възрастните ходят много хубаво. Старите не разбират закона, започват да се клатят, вземат бастуна. Щом вземеш бастуна, тя работата с бастун не става. Три крака като имаш, не върви. Не ти трябва бастун. Бастуните едно време са ги носили магите под ръкава. Сегашните хора не знаят нищо, направили бастуна много дълъг отвън, носят го и се подпират.

Не си туряй в ума един бастун, да се подпираш на него. Тури мисълта си на крака, та да вървиш. Като вървиш, мисълта ти да е съсредоточена вътре, да не си разсеян. Като вървиш, мисли само за пътя. По някой път трябва да се научите да вървите тихо, да не вдигате шум, да не тропате. Да направите едно хармонично движение. Когато човек върви и се клати, мисълта е отвлечена вече. Съсредоточи мисълта си, да се свържеш с Божествения свят. Мисълта ти трябва да бъде свързана и чувствата ти трябва да бъдат свързани с духовния свят. Волята ти да бъде свързана с физическия свят, и тогава ще имаш една устойчива походка. Дотогава, докато се държиш с Божествения свят, главата ти нормално ще действа. Дотогава, докато си свързан с духовния свят, със сърцето си, сърцето ти нормално ще действа. Тогава всичко онова, което вършиш на физическото поле, ще бъде добро, няма да бъде разсеян умът ти.

Казвам, най-първо задържайте в ума си само ония мисли, които ви дават нещо. Има мисли, които дойдат, вземат и си заминат. Туй, което постоянно взема, ти

го задръж отвън. Туй, което иде да ти остави нещо, то е Божественото. Божествената мисъл всякога остава. Онази, която не е Божествена, всякога взема. Една мисъл дойде, ще образува мрак и после ще изгубиш мира. Сега ако някой човек дойде при вас и ви каже: аз четох във вестниците, че вие не сте богат човек, трябва ли да се сърдите, че не сте богат човек. Вземи ключа, влез в своето подземие, отвори касата и виж парите, богат ли си. После виж има ли скъпоценности. Какво има, че някой казал, че не си богат? Каже някой, че не си добър човек, влез в подземие, тури доброто. То са разменните монети, доста добрини има. Ако в касата няма добрини, ще кажеш, че този човек говори право. Ще кажеш, че той не разбира. Касите са пълни с добрини. Доброто вече се оценява. Оценката му става в духовния свят. Само един човек, който живее духовно, може да оцени твоето добро. Който не е духовен, твоето добро не може да бъде разменна монета. Ако искаш да оценят твоето добро, ти ще се поставиш в положението на онзи петел, който, като кукуругал на едно бунцище, изровил един доста скъпоценен камък, голям, колкото кокоше яйце - малко е преувеличено турено в басните. Като го къшнал, казва: „Защо ми е това? Да беше житено зърно, за мене е по-добре от този скъпоценен камък.“ Той не знае, че този скъпоценен камък е в състояние да го осигури - него и дома му, за през целия му живот. Значи този петел не оценява. Знаеш какво е скрито в един камък? Защото неговата глава не може да мисли за такива отвлечени работи, колко струва един скъпоценен камък.

По някой път вие задавате въпроса, какъв е онзи свят, Божественият свят. Казвам, в Божествения свят, каквото помислиш, всичко става. Нямаш шапка. Помислиш за шапка, шапката дойде. Чорапи нямаш. Помислиш за чорапите, и те дойдат. Каквото помислиш, става. Помислиш за някой инструмент, и ще дойде. Помислиш за музика, и ще имаш. Каквото помислиш,

вече става. Ако, като си в Божествения свят, помислиш какво е да излезеш из Божествения свят, и това става. Щом помислиш това, ще се намериш вън. Ако помислиш в Божествения свят „Може ли да изляза?“ - и то става. Често вие сами по някой път си създавате зло. Вървиш в живота си и живееш добре. Един ден дойде ти като кукувица мисълта, дали един ден няма да стана лош човек. Тази мисъл мине мимоходом, тази мисъл се родила, но един ден ти ще станеш лош човек. Как хората стават добри? Някой човек бил разбойник - вземам една крайност. Един ден дойде му такава мисъл: „Аз, като съм престъпник, ще може ли да стана добър човек?“ Един ден тази мисъл, която дошла, се реализира, става преврат. Този човек хвърля пушката, започва да живее един нормален живот. Веднага става добър човек. Онова, което помислим, всякога става. Затуй човек, трябва да бъдем внимателни. Казано е: „И не въведи нас в изкушение.“ Какво значи? Четеш „Отче наш“. Казваш: „Не може ли аз да направя туй. Туй, което си помислиш, то идва. То идва. Само трябва да мине през ума. Може би тази мисъл, която си допуснал, да ти създаде едно мъчение за бъдеще. Какво ви коства сега да помислите хубаво.

Станеш сутрин, помисли, че ще идеш в Божествения свят. Помисли за Божествения свят пет минути. Станеш сутрин, помисли си пет минути за духовния свят. Станеш сутрин, помисли и за физическия свят. Ти идеш сутрин на едно кафе и десет минути чакаш, докато ти донесат едно черно кафе. Какво ще ти донесе? И то кафето да е насвят, но то има хляб, леблеби, после горен ечемик има, който минава за кафе. Сега даже на сто грама кафе трябва да се турят леблеби. На сто грама кафе още сто грама леблеби, сто грама черен хляб и сто грама горен ечемик. И всичко това минава за кафе. Ето една лъжа. Изгорен хляб, изгорен ечемик, изгорени леблеби, те не могат да бъдат кафе. Чудни хора! Как направиха туй, че изгорения ечемик,

изгорените леблебици станаха изгорено кафе?

Та казвам, тия неща ние ги правим. Това кафе не е, както трябва. Доста са хитри хората. Един руски войник се напил. Забранено било на войниците да се напиват. Минава полковникът, вижда го и го познава, че е пиян. Напил се и мирише. Върви войникът и залита. За да не мирише, ял лук отгоре, да не го познаят. Пита го полковникът защо залита. Туря му две дъски, за да види пиян ли е и му казва да ходи по едната дъска и да се върне по другата. Войникът, като тръгва от едната дъска, ходи на другата. Обръща се към полковника и казва: „Ваше високоблагородие, едната минавам за вас, другата за отечеството. Защото, ако не беше отечеството, вие полковник не можете да бъдете. Затова едновременно да живее полковникът, да живее отечеството.“ Пиян, но му иде наум да каже това. Удря го по гърба и казва: „Ребята. Зле си направил, че си пиян, но добре мислиш.“ Това е един анекдот. Колко е верен този анекдот, не зная, има някаква вероятност. Считайте го двадесет и пет процента верен. Седемдесет и пет процента то са възможности.

Казвам, не се обленявайте във всяка добра мисъл. Дојде ви едно добро чувство, не го отлагайте. То са малки работи. Най-малката работа, направете я. Дојде ви една мисъл, вие спите на леглото, казва ти: стани. Ти погледнеш дали времето вѐн е ясно, или не. Тази мисъл изхвърли веднага. Стани. Казва, какво ще придобиеш? Не мисли за туй. Туй, което става, е свързано с твоето минало и с твоето бъдеще. Може след пет-десет години да ти донесе щастие. Ако не станеш сега, след пет-десет години тази мисъл ще ти донесе твоето нещастие.

Разправяше ми един войник, офицер от войната. „Излизам на едно място на бойното поле и нещо ми казва: „Махни се оттам, премести се. Питам себе си защо да се местя, не виждам никаква опасност. Докато мислих, раниха ме.“ Като ти каже нещо „премести се“,

не мисли „защо трябва да се преместя, че не виждам опасност“. Премести се. Онзи, който вижда, че ще те ранят. Ако беше послушал, не щяха да го ранят.

Един друг пример. Един подпоручик извежда тридесет-четиридесет войници, избира едно място първия ден и много добре минават войниците. Втория ден пак излизат, но на този подпоручик нещо му казва да не остава на вчерашното място и той избира друго място. Вика войниците при себе си. Но те казват: „Господин подпоручик, вчера беше много добре, ние там ще останем.“ Казва им да идат, но той отива на новото място. Разстоянието не е много голямо. Но пада една граната и избива всичките. Той на другото място остава жив. Там, където си бил един ден, втори ден не отивай на същото място.

Еднообразната мисъл в света не е полезна. Тя е полезна само за дадения случай. В живота постоянно всичко се мени. Благодарение на това разнообразие, което имаме, в туй сега щастие то на нашия живот. Всички трябва да бъдете внимателни във вашата мисъл, във вашите чувства и вашите постъпки. Когато разумното отвътре ви говори, не питайте. Не да не мислите. Вие ще имате една опитност, която ще обясни защо работите са станали така, а не другояче.

Да кажем, сутрин ставате и се миете. След като се умиеете, поблагодарете на Господа за водата. Ти бързо се умиеш и идеш да ядеш. Седни спокойно. Като започнеш да ядеш, не ти иде на ума да благодариш. Не си дължен, но като се наядеш, спри се и поблаговари на Господа, че си ял. В началото може да не благодариш, но сетне. Ти като се нахраниш, изведнъж станеш и тичаш на работа. Свършил си някоя умствена работа. Като я свършиш, поблаговари. За всяка работа, която свършиш, поблаговари. Като направиш пакост, пак поблаговари, че пакостта е малка. Счупил си едно шише, благовари. Ти можеше да запалиш къщата и да направиш голяма пакост. Благовари, че си направил малка пакост, едно

шише си счупил, една малка чаша си счупил. Ти седши и казваш: „Защо счупих тази чаша?“ Критикуваш. Счупено-счупено, поблагодари, че не си счупил крака. Поблагодари, че не си счупил ръката. Поблагодари, че не си пукнал главата. Всичко можеше да стане. Благодари, че тази чаша замества крака, замества главата. За всички неща благодари. Като се измиеш, благодари. Като пишеш, благодари, като свършиш, благодари. Сутрин, като направите упражненията, благодарете. Вие, като излезете, чакате какво ще кажа. Туй, което ви казах, приложете го.

Да кажем, говоря за прегенето. Опитайте се да намерите да определите нещо. Вземете малко вълна и няколко минути определете една нишка, един конец. Говоря за чистотата. Направете един опит. Говоря за миенето на краката. Вземете малко топла вода, изуйте обувката си, направете опит, измийте краката си. Говоря за топла вода, че трябва да се пие. Иди, стопли водата, направете един опит. Говоря за захарта. Направете един опит, изпийте една бучка захар, турете я в устата. Говоря за ябълката. Направете един опит, намерете една ябълка. Говоря за крушата, намерете една круша. То е много лесна работа. Сега възражение може да направите. Говоря за хубави обувки. Парите нямате да си купите, какво ще направите? Аз да ви кажа. Имате вехти обувки. Изчистете ги хубаво. Имате някои дупки, вземете, разрежете дупките, направете ги хубаво. Те са се напукали, вземете ги, направете ги културни, отворени, после вземете вакса, намажете ги, турете нови връзки, връжете ги. Тогава е много добре за краката, ще влиза въздух, краката дишат свободно, влиза светлина и краката ще се радват на светлината. Следователно вашите обувки не са един затвор, но са модерен затвор с прозорци, има въздух.

Така трябва да се постъпи. Всякога всеки ден направете един опит с една хубава мисъл, с едно добро чувство и с една добра постъпка.

Направете един малък опит, като се върнете

дома. Изчистете обущата си. Като се върнете дома, един малък опит - изяжте едно голямо зърно грозде. После вземете тона „го“, да го изнеете веднъж, два пъти, три пъти. Един малък опит направете.

„Добрата молитва“

*Лекция на Общия окултен клас
10 септември 1941 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев*

ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

*„Отче наш“
„В начало бе Словото“*

Някоя тема имате ли загадена? (*Няма.ме.*)

Пишете върху прилежанието.

От какво е излязла думата „прилежание“? Прилежание или приляга, или думата „лежа“ на български. Какво разбирате под думата „лежа“? Какво друго значение може да има, когато човек ляга да спи. Значи отива от един свят в друг. Ляга си той, за да иде от един свят в друг. Значи от физическия свят той отива в духовния свят. Сънят е малък опит да си почине човек. Прилежен човек е, който отива в другия свят. Тук ще работи, пък онзи свят е училище. Трябва да идеш в оня свят. Човек, който няма два свята, той не може да бъде прилежен. Две точки трябва да има, да се движи. От една точка не може да се движиш, само между две точки може да се движиш.

Запример, ако вие нямахте обич към хляба, ни най-малко не щяхте да ядете. Вие ядете неща, които ги обичате. Неща, които не ги обичате, ни най-малко не ги ядете, не ги приемате на гости. Всяко нещо, което обичаш, ще го ядеш, значи имаш стремеж.

Да кажем, искате да живеете. Кои са точките на живота? Скръб и радост. Скръбта, това е южният полюс на живота, радостта, това е северният полюс. Защо е скръбта? Съвременните хора нямат понятие

какво нещо е скръбта. Скръбта и тя си има свои капризи. Тя е сприхава, но е един отличен професор. Много учена е скръбта. Въобще на земята тя е най-учената. Като дойде, научава хората на ум и разум. Радостта, като дойде, дава развлечение, угощение има, дава ядене и пиене. Скръбта, като дойде, туря всички да учат. Казва: „Това ще учиш, онова ще учиш.“ Понеже тя е скръб. Какво произтича от скръбта? Имате скър-би. „Би“ е един слог с две значения. „Би“ значи да бъде нещо, минало време от „съм“. „Би“ значи изтупване на праха. Черги се бият. „Би“ значи бил съм с майка си. „Би“ значи някой го налага. Вие имате бие - турено нещо, което приляга на врата - бие. И действително бието приляга. Като бие, пръчката приляга на мекото място. Защо майките обичат да бият децата си по задницата? Защо обичат да бият по голямата възглавница на децата? Природата е толкоз внимателна, че е дала на всеки човек по една възглавница. Понеже тази възглавница е свързана с нервната система, въобще човек, като седи, се учи. Като седнеш, тази възглавница е много умна, като седнеш, показва дали е студено, или топло, веднага ти си избираш място. Майките винаги децата, които не са послушни, събуждат тяхната нервна система, да бъдат внимателни, да седят. Когато се говори за тия работи, понеже са създадени криви теории, не се разбират.

Има теория за скръбта. Никои не иска скръбта. Всеки иска радостта. Но скръбта е майка на радостта. Коя майка не е скърбила, докато е бременна. Отпосле, като се роди детето, се радва, но като носи, като е бременна, знаете ли вие какво минава? Вие не сте били бременни. Трябва да питате майка си какво състояние има. Колко се страхува, може да умре, много неща може да дойдат, хиляди мисли минават, които я мъчат. То е скръб. След като се роди детето, се радва. Като носи това дете, е скръб, но като се роди, радост е. Човек в състояние е внимателен, мисли да не би да направи

някаква погрешка.

Сега има някои неща, които хората правят, и това го наричат скръб. То не е скръб. Туй, от което се плашат, то не е скръб. Има едно страдание приятно. Страданието не е страшно. Има неща, които мязат на страдание. Има неща, които мязат на скръб. Тя, скръбта, не е опасна работа, но тия неща, които мязат на страдание, и не са страдание и които мязат на скръб, и не са скръб, те са опасни. Страданието не е опасно. Но има нещо, което мяза на страданието, то е опасно. Има ракия, която мяза по цвят на водата, но ако пиеш от тази бялата вода, има нещо опасно. Като носили тази бялата вода на диваците в Америка, те изпратили една комисия. „Избавете ни от тази дяволска вода.“ На комисията на Съединените щати те казали да не изпращат английските уски, изопачиха се хората.

И в страданието има уски, ракийца. Ако пиеш от водата на страданието, тя е отлична вода, но ако пиеш от ракийцата на страданието, виж, тя приспива. Ако пиеш от водата на скръбта, е хубаво нещо. Ако пиеш от ракията на скръбта, е опасна работа. Та казвам, когато избягвате страданието и скръбта, вие сте прави.

Имате линията **АВ**. Казвате, че тази линия е перпендикулярна, но тя не е правилен перпендикуляр. Но какво е перпендикулярна? Казвате, че нещо е перпендикулярно. Но какво е перпендикулярно? На какво се спуща перпендикуляр? На посоката, в която земята се върти по своята орбита. Като вземем основата на земната орбита, всяка линия, която е перпендикулярна на плоскостта на земната орбита, е перпендикулярна. Тази плоскост се образува от движението на Земята около Слънцето. Докато ние сме перпендикулярни, в която земята се върти, ние вървим правилно. Щом изгубим този перпендикуляр, често стават залитания, падания, ставания. Или аз наричам този перпендикуляр правата, която свързва центъра на Земята с центъра

на Слънцето. **А** е Земята, **В** е Слънцето. Тогава тази линия, която свързва центъра на Земята с центъра на Слънцето, тя е перпендикулярна. Тогава защо ни е един перпендикуляр? Онези, които градят сградите, всякога си служат с перпендикуляр. Перпендикулярът защо е? Защото той е най-устойчив. Щом се изгуби равновесието или нещо, този перпендикуляр става неустойчив.

Идете в някоя долина и ще видите как расте борът. Борът, след като израсте, не върви перпендикулярно на площта на долината, в която расте, но върви нагоре. Не върви по перпендикуляра на плоскостта, в която расте, но върви по линията, която свързва центъра на Слънцето с центъра на Земята. Растенията не са перпендикулярни на самата долина, но винаги гледат да имат връзка с центъра на Слънцето и с центъра на земята.

Тогава и в умствения свят има перпендикуляр. Кои са точките на перпендикуляра? Вие казвате, разумният живот. Но разумният живот има две точки. Тази линия, която ни свързва със знанието на Бога и с нашето съзнание, тя е перпендикулярът. Когато ти мислиш за Бога, ти образуваш един перпендикуляр, който те свързва с твоето съзнание.

Следователно - казвате - защо трябва да вярвам в Бога? образува се един перпендикуляр, едно постоянно течение. Ако ти постоянно мислиш за Бога, ще се образува един перпендикуляр и този перпендикуляр ще даде направление на живота. Без перпендикуляр ти никъде не можеш да се движиш. Та съвременната философия казва - да имаш един перпендикуляр. Значи във физическия свят има перпендикуляр, в духовния свят има перпендикуляр, който е перпендикулярът на сърцето. Скръб и радост са перпендикуляр на сърцето. Този перпендикуляр на сърцето защо се образува? Аз ще ви попитам какво трябва на един художник, за да стане художник. Зрение му трябва. Художник без зрение, той

не може да бъде художник. Какво трябва на музиканта? Ухо. Без ухо той музикант не може да бъде. Какво трябва на говорителя? Уста му трябва. Но тази уста колко функции има? Най-първо има една функция за ядене, второ - за вкусване и третата функция е за говорене. Три функции има устата. След като се научиш да ядеш, ще направиш разлика в храните, които приемаш. Кои храни са здравословни, приятни или не, вкусни или не. Но освен зрението на художника още какво трябва? Художникът трябва да изучи перпендикуляра. Трите перпендикуляра трябва да ги изучи - перпендикулярът на ума, перпендикулярът на сърцето и перпендикулярът на тялото.

Да кажем, вие искате да гадете една мека художествена линия. Как ще я гадете? По какво се отличават меките линии. Криви линии са. Крива линия е, която минава през най-малките съпротивления. Тя е крива линия. Да кажем, имате кривата линия на змията, която остава, когато се движи. Тази линия е избягване на препятствията. Тя върви, не се блъска. Реките вървят по този начин. Избягвайте големите стълкновения.

Казвате: „Аз не искам да криволича.“ Ако си в едно гладко поле, може да не криволичиш, но какво ще правиш, ако си в едно планинско място? Там ще криволичиш. Турете един човек в гладко поле, ще видите, че той ще върви по една крива линия. Ако вървите по снега, ще видите, че се образува една крива линия. Вие мислите, че може да вървите по една права линия. Вие се заблуждавате. В правото ходене има крива линия. То е пътят на най-малкото съпротивление. Казва, по крив път върви. А под думата „криво“ какво разбирате? Кривият път е много добър път. Казвате, крив човек. Не е лош кривият човек. Кривият човек е много разумен. Ако искате да научите ум, идете при един крив човек. Казвате, той е шмекер. Шмекерът е много умен, той не е глупав човек. Изваждате едно заключение много

лъжливо, мислите, че е лош, че е глупав. Умен човек е. В дадения случай защо сте му дали туй име. Той, казва, е един шмекер. Какво разбирате под думата „шмекер“? Или какво разбирате под думата „лош човек“? Лош човек разбирате - не си стои на думата. Вие сте принудили човека, дал едно обещание, той не го изпълнил. Казвате: „Елате в пет часа да ме видите.“ Той на десет места дал обещание, че ще иде в пет часа. И да има добротото желание да гоиде, не може да гоиде в пет часа. Не може в пет часа на десет места да иде, които са на разни страни. В пет часа на десет места не може да иде. Но може на едно място да иде. Шмекер и лош човек са много услужливи, лесно дават обещания, но лесно не изпълняват обещанията. Те не са големи философи, те са много практични. На десет души като обещаят, аз да ви кажа, че само на един ще изпълнят онова, което обещали. Деветте ще ги шмекеросат. Не че иска да не го направи, но една необходимост е. На десет души обещал. Какво ще направи шмекерът? Ще видите последствията на шмекера. Той ще ви каже кой е най-богатият, най-знатния. Ако обещал на министъра, той ще изпълни обещанието си. Ако не си знатен, шмекерът ще каже: „Нека да чака.“ Шмекерът всякога отива на най-високото място, на високия връх. Ако искате да знаете кои върхове са високи, питайте шмекера.

Сега по някой път говорите за идеал в живота. Какво разбирате под думите „идеал в живота“? Казвате, той трябва да има идеал. Какъв е идеалът на живота според вас? Какъв е идеалът на ученика? Да иде в училище и да свърши. Какъв е идеалът на земеделеца? Да изоре земята и да посее. Какъв е идеалът на лозаря? Да направи хубаво лозе. Какъв е идеалът на говорителя? Да говори хубаво на публиката. Какъв е идеалът на цигулара? Да свири хубаво. Какъв е идеалът на художника? Да рисува хубаво, да направи хубави картини. Какъв е идеалът на живота? Да ядеш сладко,

да пиеш сладко, да чувстваш сладко, да мислиш сладко и да постъпваш сладко. Моето определение, реално разбиране: да ядеш сладко, то е идеал. Да пиеш сладко, то е идеал. Да мислиш сладко, е идеал. Да чувстваш сладко, е идеал. Да постъпваш сладко, е идеал.

Казва, вечен живот. Какъв е този вечният живот? Какво разбирате под думата „вечен живот“? Казвате, безконечен. Какво нещо е безконечното? Без конец, без кончина. Какво е туй безконечно? Безконечно е туй, което не може да се измери, понеже всяко нещо, което не може да се измери, казваме, че не съществува. Пък не е така. За безконечното нямаме мярка да го измерим. Следователно казваме, че безконечното не може да се измери. Под думата „безконечно“ трябва да разбирате неизчерпаемите възможности на живота. Изчерпаемите възможности са конечни. Конечен живот, казваме. Безконечен живот разбираме безконечни възможности. В безконечността седи всичката радост на живота. Конечната радост е временна, която трае може би няколко дена, няколко часа, няколко години и след туй престава.

Сега хората са свикнали, че като дойде едно страдание, мислят, че страданието ще трае дълго време. То не е така. Страданието трая един миг. Страданието е като светлината. Само последствията на страданието остават. Тебе някой те ударил само веднъж. Ти го помниш. Той не те бил един час, но само веднъж те ударил и си заминал. Вие носите последствията на този удар. Казвате: „Би ме.“ Не че страданието е постоянно. Страданието е минало. Сега, като дойдат страданията, вие какво правите, как ги посрещате? От какво произтичат страданията? Ако цигуларят сгреша, когато свири, страданието ще дойде. Страданието е професор. Току чака да направиш погрешка, и те хване. Ако е художник, хване художника и каже: „Какво правиш? Така не се рисува.“ Цигуларят направи погрешка, хване го страданието и каже: „Така не

се свири.“ Говорителят говори, направи погрешка, хване го страданието, каже: „Така не се говори.“ Някой прави добро, направи една погрешка, хване го страданието, каже: „Ти какво правиш! Така не се прави добро.“ И зло като правиш, някой ще ти каже: „Зло така не се прави.“

Страданието регулира и злото. Казва: „Какво правиш! Така зло не се прави.“ Злото някой път убие човека, но злото някой път изкорени едно гърво от едно място и го посади на друго. То препяства. Злото по някой път прави добро. Злото от едно място извади човека, посади го на друго. Онези, които не разбират закона, страдание ще има. Страданието ще дойде. Страданието казва: „Слушай, оттук трябва да те преместя. Ако не те преместя, ще хвъркнеш.“ Когато едного уволняват от една служба, ще го турят на друга. Какво означава това? Ти си на някаква служба, не си за нея, ще намериш друга, ще те преместят на друга. Имаш едно желание, което не ти допринася това, което търсиш, защо да го не замениш с друго желание? Имаш една мисъл, която не можеш да постигнеш. Защо трябва да гържиш тази мисъл?

Казвам, страданието е път, който показва как трябва да избираш нещата. Всякога, когато не избираш редовно нещата, идат страданията. Ако не можеш да избираш желанията си, ще дойдат страданията да ти покажат как трябва да постъпваш.

Казвам, сега трябва да имате един жив перпендикуляр. Перпендикулярът е едно живо съзнание. Някое по-висше съзнание трябва да има да те ръководи. Ти искаш да свършиш една работа. Трябва да имаш съзнание, да знаеш как да я свършиш. Ако искаш да се заемеш с пианото, трябва да се запознаеш с белите и черните клавиши вдясно или вляво. На цигулката ще вземеш от центъра, от себе си към периферията. Отвън към центъра ще знаеш де е перпендикулярът. Онези, които знаят, гържат цигулката по един начин. Онези,

които не са вещи, държат я по друг начин. Аз съм гледал цигулари, не държат цигулката правилно. Някой път я вдигат нагоре, някой път я слагат надолу или вдясно, или вляво. Когато някой иска да изрази нещо силно или мощно, Божествено, взема една поза, вдига цигулката, вдигне си главата. Когато иска да изрази нещо земно, вземе друга поза, наведе се, намръщи се. Първия път главата е изправена, лицето е весело. Вие ще попитате не може ли без това. Не може. Той трябва да вдигне цигулката малко.

Да кажем, ако вие говорите в някоя зала, в някой голям салон, трябва да увеличите малко гласа си. Но ако говорите в една малка стая, говорът ви ще бъде тих. Вие си повишавате гласа в салона, за да могат всичките да ви чуят. Но не е викането, яснотата. Аз съм забелязал, че това зависи от тембъра на гласа, за да прониква гласът. Веднъж бях във Варна и бях излязъл в местността Кокарджа. Най-малко три километра от новата махала във Варна. В лозята сме и слушам, някой вика „Мляко!“. Казвам, какво търси този млекар? Казват ми, той в града вика. Той вика за три километра далеч, пък се чува, като че на сто метра вика. Той и на двеста хиляди хора да говори, ще го чуят. Той бил за оратор, но станал млекар. Така силно провиква гласът му. И другите млекари викат, но гласът им не се чува. Сега няма да се спирам върху последствията.

Едно чувство, колкото е по-интензивно, прониква, чува се надалече. Една мисъл, която е интензивна, прониква. Една постъпка, която е интензивна, и тя се разпространява. Та казвам, най-първо, във вас желанията ви трябва да бъдат интензивни. Интензивността е нещо разумно. Искаш да слушаш нещо по музика, но има съпротивление, казваш: „Не искам.“ Мисълта ти не е интензивна, желанието ти не е интензивно. За интензивните желания спънки няма. На сто места ще заобиколи, и пак ще постигне. Интензивното желание не се обезсърчава. Ще дойде обезсърчението, но едно

правило е - постоянство има. Та казвам, когато вие някой път се обезсърчите, вашите желания не са интензивни. Вие нямате идеал, перпендикуляр нямате. Щом имаш перпендикуляр, никога няма да се обезсърчиш. Щом се обезсърчиш, ще регулираш перпендикуляра. Или умствен, или сърдечен, или физическия перпендикуляр трябва да регулираш. Ако не ги регулираш, нищо не можеш да постигнеш. Седнеш, философстваш, че животът няма смисъл. Отде знаеш? На колко хора животът няма смисъл? Понеже постъпваш неразумно. Една птичка намира, че животът има смисъл, свършва си добре работата. Ти - човек разумен, не намираш смисъл. Тя взема клечици, направи положка, разбира от работата си. Пък ти - човекът, с една отлична глава, при най-малката спънка казваш: „Тази работа няма да я бъде.“

Колко деня може да се откажеш да не ядеш? Христос четиридесет деня не яде и после огладня. Казва, трябва да се яде. След четиридесет деня огладня и отиде да намери храна. Като дойде гладът, на глада мъчно се противодейства. Казва, да умра. Гладът и със смъртта върви. Като идеш в другия свят, колкото време и да седиш в другия свят, четиридесет и пет години да седиш, гладът ще седи. Тогава ще търсиш този човек, ще искаш да ядеш. Стомах нямаш, глад усещаш. Дробове нямаш, имаш желание да дишаш. То е терзание. Няма да мислите, че като умрете, ще се освободите от глада. Не може да се освободиш. Като умреш, пак ще търсиш хляб.

В Америка има един, който писал писма от оня свят, на английски ги има. В какво седи оня свят? Казва, всичко има наредено на масите за ядене - ябълки, круши, сливи, но речеш да се подвижиш към масите - и масите тръгват. Ти вървиш към масата, и тя върви. Не може да дойдеш до масата. Всичко има, но нищо не можеш да вземеш. Туй показва, че стомах нямат. Той не знае, но в ума сега най-хубавите плодове.

Вижда ги, но никой не може да ги бута. Какво те ползват тия плодове? Непостижното желание. Това са непостижнатите желания на оня свят. Ако на този свят не можеш да постигнеш желанията си, на онзи свят - никак. В оня свят много книги ще имате, но посегнеш да вземеш книгата, и тя тръгне. Спреш ти, и тя спре. В оня свят и пари има. Но тръгнеш към парите, и те тръгнат, не може да бръкнеш в касата. Накъдето ходиш, все същото. Видиш приятел, тръгнеш към него, и той тръгне. Никой няма да ти говори.

Тогава питам, какъв смисъл има? Щом нещата не се спират при тебе и никой не може да ти говори, вие сте в един илюзорен свят. Непостижимите неща са илюзорни. Туй, което е непостижимо, е в друг свят. Значи в един по-нисш свят вие не сте си свършили работата, тъй както трябва. Ако на физическото поле не си живял добре, и в оня свят не може да живееш. Ако си живял добре на физическия свят, ще имаш отворен път. Понеже законите там са други.

Сега ние се отклонихме. Вие ще започнете да мислите. Да ви представя оня свят какъв е. Да изясним малко по материалистически. Да допуснем, че вие сте богат, милионер, но десет язви имате в стомаха. Пътувам веднъж от Княжево и в трамвая пътуват двама българи милионери, седят и се разговарят. Казва единият: „Какво така си загазил? Защо не се храниш?“ Казва: „Не ми позволяват“ „Кой не ти позволява? Как тъй не ядеш?“ Казва: „Стомахът.“ Веднага онзи омекна. Като мисли, че някой отвън не му позволява, мисли си, с пари разполага, може да яде. Но като каза, че има язва в стомаха и лекарите не му позволяват, казва: „То е друго.“ Вече разбира. Че то е оня свят. Ти ще ядеш хляб, но после ще се въртиш около земята.

Та казвам, не създавайте язва във вашия ум. Вие казвате, това е невъзможно. Под думата „невъзможно“ разбирате в гадения случай, че нещо е невъзможно по един начин, но то е възможно по друг. Следователно

ще отвориш този невъзможния случай и ще го замениш с друг. Невъзможните неща по един начин са възможни по друг. На една ненагласена цигулка е невъзможно да свириш една песен, но при една хубава цигулка е възможно. Значи при пукната цигулка е невъзможно, но при добре настроената цигулка е възможно. При една добре създадена къща е възможно да се живее добре. Невъзможно е да се живее при една не добре нагласена къща.

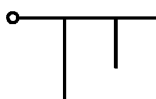
Следователно ще избереш ония форми в живота, които ти подхождат. Ти си господар на положението да избереш онова подходящото. Казва: „Как ще ги избира?“ Ако вие посетите една градина и искам да ми донесете карамфил, как ще го познаете? Казвам, цвят карамфил. Ако сте запознати вие с уханието на карамфила, вие по уханието ще го намерите. Или пък ако разбирате неговата форма, пак ще го намерите. Казвам, знаете вкуса на една ябълка. Казвам, донесете ми една ябълка. Вие чрез очите си, чрез уханието, чрез вкуса може да я познаете. Значи, когато природата изисква нещо от вас, тя ви е дала пособия, че който иска нещо, да може да намери това, което търси. Когато говорят, че нещо е непостижимо, това трябва да се разбира.

Казват, непостижимо е този човек да бъде богат. Това са лъжливи работи. Богатството, както вие го разбирате в човешкия порядък, това са илюзорни работи. Истинското богатство седи в ума на човека, в сърцето на човека и в тялото на човека. Богатството не седи нито в парите, нито в банкнотите. То е само един резултат на онова богатство, което е в ума на човека. То е резултат на онова богатство, което е в неговото сърце. Вие вземате резултата и казвате, невъзможно е човек да бъде богат. То е крива мисъл. Ако някой ми каже, че е невъзможно да бъде богат човек, мисля, че на този човек му липсва нещо в ума, липсва му нещо в сърцето, липсва му нещо и в тялото. Може умът му да е беден, може да е бедно сърцето или тялото. Щом богатството е в неговия ум, не може така да говориш.

Вие търсите богатството отвън, но това богатство не е ценно, защото хората са направили парите. Най-първо, ценно е златото. Туй злато хората го ценят. Ако не ценяха златото, не им върви. Или имате банкноти. Понеже гържавата ги кредитира, вървят, ценни са. Но този порязък е временен.

Да допуснем, че вие сте един умен човек, отличен ботаник, знаете ценностите на растенията, с които да лекувате всички болести. Питам, ако знаете това, вие тогава може ли да бъдете сиромаш човек? Да може да лекувате проказата, да може да лекувате всичките болести, да лекувате туберкулозата, да лекувате живеницата, да лекувате главоболието. Дето и да идете, и най-видните хора ще ви дават място. Ако вие сте силен човек, че можете да вдигате петстотин килограма, няма ли да си изкарате прехраната? Ако с тази сила вие седите и казвате: „Няма какво да се работи“, тогава де е причината? Имате един глас и може четири-пет октави да пеете, но не искате да пеете. Де е спънката? Ако имате ум, че един камък не може да го вдигнете, не може ли да употребите един лост? Не искате да търсите лост. Природата

има ред лостове. Кой е първият лост на природата? Ръката е отличен лост. Краката са отличен лост. Като тръгне богатият човек, може да го познаете ще сполучи или не. Защото, ако имате един лост, подпората е в средата, къде лостът е най-силен? Колкото предметът се приближава до центъра, той е по-силен.

Та казвам, по някой път вие скъсявате раменете на вашия, губите вашата сила. Ще удължите раменете. Следователно законът е същият. Ония хора, които имат дълги ръце, са сърчни. Ония хора, които имат къси ръце, не са сърчни. Ония хора, на които пръстите са дълги, са сърчни, добри математици са, икономисти. Ония, на които пръстите не са дълги, не са математици. Та

казвам, като видя пръстите, за мене един пръст е лост. Какви са вашите лостове, с които разполагате, веднага ще си съставя понятие за вашата физическа ученост. Срецам един човек, на когото пръстите са много дебели в основата, към края са тънки, конусообразни са пръстите. Защо на някои хора пръстите в основата са по-дебели, към края са по-тънки.

Вземете бора. Колкото отива нагоре, става по-остър. Вземете гругите гървета. Колкото отиват нагоре, не се заострят. Кои са причините? Тези растения, които се разширяват отгоре, щом се намерят между борови гървета, и те стават като тях. Най-първо се стремят нагоре да хванат слънчевите лъчи, но като израснат и хванат слънчевите лъчи, ще си покажат естеството. Борът е свободен. Да го оставиш отвън, той ще стане остър не от добра воля, понеже борът е голям икономист. Борове са емблем на стремежа към светлината.

Един човек, след като е постигнал онова, което иска, той се развива нашироко отгоре. Щом стане широк отгоре, тогава не може да постигне това, което търси. Река, която става много широка в своето течение, изгубва своя стремеж. За да направиш една река буйна, трябва да ѝ дадеш наклон. Когато желанията на хората са широки, тихи са в своите стремежи, мудно се движат. Когато наклонът е по-голям, тогава тяхната широчина или площ е по-малка. И за желанията същият закон е. Ако вашите желания са широки, постиженията ще бъдат медленни. Ако се стегнат, ще се ускори времето. Едновременно вие искате да постигнете всичко. Мислите ли, че можете да бъдете щастливи? Не. В дадения случай щастие то на човека не зависи от многото. Може човек да има десет чувала с ябълки, но всичките ябълки не може да ги изяде. В даден случай ако аз имам десет чувала с хубави ябълки и започна да ям и един, който има една ябълка - и той ще се ползва, колкото и аз, който имам десет чувала. Който има

много ябълки, мисли, че за много време ще има. Не са многото ябълки, които може да донесат щастие на човека. Една ябълка е в гаген момент, което трябва на хората. В гаген момент много малко трябва на хората. Една ябълка ти трябва, не десет чувала. Даже една хапка трябва на човек в гаген момент. В природата е така. Не може да туриш цяла ябълка в устата. Една хапка. В гаген момент малко ти трябва. На всеки един момент туй малкото трябва да дойде. Малкото в устата иде повече, отколкото голямото, което човек схваща. Мисли той, че е постигнал голямото.

Природата от всинца ви иска постоянна работа. Да бъдете доволни на малкото, което ви се дава в гаген случай. Затуй трябва да изучавате себе си. Вие твърдите, че нищо няма да стане от вас. То затуй не става. Ако носиш едно празно шише и ти каже някой, че шишето е пълно с вода, ще се напълни ли то? Или ти носиш пълно шише с вода и ти каже някой, че шишето е празно, ще се изпразни ли шишето?

Казвам, в гадения случай вярвайте на това, което става. Казвам, обръщайте внимание на онова, което се прави. Щом главата е пълна и ти каже някой, че главата е пълна, на този човек вярвай. Щом те срещне някой и ти каже, че от тебе нищо няма да стане, остави това настрана. Не гружете с хора, които имат отрицателни мисли. Не гружете с хора, които имат отрицателни чувства. Не гружете с хора, които имат отрицателни постъпки. Аз чувам мнозина да казват: „този не го бива.“ така не се говори. Не го бива, значи прави погрешки, той е способен. Способен, но се е надценил в гадения случай. Може да вдигне петдесет килограма, но се надценява, казва: „Може да вдигна сто килограма.“ В гадения случай този човек се надценява. Никога не трябва да кажа една мисъл, която не е вярна. В гадения случай трябва да зная за себе си колко може да вдигна без усилие.

Всякога, когато правите нещо, трябва да имате

запас от енергия. Не трябва в даден случай да турите цялата си енергия в едно нещо. Вие ще фалирате. Да кажем, слушате някой, който пее. Понеже вие не можете да пеете, не се радвате. Ами вижте хубавата страна, изслушайте го веднъж, два и триж. Ако всички хора са певци в света, кой щеше да ги слуша? Половината свят трябва да бъдат слушатели. Половината трябва да пеят. Ако всички бяха все философи, на кого ще трябва тази философия, на кого ще философстваш? Какво ще ми доказват на мене, че слънцето съществува? Какво ще доказва на вярващите има ли Господ, или не? Ще дойдат да ми доказват, че слънцето съществува вечерно време. Като залезе, цялата нощ ще ме занимават, математически ще ми доказват, че слънцето съществува. Казвам, спрете тази философия. След дванадесет часа аз ще зная тази работа. Ще чакам. Ако не изгрее, няма го. Ако изгрее, има го. Нищо повече.

Та казвам, вие всички вярвате в шмекерите. Четете някоя шмекерска книга. Има шмекери и в музиката, има шмекери в художеството, има шмекери в говора, навсякъде. Шмекерите са умни хора за себе си, но не викай шмекера да ти прави нещо, не викай шмекера да ти купува музикална книга или някой музикален инструмент. Не викай шмекера да ти купува грехи или обуца да ти направи. Настрана гръж шмекерите. Шмекерът е за себе си. Защо да не бъдете вие честни спрямо себе си. Казвате: „Неспособен човек съм аз.“ Така не се говори. Кажу си: „Способен съм, но съм мързелив. Способен съм, но съм нехаен. Способен съм, но не ценя времето, губя си времето.“ Казваш: „Не съм способен човек, нямам условия.“ То са бели лъжи. Откажете се от лъжите в света.

Сега да си представим, че вие представяте голямата стрелка на един часовник. Каква е вашата поезия? Искате да вземете страната на малката стрелка. Защо? Кой ще бъде на вашето място? Ами

че двете стрелки се координират. Голямата стрелка определя възможностите, които се крият в малката стрелка. Малката стрелка показва преимуществата, които има голямата стрелка. Те една друга се допълват. Малката стрелка си има толкова важност, колкото и голямата. Голямата стрелка ще покаже малките единици, малката стрелка ще покаже големите единици, като мине един час, това ще го покаже малката стрелка, едно малко разстояние. Тя ще покаже деленията, тя е вец математик. Ще ти определи, ще те осведоми да не грешии. Голямата ще те заблуди, малката ще те поправи.

Малките погрешки се определят от голямата стрелка. Големите погрешки се определят от малката стрелка. Ако вие в живота си виждате само големите си погрешки или големите си способности, вие имате малката стрелка. Ако виждате малките си погрешки, тогава голямата ви стрелка ви показва. По-добре е във вас и двете стрелки да ги има. Кои са тия двете стрелки? Де ще турите сърцето? Умът е голямата стрелка, показва минутите или секундите. Сърцето показва часовете. Сърцето има предвид щастие то само заради него. Накъдето ходи, все щастие то снува. Умът по някой път е търговец. Малките работи, скъпите работи ги взема. Сърцето казва - това не трябва, онова не трябва. Сърцето казва да бъде богато, чака милион. Умът, той лева, като го намери, туря го в кесията. Туря един лев, втори. Върнат се вечерта, сърцето няма нито един лев, търси милиона. Умът все ще има пет-десет лева.

Та казвам, слушайте ума си, който се занимава с левчетата. Не отказвайте. В края на живота си все ще имате един милион. В един живот, ако вземате петдесет-шестдесет години наред билети от лотарията, ще ви се падне един милион. Аз съм сигурен сто и един процента, че в шестдесет години ако вземате билет, ще ви се падне един милион. Голямо

постоянство се изисква. Пък може да съкратиш това време. Ако аз съм даровит цигулар, наместо билет, ще взема цигулката. Като употребя пет-десет години, след десет години ще имам и двадесет милиона. Една вечер като свиря, сто хиляди лева ще взема, на втората вечер - двеста хиляди лева.

Отива един американец при един виртуоз. Чука на вратата му и му дава хиляда долара, за да му изсвири едно парче, една соната. Като му изсвирил, американецът казва: „Дай и аз да ти посвиря, че да се произнесеш гали от мене ще стане виртуоз като тебе.“ Дава му хиляда долара, то са сто хиляди лева. Дълго време трябвало да го убеждава да му свири. Дава му сто долара, но не става да свири за сто долара, иска да си почине. И за двеста долара не става. Като му дава хиляда долара, става по нощница и свири отвътре. Онзи го слуша отвън. Тогава трябва да отвори вратата, да му даде хиляда долара. Казва му: „Моля, дай и аз да посвиря, да се произнесеш гали мога да стана виртуоз като тебе.“ Като посвирил, казва му: „След десет години, ако свирите, тогава ще станете.“ Изважда и му дава още петстотин долара. За едно парче и за един съвет виртуозът взема хиляда и петстотин долара. С хиляда и петстотин долара вие един апартамент може да си направите.

Не допущайте никакъв паразит, нито бълхи, нито въшки под ризата си.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Лекция на Младежкия окултен клас
12 септември 1941 г., петък, 5 часа
София - Изгрев*

ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО

*„Отче наш“
„Добрата молитва“
91 псалом
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните.

Едно число, от което хората на Запад се страхуват. В никой хотел няма да намерите стая с номер 13. 12 и 1/2 има, но 13 няма. Като видят 13, кракът им не стъпва, връщат се назад. Ще кажете: „Колко са суеверни тия хора.“ Ако вас искат да ви прекарат през огън, ако огънят е слаб, ще минете, но ако е силен, ще се върнете.

Да прочетем главата. Вие сте я чели. Казвате: „Знаем какво се говори там.“

„Ако говоря с човешки и ангелски езици“... Ако не говоря, какво ще бъде? Там е работата. „... а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що грънка.“ Значи, ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, ще бъда като мед, не мед за ядене, но мед, от която са направени котлите. „Ако имам пророчество и зная всичките тайни и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм.“ В Господнята молитва е казано така: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Няма

последователност в това. Не въведи нас в изкушение. Ако не ни въвежда в изкушение, защо ще ни избавя, каква нужда има да ни избавя тогава? Двете заедно нямат място. Трябва да бъде така: и въведи нас в изкушение, защото, ако човек не се изкушава, изкушение значи да се изпитва, ако не се изпитва човек, тогава какъв смисъл има животът. Изкушението значи изкуство да видим колко си майстор. Сега всички четете: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Понеже Господ е намислил да ни въведе в изкушение, молим ти се, да ни избавиш от лукаваго. Че ако някъде загазим, да ни дойдеш на помощ.

Апостол Павел казва: „Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда. Какво значи „завижда“? Значи любовта с тази наука се занимава, със завиждането. Този предмет не го счита за важен, оставя го настрана. За бъдеще, ако остане някой ден без работа, тогава може да се занимава с него, но сега със завиждането не се занимава. „Любовта не се превъзнася.“ Любовта и с това не се занимава. „Не се гордее.“ И с това не се занимава. „Не безобразства.“ И това не влиза в интересите ѝ.“ „Не гури своето си.“ И с това не се занимава. „Не се раздражава.“ И това няма предвид, да се сърди. „Не мисли зло.“ И с това не се занимава. Като четете тази глава, виждате, че Павел казва: „Любовта дълго търпи, благосклонна е.“ Значи най-първо с какво се занимава? Дълго търпи. Туриш един товар на гърба ѝ, втори, трети, ако туриш и цялата земя на гърба ѝ, понесе я като перушинка, вземе я в ръката, подхвърля я натук-натам. Любовта си играе със земята, по пътя като ходи, като тонка я хвърля. Астрономите намират по някой път, че земята ускорява, по някой път забавя движението си. Любовта като я хване, забавя движението, като я остави, забързва, подтиква я.

Вие казвате: „Това научно ли е?“ Много научно е, че как. Казва: „Това факти ли са?“ Че много работи, които вие знаете, факти ли са. Много пъти вие цитирате един професор, че това е казал. Но фактически знаете ли го, че така е казал. През колко умове е минала тази мисъл. Те писали какво е казал. Исая какво е казал за Христос, но не е казано всичкото. „На неправдата не се радва, а сърадва се на истината. Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада, другите обаче пророчества ли са, ще се прекратят, езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще изчезне.“

Сега каква е мисълта? Защо ще изчезне знанието. Понеже туй знание няма любов. Знание без любов изчезва. Любовта се интересува от знанието, но едно знание, в което любовта не взема участие, от това знание тя не се интересува. Някои пророкуват, нали искате да ви пророкуват, но пророчество без любов нищо не струва. Гадатели има в Англия, англичаните много вярват в астролози. Ще започне някаква търговска работа, ще иде при астролога, богати са, някъде ще даде една, две, три, четири, пет, десет лири, да му каже ще успее ли. Някой ще се жени, отива при астролога да му каже този, с когото се свързва, подходжа ли. Някой път излиза вярно това, което астрологът казва, че добре ще живеят астрологически, но после аспектите не си съвпадат, едно изкривяване има. А пък тук, в България, астролозите са старите баби. Момъкът ще намери някоя стара баба, ще я прати, тя е астроложка, като погледне момата, казва: „Синко, отлична е, веждите ѝ като конец, пък устата ѝ хубава, червеничка, мед капе, пък ушите ѝ вътре имат такава кривина, колко е спретната, пък очите ѝ като свеци горят.“ Той горкият казва: „Че мене вкъщи ми трябва светлина. Щом горят като свеци, къщата ми ще бъде осветена. Мене ми трябва да слуша, че като дойдат разбойници, да чува всичко, да са отворени ушите ѝ.“ Оженят се.

Като се оженият, вижда, че тя била глуха. Много пъти не дочува. Казва ѝ да направи нещо, тя забравя.

Един българин се оженил, че казва на жена си да му сготви охлюви. Към Коледа било. Тя не готвила, не знае как се готвят охлюви. Тя отива при една съседка и казва: „Кажу ми как се готвят охлюви.“ Понеже много пъти питала съседката си как се готви едно или друго и все ѝ казвала: „Че аз така го готвя.“ Съседката се обидила, че и тя все знае. Като не знае, казва ѝ: „Ние начукваме охлювите и ги варим с ориз, туряме ги в тенджерата.“ Казва: „Ние така ги правим.“ Отива, счуква охлювите, сварява ги с ориз. Иде мъжът, дава му да яде. Той яде, но вижда яденето бамбашка. Пита я той: „Така ли се готвят охлюви?“ Казва: „Майка ми така ги готвеше.“ Тя обвинява майка си. Сега това е един анекдот. По някой път има известно знание, с което ние не сме се справили, намясто да се справим, чукаме го като охлювите. Чукани охлюви не се ядат.

Има българи, които са много пестеливи, имат такъми от охлюви. След като са сготвили охлювите, нанизали са черупките им, като искат да готвят охлюви, ще турят черупките в тенджерата, ще го извадят, пак ги окачат и мислят си, че ядат охлюви. Туй показва, че ние имаме само формата на знанието. *(Учителят прочете от 9. стих до края на главата.)*

„Духът Божи“

Най-непонятното нещо в света е любовта. Резултатите ѝ навсякъде ги имаме. Съвременното човечество, като говори за любовта, има понятие за любовта. Определя любовта, но това, което определя, е неразбраната любов. Вследствие на това има един недоимък. Цялата земя, всичко в света, в материалния, в духовния и в мисловния свят е създадено от любовта. Физическият свят има един недоимък от любов. Любовта, която пътува на земята, в миналото е

пътувала с много превозни средства. И сега пътува с каруцата на светлината. Тази каруца се движи толкоз бързо, че след като мине любовта, ще започнеш да мислиш заради нея. Никой досега не е видял лицето на любовта. Имат изопачен образ на любовта. Както запример Христа го рисуват. Но фактически какъв е бил, как е изглеждал, не знаят. Ще турят нос хубав, но всъщност какъв е бил? Някои претендират да са имали откровение, да са го видели. Че виждаш един предмет, не всякога може да разбереш предмета. Да кажем, вие минавате покрай един цвят, тъжен сте, скръбен сте, погледнете цветето, не ви прави впечатление. Ако сте радостен, туй цвете има друг облик. Минавате покрай водата, не сте жаден, имате едно разбиране за водата. Минете жаден покрай водата, ще имате друго разбиране. Като пиете от водата, ще имате едно знание за нейните качества. Другояче - само като погледнете отвън, няма да знаете нейните качества.

Сега вие имате поне сетива. Имате очи, знаете да гледате, при това вие не сте изучавали вашите очи, да видите колко са учени. Тия клетки на зрението са толкоз учени, те схващат трептенията на светлината, задържат ги и ни показват каква е обективно светлината. Ушите, които имаме, колко са учени. Те схващат трептенията на звука, представят ни какво нещо е звукът. Той е невидим, чуваме го. После клетките на носа схващат трептенията на уханието, ще представят какво нещо е уханието. Езикът схваща трептенията на храната. Ръцете, и те схващат известни трептения. Колкото отиваме към краката, те схващат най-мудните трептения, най-бавните. В какво седи добрият слух? Слухът носи в себе си сладчина. Как ще схванете вие сладчината, която се носи чрез трептенията на ухото. Как ще схванеш сладчината, която излиза из говора на един човек? Как ще схванеш ти? Ушите знаят тази наука, те ще схванат. Как ще схванете красотата. Очите

зняят тази наука. Може ли да схванете какво нещо е красотата? Няма по-привлекателно нещо в света от красотата. Ако човек би видял красотата такава, каквата е, той никога не би я забравил. Той би забравил да прави престъпление. Понеже не вижда красотата, затова прави престъпление. Кои хора се спъват? Които не довиждат. Които виждат, никак не се спъват. Щом човек обича красотата, неговите очи са нормални, той вижда светлината и я използва.

Казвам, вие сега искате да влезете в другия свят. Както сте на земята, не се оценявате. Казвате: „Този е по-умен, другият не е умен.“ В какво седи, че е по-умен. Умният човек има обхода. Отивате на пощата при някое гише, искате да си купите марки. Този, който продава, веднага купне, иска да ви извика. Вие не сте внимателен, ще ви нахока. Вие минавате някъде, там има стражар и ако не сте внимателен, той има власт, веднага ще ви покаже по кой път да вървите. Питам, ако постъпвам по стражарски, умен човек ли съм? Не съм от умните хора. Ако постъпвам по начина на говедаря, умен човек ли съм? Говедарство има. Нали има говедари, че пасат говедата. Защо Господ някои праща говедари. Този, който става говедар, не е търпелив, не е умен. Господ го праща при говедата, да се учи. Той с кривака като удря по гърба на говедата, енергията минава през тоягата от говедата и иде в него. Като удари с тоягата, казват: „Не си търпелив. Нямаш търпението на говедата.“ Днес удари говедото, утре удари говедото, най-после като научи търпението на говедата, свърши училището. Говедарят, който научи търпението, което воловете имат, свърши училището, дават му диплом, хвърли кривака. Този кривак не му трябва нему.

Та казвам, вие питате защо са тези страдания. Страданието, това е говедарство. Ти не знаеш как да пасеш своите мисли. Ти си говедар. Ти пасеш мислите си, пасеш чувствата си. Мислите са говедата, чувствата

са говедата, които пасат, ти с кривака - на тази мисъл отгоре, на онази и тия мисли учат те. Мислите по някой път ритат и богат, рога имат. Някои мисли са бодливи. Тук, в Софийско, донесли на един касапин един вол. Волът искал да живее. Казва на говедаря: „Остави го да си поживее.“ Не може, не се подчинява. Не иска да даде да го заколят. Касапинът цял час се борил, не се дава, не може да го заколи. Свързва го, взема, че му изважда очите - как цял час да се не дава. Следният вол, който трябвало да заколи, бил приятел на първия и той си отмъщава. Като го свързват още, изважда окото на касапина, казва: „Видиш ли какво е изваждане на око? Ти колиш говедата, изваждаш очите и мене ще заколиш, но да почнеш. Вторият вол, който иде след мене, ще ти извади и другото око. Ако ти отмърва.“

Колко пъти вие изгубвате едно хубаво ваше разположение, което имате? Защо го изгубвате? Не сте постъпили право. Чудни сте, когато ви гледам, наблюдавам ви навсякъде, имам наблюдения как живеят хората. Като гледаш тия хора, само срещаш с недоволни лица. Един недоволен, свил си мускулите, че то недоволен е, защото пари няма. Срещам друг, той си свил веждите, недоволен е, защото къща няма. Срещам трети, той е недоволен, защото кюмюр няма за огъня. Срещам друг, хляб няма. Масло няма, маслини няма. Някъде виждам, че грехи няма, обуца няма, ниви няма, това няма, хиляди работи са начертани, недоволство има. Свил устата. Някой път българите обичат свитите уста. Като конец, казва, са устата. Да не говорим лошо, много хубави са устата. Ако искаш копринена греха, тънките уста ще те научат. Ако живееш в Северния полюс, тънки уста не ти трябва. Алегорично говоря. Щом устата станат много тънки, кръвообращението на човека не е правилно. Като видите един човек с тънки уста, притиснати, ред поколения са били в неблагоприятни условия, устата са станали тънки, недоимък има. Те в банката нямат пари. После тия хора с тънките устни

любовта са използвали много малко. Много малко ги е посещавала. Каквото са взели от любовта, нищо не са загържали, нищо не са направили. Отвън картината е направена хубаво с бои, но основното в картината не е турено, както трябва. Носът не е турен, както трябва. Сега вие имате един нос, знаете защо е дълъг носът ви.

Дължината на носа показва колко мозъкът, умът кредитира носа. Дължината показва кредита, енергията, която всеки момент излиза. Широчината на носа показва с колко енергия го кредитира сърцето. Значи, като погледнете човека, ще знаете какъв е кредитът, с колко енергия разполага на ума и широчината с каква енергия, с какъв кредит сърцето е дал. Щом знаеш с какъв кредит го кредитира умът и щом знаеш с какъв кредит го кредитира сърцето, знаеш вече с какъв капитал разполага този човек. Знаеш след колко време ще фалира, малко капитал има, много харчи. Този капитал щом се изхарчи от банката, вече го уволняват. Всеки човек, като престане умът да го кредитира и като престане сърцето да го кредитира, го пращат да се върне в дома си, да му дадат нов кредит.

Путам сега, как ще поправите вашия нос? Когато казваме правата мисъл, трябва да поправиш правата линия на носа. Да се развие широчината на носа, трябва да помирисвате, трябва да се упражнявате. Мнозина не си упражняват носа. Много сте лениви. Някои по носа се познават, че са много лениви. Всеки ден трябва да помиришеш отдалече най-малко десетина цветя. Трябва да помиришеш плодовете, ябълките, крушите. Някой път трябва три пъти да помиришете с носа. И водата има ухане. Вие считате, че това са маловажни работи. Мислите за какво? Мислите, че апартамент нямате. Чудна работа. Земята е създадена за вас. Всичките апартаменти са за вас. Виж, богатите хора не си строят апартаменти. Иде човекът, какъвто апартамент иска, наеме го за два-три месеца. Някои

от вас искате да имате свой апартамент. Не е лошо. Че ти си пътник, защо ти е апартамент. Имаш една шатра, ще я натовариш на магаре, спреш се на някое място, седиш пет, десет дена, пак на магаренцето. Не е оседнал нашия живот, че да искаш апартамент. В новата култура ще бъде друго. Сегашните апартаменти, то си в затвор турен. Някой път говорите за Америка. Били ли сте вие в Америка, били ли сте в Ню Йорк, в небостъргачите. Ако идете в Ню Йорк, трябва да идете в квартала Баулинг, дето има петдесет хиляди бедняци в едни големи здания, дето в една стая пет-десет деца, светлината не влиза в стаята, всички живеят в стаята и готвят там. В сравнение със София те са в ада, ние тук сме в рая. Тия хора са щастливи, че живеят в Ню Йорк. Аз не бих желал да живея в Ню Йорк.

Казвам, две неща има. Едно нещо, което спъва човека, то е неговата лична любов. Хората мислят всичко за себе си, нямат доверие в Бога. Бог ти е дал нещо, ти започваш да го охраняваш. Като каже Господ „дай го“, ти не искаш да го гадеш. Лично искаш Господ да вземе това, което ти е дал. Аз съм наблюдавал деца, майката казва: „Дай ябълката.“ Детето не я дава. Някой път майката набива детето и взема ябълката. После пак му я даде. Добрите деца, като им поиска майката ябълката, те я дават. Изпитайте вашите деца. Кажете: „Дай ябълката.“ Ще видите гали то ще ви я даде. То ще погледне, ще каже: „Защо ми я искаш, даде ми я, пък сега ми я искаш.“ Дадат ли ти ябълка, вземи я, поискат ли ти я, дай я. Втори път ще ви дадат по-хубава. Като взема майката ябълката от детето, втория път ще му даде по-хубава.

Сега Господ ви дава едно предметно учение. Вие се запознаете с един човек и вие е неприятен този човек. То е предметно учение. Всеки един човек е един плод за ядене. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот.“ Вие, ако не можете да изядете един човек, вие не можете да го познаете.

Работата е, че вие не знаете как да ядете. Как се яде един човек? Да го изядеш, и пак жив да остане. Ние казваме „изида“. Египтяните са имали богинята Изида. Изида значи „излиза от зида“. Да изградиш, да изядеш нещо, значи хубаво да го съградиш. Да кажете: „Заповядайте, това си го съградих.“ Да изядеш един човек, значи да го устроиш тъй хубаво, че да го туриш да живее. Туй не сте го знаели. Едно ново тълкувание. Нещо ново ви давам. Изида значи не да го изядеш, но да го съградиш хубаво, да го туриш вътре. Сега вие ще питате туй вярно ли е. Сто и едно на стоте е вярно. Ако не беше вярно, какъв смисъл има? Христос казва: „Ако не изядете онова, което ви давам, ако не съградите това, което ви давам от учението, ако не съградите къща, в която да живеете, вие не може да се ползвате.“ Но за да градиш, трябва да имаш обич към някого. Любовта трябва да дойде като един вътрешен подтик.

Две неща има, които водят към любовта, външните условия и вътрешните възможности. Външните условия, ти може да идеш в училището, пари има баща ти, но ти нямаш любов към знанието. Тогава има много американски студенти, които бащите им ги кредитират с десет хиляди долара - десет хиляди долара, това са един милион лева - богати са, разполагат с апартамент, но не учат, ходят да играят на крикет, упражняват се в боксиране. Целия ден американецът седнал, удря топката, подскочи, удари друга топка. Това го наричат спорт. Англосаксонците не се бият с дървета. У нас с бастуни се бият, удря бастун с бастун, счупи се бастунът. Там няма бастуни. Като се срещнат, започнат с ръце, окървавени носове, шапки съборени, после хванат се за ръце, поздравят се и си заминат. Набият се хубаво. То е мировото съдилище. Искат да кажат - като говорите, ще знаете какво говорите. Другият казва: „И ти не знаеш какво да говориш.“

Казваме, то не е култура. Чудни сме ние. Не е култура. Аз не мога да мисля правилно култура ли е. И то не е култура Ако аз не мога да чувствам правилно, ако моите мисли и моите чувства са постоянно в стълкновение, култура ли е това? Тук наскоро един български професор изучавал астрология, че се обезверил. Казва: „Тя е една лъжлива наука.“ Колкото книги има за повече от сто хиляди лева, иска да се освободи от тях, казва: „Аз намерих Христа, не ми трябва такава лъжлива наука.“ Питам ме другите защо се е обезверил. Рекох, той се е обезверил в своите чувства, сърцето влязло в стълкновение с ума. Той не е разрешил въпроса. Не всичко, което е казано в астрологията, е вярно. Има неща, които не са проучени. Има една астрология, която е чисто механична, само за човешката история. Астрологията не е за деца. Един човек трябва да бъде гениален. Пророците са знаели това. „Астро“ значи звезда, „логос“ значи слово - словото на звездите. Тия звезди човек да ги счита не мъртви, но да ги счита разумни същества, които говорят. Ако ти не можеш да слушаш говора на Слънцето, ако ти не можеш да слушаш говора на Венера, ако ти не можеш да слушаш говора на Меркурий, на Месечината, на Юпитер, на Сатурн, ти от астрология нищо не разбираш. Какво ще разбираш, ако слушаш една плоча, която представя как Карузо е пял? Каква грамадна разлика между това, как е пял Карузо, и плочата. Тази плоча, колкото повече се употребява, изхабява се гласът. До едно време ще дойде съвсем да се изхаби гласът.

Та казвам, сега трябва една нова наука, на която любовта да е подтик. Сега често на мене са ми казвали: „Учителю, ти тъй каза.“ Той не ме слушал с любов. Казвам, той в дадения случай няма любов, той не ме разбира. Без любов думите няма да бъдат разбрани. Ще има едно повърхностно разбиране. Запример някой път говоря за жената. Аз ни най-малко не говоря за децата. Говоря за службата на девата, най-долната

служба, която девата може да вземе. Смирено напуща своето възвишено положение. Една дева, която мяза на едно божество, напуща своето положение, взема за няколко години положението на една жена, да ражда деца. След като съгради телата, връща се, отдето е дошла. Той пита: „Къде е моята женица?“ Женицата е служба. Девата няма нужда да се жени. Тя дохожда, остава с дечица да се занимава, с къщата да се занимава. Казва: „Колко сладко ми говори. Нали ще я видя?“ Аз ви казвам, никога няма да я видите. Ти не си я видял и няма да я видиш за в бъдеще. Казва: „В оня свят ще се видим.“ Няма да се видите и там.

Без любов никой никого не може да види. Без любов и милиони години да минат, те са празни работи. Без любов кракът ти не може да стъпи в рая. Помнете това. Има и неверни работи сега. Не искам да кажа една дума на български, ще оцапам езика си. Казвам, не говори истината. Не мисли добре. Не чувства добре. Несправедлив е. Другите думи не искам да ги употребя. ще употребите: „Не говори истината.“ Или ако употребите другата дума, какво ще придобиеете? Вие всеки ден произнасяте думата. От какво произлиза думата „лъжа“. „Лъжа“ е произлязла от думата „лижа“. Като близнеш нещо, туй близнеш, онова близнеш, всичките неща като ги близнеш, какво ще научиш от тях. От „лижа“ ти с „А“-то може да се натовариш. В лъжа много малко ще вземеш, много ще се натовариш. Що е лъжа? Ще те натоварят повече, отколкото носиш. Ще ти дадат толкоз малко. На английски е „лай“. На български как му дойде на ума, кой измисли думата „лъжа“? Как му дойде да я измисли? Сега няма да се спирам на произхода.

Ние казваме „живот“ на български. В „живот“ две неща има. Животът има две страни. Една тъмна, лоша страна - Сива, и една добра страна - Кришна. Животът е поле или свят на смъртта. Всеки, който влезе в живота, непременно трябва да умре. Щом се

раждаш, непременно ще умираш. Сива ще дойде, ще ти каже: „Кой ти даде правото да идваш тук?“ Ще те заколи. Вие сегите сега, но ще дойде смъртта и ще ви заколи с ножа. Тогава казва Писанието: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, и Христа, когото ти си пратил.“

Значи, да се избавиш от смъртта, трябва да познаеш Бога. Бог е любов. Само любовта е в сила да те избави от смъртта. Има неща, в които любовта не участва, смъртта участва. Всяко нещо, в което любовта участва, смъртта е изключена. Защо трябва да любите? Ако не любите, смъртта трябва да дойде, то е най-голямото страдание, което може да имате. Ако искате да избегнете това страдание, трябва да търсите любовта. Вие търсите Бога. Вие търсите Бога без любов. То е кривото сега.

Сега запример ние четем тия молитви. Гледам по някой път по лицата ви недоволство, дотегнало ви. Вие тия молитви още не сте изучили. Какво значение има в тия молитви? Днес четем молитвата, облачно е. Още преди няколко деня се заоблачи, понеже нямаше да четете, както трябва. Заоблачи се небето, за да не би да чуют какво ще кажем. Като викаме, да не ни чуют, турят един пласт вода да поглъща. Или мислите са така нечисти, че като минават трептенията, да се филтрират чрез влагата, че да иде само хубавото. Най-първо религиозните хора трябва да си пречистят ума. Всеки ден ние образуваме ред мисли и чувства. По този път, ако вървим, нищо не може да се потигне. Та вие се тревожите, задайте си въпроса, защо се тревожите. Срещнал съм един човек, нагрубил ме. Аз считам, че аз съм виновен. Минавам през селото, лаят ме кучетата. Не са виновни кучетата, аз съм виновен, че минавам през селото и всичките кучета лаят отгоре ми. Аз, умният човек, трябваше да минаа въвн от селото. Казвам: „Какви невъзпитани кучета!“ Те ли са невъзпитани, или аз съм невъзпитан. Значи вие критикувате кучетата.

Не ги критикувайте, не минавайте през селото. През населени места не минавайте, през преградени места с телове не минавайте. Като минеш, искаш да прескочиш, засегне те телената мрежа, ще си скъсаш грехата. Аз имах опитност. Едно ново палто закачи се и после го закърпих. Сега гледам и си казвам: „Не минавай покрай телените мрежи.“

Помнете едно нещо: търпение без любов не може да се постигне. То е трудна работа. Човек без търпението носи неволята. Но вътрешно ще бъде недоволен, ще се сърди, отвън ще се показва, че е тих. Най-първо вие се молите. Някои от вас казват: „Домегна ми.“ Бързате и сега умът ви е раздвоен. Представете си, че при една млада мома ще гоиде нейният възлюблен да иска ръката, двамата да живеят. Тя като го слуша, сложи в ума си друг, той ѝ предлага и тя двамата има в ума си - този или онзи. Тя не му казва, да каже: „Ти не си за мене. Ти и аз вечно не можем да живеем.“ Той да му каже по български. Тя седи, усмихне се, гържи го. Казва: „Ще си помисля.“ Срееще я една седмица, друга седмица, уговаря и с другия. Щом уговаря едната страна, да откаже на другия. Той ще се разсърди, че го обидила, как така да го лъже. Виноват е той, че ходи да иска една мома, която има двама в ума си. Нищо повече.

Казвам, не търсете причините вън. Следователно на погрешките в живота търсете причината в себе си. Не че вън няма погрешки, но погрешките в хората не можем да изправим. Нашите погрешки може да изправим, но хорските никога. Толкоз хиляди години Бог не могъл да изправи погрешките на хората. Изправя ги, те направят други, изправи тях, те направят други. Вие мислите, че вашите паници, които имате, са чисти. Казвате: „Чиста паница.“ Мислиш ли, че оная паница, в която ти си ял, е чиста. Мислиш ли, че една паница, в която ти си турил ракия, е чиста. Част от ракията, тия трептения са останали, изисква се много време. След една година, като помисля за паницата, казвам - ракия

е туряно в тази паница.

Ако ти си хванал нещо нечисто, изисква се много време да се очистиш. Благодарение, че в три месеца се сменят клетките. Като пипнеш нечисто място, всичката материя, с която си пипнал, трябва да се изхвърли. След три месеца всичката кожа трябва да се смени, съвсем нова материя да дойде. Ако остане старата материя, ще бъде нечиста. Е, умът, който ние търпим, постоянно трябва да се обновява. Всичко е в обновяването. Ако ние не съдействаме на Господа, който обновява тялото ни, ще се поставим в много нехигиенични условия. Всичките болести идат оттам. Казвате: „Отде идат тия болести?“ Ял си в нечиста паница. Хлябът го пипнал някой престъпник, който убил някого, неговите трептения са проникнали в хляба. Като ядеш този хляб, ще ти дойде желание да утрепеш някой човек. Един американец имал своята опитност. Купил си един нож, много красив, но като го поглежда, ражда се желание да убие някого с него. Изследва и намира, че няколко души са убити с този нож. Желанието на онзи, който убивал, останало в ножа. В него се заражда желание и той веднага да мушне някого.

Та и вие се пазете. Не внасяйте в ума си мисли, с които са извършени някакви престъпления. Сега всичките хора минават за много умни. Вие задавали ли сте си въпроса, вие такива ли сте, каквито Бог ви е създал първоначално? Такива ли сте, каквито ви е създал на небето и ви изпратил на земята, или сте се изменили, не сте такива.

Та казвам, новото преобразуване, което иде в света от вас, които са способни, трябва да отворят сърцето си за любовта. Един особен начин има да отвориш сърцето си. Казвате: „Да обичаш Бога и да обичаш ближния си.“ То е велика наука. Ти трябва да знаеш как да обичаш Бога. Ако ти, когато ти се случи нещастие, не можеш да благодариш на Бога, пътя за Бога не знаеш. Превеждал съм този пример. Един американски

майстор, като работил, как си турил пръста под един камък, че откъснал първата фаланга на пръста. Казва: „Благодаря ти Господи!“ Какво благодариш? „Благодаря ти Господи, че не е целият пръст.“

Ако вие за малките страдания не можете да благодарите на Бога, пътят за любовта във вас е затворен. Казвате: „Да зная.“ Има хора, които не трябва да знаят. Някой път мене ми казват: „Кажу ми какъв съм бил в миналото.“ Не че не мога да му кажа какъв е бил в миналото, но какво ще цапам себе си. Виждам, преди два милиона години бил с опашка, въртял я нагоре-надолу, с рога ходил. Той мисли какво ли е бил. Той мисли как е излязъл от Бога. То е друг въпрос. Оттам е излязъл. Този образ, който вече има, той не е същият, той се е изменил. Може лицата на хората да се възстановят такива, каквито са били. Нашите лица не са такива, каквито Господ ги е създал. Колко работи има изменени. В челото има една област, определено е, показва, че не сте търпеливи. Търпението е качество на ума. Търпението не е качество на чувствата. После милосърдието, и то е качество на ума. Ти трябва да мислиш, за да влезаш в положението на другите. Сутрин, като станете, погледайте лицето си, наблюдавайте промените, които стават в него. Защото един ген, като остарее човек, има отражение. Като остарее човек, вече се отразява недоволството. На всички стари хора е набръчкано лицето. Ти си недоволен, ти си фалирала фирма, която показва, че не само ти си фалирал, но хиляди преди тебе са фалирали по този начин. Значи трябва да влезеш в областта на онази благодарност. Човек не може да се подмладява, ако не благодари на Бога. Да благодари за всичко онова, което ни дад. Да благодарим за хубавите мисли, да благодарим за хубавите чувства, да благодарим за хубавите постъпки, да благодарим за всичко онова, което ни е дад, за времето. Туй време не е лошо. Когато хората се карат, Господ седи надалеч, туря греха да не гледа. Господ постъпва

тъй, както постъпил един от разумните синове на Ноя. Ной направил сладко вино, то вкиснало и като се опил, разголил се, хвърлил грехата си. Един от синовете му, като видял, започнал да се смее, казва: „Нашият старец се опил.“ Повикал брата си, казва: „Ела да видиш нашия умен баща, съвсем се разголил.“ Онзи взел една греха, да не види голотата на баща си, че го покрил. Господ покрива нашата голота, туря облаци, които идат да му кажат, че някой се разголил, туря му една греха, не иска да види нещо не хубаво.

Сега гледам, като тръгнете, разправяте. Кореспонденти ходите и разправяте, даже стари сестри разправят как се е разголил. Този син няма да има благоволенieto на баща си. Вземете греха и покрийте голотата. Сега пък и от вас сте много набожни, не ви харесвам. Искате да ме лъжете. Никаква лъжа! Помнете: никои не ме е излъгал. За всички, които лъжат, имам особено мнение. Те са отписани от моите тефтери, отписани са и от Божиите тефтери. Човек, който лъже, няма никакво бъдеще. Сега вас ви е страх да ви не отпишат. Господ казва: „Написах ви на дланта си.“ Ако накарат Господ да ви отпише от ръката си, какво ще стане? Знаете ли, че аз веднъж гледах ръката на един българин, който имаше много хубава ръка, линии отлични. Учудих се, като го видях един ден, ръката му, някои от хубавите линии изчезнали, останали само онези, които показват страдание. Ако на вашата ръка остане само една глупава линия на ума, късичка, и една късичка линия на сърцето и друга късичка линия на живота, никакво бъдеще нямате. Казвам, не само това, но ако не живеете добре, ще започнат да се губят хубавите линии. Вие ще кажете, Господ е милостив. Оставете този механичен начин. Господ е милостив, обича всички ни, но той иска ние да се учим с любов. Желанието на Бога е, каквото учим, с любов да го учим.

Сега вие казвате: „Няма ли в нас добро?“ Доброто си е добро от миналото, но сега вие трябва

да изработите онова, което може да ви помогне. Доброто няма да ви помогне, нито правдата ще ви помогне. Правдата ще ви осъди, доброто пък ще ви покаже вашето зло. Единственото, което може да ви помогне сега, то е любовта. Тя е заинтересована. Ако тя дойде в живота ви, тя ще преустрои живота ви на съвсем друга основа. Сега туй няма лесно да стане, то не е лесна работа. Ето какво ще почувствате. Какво нещо е любовта? Той мяза на един вързан човек, ще дойде да му говори да стане. Говорят на някой, но не му отвързват вървите, оставят го. Казват: „Гледай сам да си помогнеш.“ И любовта я няма. Любовта, като дойде, веднага скъсва всичките връзки, станеш и тя те освобождава. Веднага развързва. Нищо повече. Тя иска със свои думи да ѝ говориш. Ще ти даде всичките условия. Казва: „Иди сега да работиш.“

Та казвам, трябва да се развързвате. Само любовта е, която развързва човека. Щом се тревожиш, ти си вързан. Щом си недоволен, ти си вързан. Щом не мислиш добре, ти си вързан. Някой път вържете някой кон в хармана. Най-първо въжето е голямо, но после се навие и конят дойде до колеца. Обърнат го на другата страна. Ни най-малко не мислете, че ако вие се въртите около един колец, че вие сте свободни. Някои ще кажат - всяко нещо си има причина. Аз не търся причините на нещата. Мене не ми трябва причините. Коя е причината, че съм счупил стомната, мене не ме интересува. Кой ще ме научи да не чупя стомните сега? Умира човек. Коя е причината? Болестта. Защо умира?

Единственото нещо, което ще те научи да не умираш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да мислиш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да бъдеш справедлив, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да ходиш, как да спиш, как да ядеш, то е любовта. Всичко в света само любовта ще те научи. То е разумното.

Ако друките с любовта, вие ще замязате на нея. Единственото нещо, което няма да ви ограничи, то е любовта. Сега считате, че любовта ограничава. То е криво разбиране. Но щом не приемете онова, което любовта ви дава, тя не се спира при вас. Не се спира, понеже остава да изработите онова, което ви е оставила. Тя минава, вие, че първия хляб, който ви оставила, не сте изяли. Като мине, няма да остави нов хляб. Втори път посети, но вие искате от нейните блага да събирате. Щом тя вие, че вие събирате да забогатее, не остава при вас. Щом се зароди във вас желание да станете богати, любовта във вас няма да остане. Щом мислите, че сте сиромаси, тя пак при вас няма да остане. Сиромашия и богатство са две състояния. Ако богатият е благодарен, любовта ще остане при него. Ако грешникът е доволен на греха си, любовта ще остане при него, но ако грешникът не е доволен на греха си, любовта няма да остане при него.

Та как ще разберете, гето е казано, че Христос понесе греховете на хората? Беше Христос доволен, приятно му беше, че носи греховете на хората, помага им на тях. Силата на Христа седи в това, че той беше доволен, казва: „Дойдох да изпълня волята на Отца си.“ Вие ще кажете, че не можем да бъдем като Христа. Не можете? Като него трябва да бъдете. Вие сто кила не може да носите, но десет кила може да носите. Ако десет кила не може да носите, поне едно кило може да носите. Най-последно защо някои хора не искат да гледат. Защото считат светлината тежка. Не искат да виждат много работи, много впечатления, като се натрупат в него, те стават тежки. Много желаниа, като се натрупат в него, те стават тежки. Някой път затваряте очите си, да не виждате тези предмети, които тежат. Отворете очите си за красивото и хубавото, отворете ушите си за хубавите работи, за хубавите думи, които може да чуете. Да остане във

вас мисълта, върху която трябва да мислите.

Гледай с любов, слушай с любов, помирисвай с любов, яж с любов, ходи с любов, спи с любов, ставай с любов, учи с любов, навсякъде всичко, каквото правите, правете го с любов, от побужденията на любовта. Това е Живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная Бога, който е изявление на любовта и Христа, който изявява Божията любов в света, да познаят неузнаваната любов. Затуй сте дошли на земята.

Ще дам едно правило. Вървете винаги по чисти пътища. Никога не избирайте нечист път. Пийте хубава вода и никога не вкусвайте нечиста вода. Дишайте чист въздух и приемайте най-чистата храна.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.“

*Утринно слово
14 септември 1941 г., неделя, 5 часа
София - Изгрев*

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от 18. глава от Евангелието на Матей - от 7. до 21. стих.

„Духът Божи“

„Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде.“ Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условия и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино, нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние, понеже проектираме нашите мисли и желания отвън, виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Картините не излизат верни на платното. Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите не както трябва, не както са в природата, и извади едно криво заключение. Камо прави

опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който първи направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да гойдат хората и да видят как ще лети. Насъбрали се двадесет-тридесет хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята повече, не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин гържал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи. И между тях бил Джон Хол - владику, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, става най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане.“ Излиза неговият другар - още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо. Може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с

лъжи, тя ще изгуби. Сега светията всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от деветдесет килограма. Много е това - седемдесет, шестдесет, четиридесет, тридесет килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи сто и двадесет килограма. Когато го хване някоя болест, може петдесет килограма да изгуби от своята тежест, той ще стане светия. Но когато оздравее, петте килограма пак ще гойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представляват установени процеси. Има числа, които представляват нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата „фаталност“ има съвсем друго значение. Коренът на тази дума излиза от „съдба“. Под „фаталност“ се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме, човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, госта виден писател, който е материалист, но бил лековерен. Разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа и ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм. Наследил съм го.“ Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва и я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината.“ Казвам: „Щом знаеш истината, защо не правиш?“ „Не съм разположен.“ Но ти си слаб човек.

Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със свое-

то прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. По-канили цар Саванро в едно царство да царува, гето всичките хора били бедни. Толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов, ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или гръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?“ Казват: „Съдбата е такава.“ „Не е съдбата такава. Тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрене.“ Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правели къщи в цялото царство. Къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни гръвета и всички станали вегетарианци. Не ходили вече да търсят зайци. Всички зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали, че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши.“ Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ“ има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък. Може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ“, на един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразела много чесъна. Не могла да понесе миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помиричала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му

ударят двадесет и пет тояги и да го изпратят да си върви. Този големият престъпник, който ял чесън, що му трябвало да яде чесън? Без чесън не може ли? Да яде чесън, когато е сам в гората, но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде?

Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът. Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесън. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите. Има метален чесън, има плоден чесън, после има смесен чесън. Може да крадеш от някоя книга - чесън е това. Говориш лошо - чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цар. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола.

Има един анекдот. Един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора.“ Казва: „Не ме е страх от тебе.“ Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието да си има едно магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно.“ Забел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкѝнин и ни лъже. Магаре

влиза ли в чешмата.“ Казва: „Видях го как влезе.“ Набили го. Дошли други и на тях разказал. И те го набили. Били го така десет пъти и на единадесетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря.“

Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако не кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят. Защо не се казва истината. Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът да го пита защо не са взели някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата сега така и така.“ Казва му: „Арестувам те три дни, защото не си бил внимателен.“ Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината.“

Сега, ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже. Обаче, ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин. Методите, с които ние си служим, не са прави. Запример някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадаин Ходжа. Искал един ген да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече, аз ще я направя да не тече.“ Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита защо куца. Казва, че е паднал и си изкълчил крака. Че как падна, че защо падна, че защо не внимаваши. Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не

внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал. Защо падна, че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва ѝ: „Кой ти е крив, че си се родила жена?“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте и на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един Божествен порядък на нещата. Има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената - човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В Божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В Божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Запример, ако мъжът е на месечината, жената - на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплан, ще гоиде на гости на мъжа. Или мъжът ще се качи на аероплан, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране?

Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?“ Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България.

Никога няма да се скарат. Понеже хората живеят близо един до друг, въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идват някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените.“ „Как тъй? Как Господ на мене не ми е определил да се женя?“ „Вашата другарка останала в другия свят, не е дошла тука. Вие искате да имате деца. Толкоз деца си-ррачета има. Вземете две-три деца, че ги отгледайте.“ Казва: „Искам мои да бъдат.“ Че и те са твои. Ти как вземеш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му.“

Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата. Мислим, че едно гърво е глупаво. В едно отношение гърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в друго отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да правим едно здание около това гърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на гървото и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всички хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари. Те са външно условие. Вие разчитате на хората. Те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчитате на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита. То са богатата, пътищата, по които човек може да се подигне в света и да постигне онова, което му е дадено.

Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите

очи. Във ваша власт е да създадете хубави, меки очи, че сами да се лобувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален - не както сега мислят. Но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло - да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи - да виждат всичко в природата - което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки. Те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музиката. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на богатата, която Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата.“ Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши. Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви.“ Какво разбирате под думата „не ми върви“. Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш.

Разпращат един случай за гъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза гъщерята на професора да се разходи - той пее. Но като я видял, запял по-силно, кряскал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого. Станало някое голям нещастие, някой вика.“ Той не иска да каже истината, че той пее. Казва: „Ще уда да се позанимая, някой трябва да вика.“ Тя се връща разтреперана.

Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това? Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее, на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условия на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална гуша. Славеят е един музикант, избрал да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката, с пари да пее. Който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци, като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после да му дадат един човешки глас.

Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми. Минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитающите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава място на

шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу - навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на сто и осемдесет градуса. Какво става за нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето. Ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място - няма да ви кажа къде. На две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обяд със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение.

Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъде търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. Той е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще приличаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имаме тази интензивност. Ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой

път казваме: „Да възприемем светлина.“ Но някой път зависи какво количество светлина да възприемеш.

Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани. Че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Седиш, облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смуцават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш през някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората, като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват.“ Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да промива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука. Тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава. Който не пее, може да оглушей. Ако искате очите ви да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти. На опит мога да ви ги докажа. На учения трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите дванадесет години - измервания, да разбере какъв е българинът.

Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?“ За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам

болестите по носа.“ Казва: „Ха, по носа. То е глупост.“ „Научно - казвам - може да ви докажа. - Рекох: - Носът не е ли орган на белите гробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздуха, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че гробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза наолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. - Казвам му: - Ти си неврастеник. После си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това, носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. - Рекох: - Вярно ли е?“ „Вярно е.“ „Ти ми кажи отде го зная.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място, в една гимназия. Казвам ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная. Вие ще бъдете тук, при мене. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие искате сега да знаете кое е наука.“ Доведоха около петнадесет ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е. То е много способно, много даровито момче. Вярно е.“ „Този е ленив. Той не може да решава и елементарни задачи. Обича да послъзва, други да му правят задачите. Вярно ли е?“ „Вярно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Вярно ли е?“ „Вярно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го? Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Вярно ли е?“ „Вярно е.“

Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз отде го зная. Наука е това. Способният ученик носи гарбите. - Рекох: - Не само това. - Казвам: - Виждате ли това способно момче, този способният

математик много добре е устроен. Баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той, когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари. Бил осигурен материално. Туй го носи той на лицето си. Беднотията хората носят на лицето си, ако майката е страдала или ако бащата е страдал - всичко това се отпечатва на лицето.“

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за храна. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш.“ Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е учен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят, една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени.

Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа. Че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господ направи това, днес направи онова.“ Султанът го слушал десет години да разправя и поускал да го опита колко знае

и дали знае. Имало един гръцки владика и той извадил при султана и той разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря мляко в гювеча, взема един самун хляб, дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал ханките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите ханки. Никой да не яде от ханките на другия, който гробил.“ Казват: „Де ще ги намерим?“ Вие, като не познавате вашите ханки, които сте гробили, как знаете какво става в невидимия свят? Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял. Всичко онова, което се вижда, е вярно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно голямо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах.“ Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това.“ Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо - не да го изгори, нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал.

Сега привеждаме тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обувката, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не спривави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се

върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, гето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България и понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да гадеш подтик на българския народ. Българският народ може да се подобри, но трябва да гадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това.“ Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях.“ Когато дойде Господ между нас, първо трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеење става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ - тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я

слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика.

Запример някой казва: „Домегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Домегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданието. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пие малко винце. Тежко му е, понеже няма рибичка с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че грехата била тънка. Казват: „Тънки ми са грехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина, цялата зима прекарах с него. Десет, петнадесет градуса студ - с тънко палто.

Ако живееш добре, може с тази тънката греха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката греха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлина навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си, казваме: „Как ще живеем?“ Ако ти си милосърден, ще дойде до тебе това мекото чувство. Ако си съвестен, ще дойде в тебе справедливостта, няма да се сблъскаш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно Божествено качество, то се намира там, дето се намират Божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на Божествения свят. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да

се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горенето, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви. Те не създават водата, но кислородът и водородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота. Той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум, как да се използват богатата, които Бог ни дал.

Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житно зърно навреме, то ще израсне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл, защото мислите се сеят в човешкия мозък, те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система. Там растат и плод дават. Питам ме: „Вярваш ли в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цялата лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път, като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил.

Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко вре-

ме се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само Божествените мисли и чувства, които са посаждали във вашия ум, и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в Божествения свят. Тия тела ще останат на земята. От този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тая е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец трябва да се роди. Но най-напред този период е бил деветстотин хиляди години, бил е девет милиона години, бил е деветдесет милиона години и деветдесет милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме.

Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакатвайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал, някой като плаче, не е пеене, но е кряскане. Ако бих поускал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат „до“, някои вземат „ми“, някои вземат „сол“. Туй дете, което взема „до“, то е материалист. Туй,

което взема „ми“, то е духовно. Туй, което взема „сол“, то е Божествено. Тези, които вземат „сол“, умът им хубаво ще се развие. Които вземат „ми“, сърцето им ще се развие, които вземат „до“, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат „до“, на обяд - „ми“ и вечер пеят „сол“. Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония създи, като излизат, дават един подтик. То е Божественият подтик, че Божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопенения лед се раждат твоите създи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, като погледна този народ, каза: „Вие трябваше да плачете. Съжалявам, че много има да страгате.“

Трябва да се научите да плачете. Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго“. Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казвам, там, дето са двама или трима, между тях съм и аз. Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева, като погледна дървото, нямаше го Господ, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе, и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене. Нали знаете какво е пчене? Тия, малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм, жените преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава?

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоравена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа. Турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва
„Благословен Господ“

Неделна беседа
14 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

ЧЕТИРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Имате ли загадена тема? (*Нямаме.*)

Пишете върху ползата от големите и малките извори.

Когато правим упражнението за дишането, като си повдигаме ръцете нагоре и поемате въздух, в същото време вдигнете си и очите нагоре. И когато издишате и сваляте ръцете, постепенно погледнете надолу.

Направихме упражнението за дишане. Ръцете се издигат постепенно нагоре, поема се въздух, издигат се очите нагоре. Сваляне на ръцете, издишане и сваляне на погледа надолу. Няколко пъти.

Направихме следното упражнение. Ръцете настрани вляво с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата до рамото бавно, после се протяга настрани. Лявата пред дясната с допрени пръсти. Дясната ръка се движи бавно по лявата и се изправя настрани. Няколко пъти. После няколко пъти същото упражнение, но бързо.

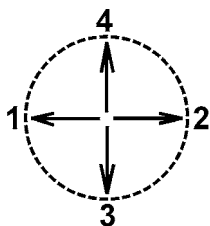
Направихме следното упражнение. Бавно издигане ръцете настрани и после спускане надолу пак бавно. Няколко пъти.

У вас очите са отслабнали, понеже не ги движите. Доста мъзеливи сте към очите. Очите ви

са станали много аристократични. Постоянно седят на едно място, не се мърдат. Такова положение е опасно за очите. Очите трябва да бъдат подвижни. Навсякъде много работи те виждат, те заповядват на този слуга да иде, на онзи слуга, пък те нищо не вършат. Кръв трябва да дойде в очите. Като вдигнете ръцете нагоре, вдигнете си и очите, отдето светлина слиза. Погледнете и надолу, където светлината слиза и дето тревите възлизат. Обърнете очите нагоре, дето светлината слиза. Обърнете очите надолу, дето тревите възлизат. Може туй да го пеете. Направете една песен. Обърнете очите нагоре. Това как бихте го изпели? Лесна работа е то. Няма по-лесна работа от песента. Няма по-лесна работа да месии хляб. Някой път има изкуство. Не само трябва да месии хляб, но трябва да внесеш нещо в хляба. Имаме обикновената светлина. Приятна е тази светлина, но тази светлина няма този живот, не носи тази енергия, която слънчевата светлина носи, по-малко прана има в нея.

Съвременните хора много малко внимание обръщат на малките работи. Всичките хора имат голяма лакомия за големи работи.

Сега имате тия четири положения. Вас ви се виждат, като че те се движат в противоположни посоки, като че няма никаква връзка между тях. Но между тях има една обща връзка. Всички се движат в кръг. В тия противоположни закони човек трябва да знае да координира законите и да знае да координира движенията. Запример стремежът на вашето сърце и стремежът на вашия ум се движат в един общ кръг. Сега може да запитате, че как се движат в един кръг. Вие мислите, че това положение е някъде надалече. Туй движение ще срещнете в себе си. Като се движите, ще

срещнете всичките тия големи противоречия в живота. Тогава тази линия ще се изкриви. Всички тия четири движения - 1, 2, 3, 4 - ще срещнат съпротивление, ще образуват една крива. Средата, в която се движат, мислите ли, че тази среда е навсякъде еднакво гъста? Те ще срещнат една гъстота, която ще ги застави да вземат едно кръгообразно движение.

Да кажем, вие обичате един човек до известно време. После срещате съпротивление или в него самия, или в окръжаващата среда. Има един такъв психологически факт. Една мома обиква един момък. Физически значи две тела се приближават. Закон съществува, че слънцето привлича земята и че земята привлича слънцето. Обаче слънцето като по-голямо притегля земята повече. Тази земя не може да иде някъде. Ако рече да тръгне, среща съпротивление в пространството. Най-първо съпротивлението може да срещне от родителите. Като иде тази мома, те казват: „Не може.“ След туй мъчнотията може да дойде от друга мома. И тя ще упражни влияние върху него. В нея ще се зароди едно смущение, защо именно да става туй нещо. Чудна работа. Като го обича тя, мисли, че е естествено положение. Пък като дойде друг да го обича, мисли, че не е естествено. Отде накъде? Както една мома има право да обича момъка, и другите имат право да го обичат. Но една мома ако мисли, че може да го привлече към себе си, то е погрешно положение. Тя никога не може да привлече при себе си момъка, нито пък момъкът може да я привлече. Понеже те са излезли от един център, те не са господари на своята съдба. Някой казва, че човек е господар на своята съдба. Отчасти е вярно. Питам, доколко са свободни децата на кокошката или децата на овцата да се обичат? Две агнета като се обикнат, дойде господарят, вземе едното агне, задигне го. Защо го задига, аз го обичах - казва другото агне. Дойде на другия ден, задигне и него.

От какво произтичат противоречията?

Противоречията протичат, че тия хора, които ги задигат, имат нужда от тяхното месце. Следователно те ги убеждават, че агнетата на този свят не може да се повдигнат и че хората са врата за тяхното повдигане. Казват, вие трябва да влезете и да минете през нас, че да можете да влезете в оня свят. Религиозните хора, като ядат агнета, казват, че така Господ и определил. Когато една риба глътне един човек, какво казва рибата? Рибата казва, че Господ е казал през нея да мине човек. Човек казва, че рибата глътнала човека. Счита, че не е естествено да го глътне рибата, а той счита естествено да глътне агнета.

Сега аз считам да можете да разсъждавате. Много неща и много противоречия в живота може да се обяснят научно. Всички вие страдате, защото нямате наука. Вие още не знаете какво нещо е факт. Съвременните хора не знаят какво нещо е наука, не знаят и какво нещо е философия. Факт е да знаеш едно явление защо е станало и да го констатираш тъй, както е станало, не да го обясниш. Наука е да знаеш законите на туй явление, по които то е станало. Философия е да знаеш причините, които са заставили да произведат това явление да стане по този начин.

Следователно, ако нямате един факт, ако нямате един закон и ако нямате един принцип, вие не може да разберете едно явление, което е станало. Ти вярваш, без да го знаеш. Ти вярваш. После каква е причината или принципът, който те заставил? На английски имате, от какво е произлязла? Законът е първото ограничение на един факт. Това е закон. Не може да постъпиш, както искаш. Може да постъпиш, но законът иска да те ограничи. Законът търси едно хармонично съчетание. Ти не може да свържеш две същества, които живеят в две противоположни среди, да живеят заедно. Ти не може да сдружиш една кокошка и една риба да живеят заедно. Кокошката не може да ходи в света на рибите и рибата не може да ходи в света на кокошките. Може

да имат една граница. Рибата може да дойде до края на езерото и кокошката да иде там, да си попрорказват нещо. Но рибата не може да излезе от водата навън и кокошката не може да влезе във водата вътре.

Сега хората имат по някой път противоречия по закона на любовта. Хората имат противоречия в любовта, защото единият има рибешка любов, а другият има кокоша любов. Тия два вида любов не могат да се съчетаят. Понеже единият мисли в един свят, другият мисли в друг свят. Казват, ангелска любов и човешка любов. Това са два вида любов. Казват: „Не могат ли да се съчетаят?“ Ангелската любов е една и човешката любов е друга. Средата, в която живее човек, и средата, в която живее един ангел, е друга. Един ангел и един човек не могат да живеят заедно. Един ангел не може да живее на земята и един човек не може да живее при ангелите. Ние искаме да бъдем като тях. В дадения случай мязаме на рибите, които искат да излязат из водата, понеже светът на кокошките е по-обширен, а светът на рибите е по-ограничен. Казвам, хората на земята мислят, че всичко е позволено. Всичко е позволено само условно, дотолкоз, доколкото законът допуца. Има неща извън законите на физическия свят. И онова, което ние мислим, то не е възможно.

Сега вие мислите, като умре човек, къде ще отиде. Ангелите питат, като умре човек за ангелския свят, къде отива? Ангелите, като умират, слизат при хората. Хората, като умират, отиват при ангелите. Ама това е теория. Това не е наука, това не е факт. Няма някой от вас да е умирал, че да помни. Помните ли вие, че сте били при ангелите? Вие сте дошли на земята. През кой път сте минали, за да дойдете тук, на земята, не го знаете. Кое беше първото пристанище, не го знаете. Събуди се съзнанието ти, говорят ти за оня свят, но е нещо много неопределено. Говорят ти за Бога, че е в тебе и навсякъде, но то е нещо неопределено, не го разбираш. Как е навсякъде, един в друг? Сега, по

този начин като говорим, влизаме в противоречие с временните познания, които имаме. Запример как ще примирим четирите състояния на материята - твърдо, течно, въздухообразно и светлообразно състояние на материята.

Та казвам, в нас има чувства, които са твърди. В нас има чувства, които са меки. В нас има чувства, които са въздухообразни. И има чувства, които имат подвижността на светлината. По някой път за тия твърдите чувства имате един вид закони. За меките чувства имате други закони. Между тия закони има координация. Какво е отношението на един закон на твърдата материя и един закон на водата? Законът на твърдата материя прави телата да са по-стабилни, да стоят на едно място, да не може никой да ги мърда. Законите на водата правят телата подвижни, да се местят от едно място на друго. Законът на твърдите тела казва: „Тук ще седиш, няма да се местиш.“ Законът на водата казва: „Няма да стоиш на едно място, ще се движиш. Щом ти дадат първите условия, ти няма да се местиш.“

По някой път се заражда в ума ви мисълта и се питате: „Защо ние не се обичаме?“ Ти си риба, друг е ангел, друг е кокошка, друг е птица. Средата не позволява на тебе за една интимна любов, да е близка любовта ти. А пък под думата „любов“ ние разбираме тия хора, които се обичат, те трябва да бъдат много надалече. Хора, които се обичат, трябва да бъдат много надалече. Ние предполагаме, че хората, които се обичат, са наблизо. Близостта не разбира физическа близост в любовта. То е погрешно схващане. Хората, които се сближават, между тях се ражда противоречие. Ако заведете двама души на Северния или на Южния полюс, те ще се скарат. Имаме един такъв пример.

Един млад момък се разболява. Една млада сестра отива да му служи. Разболял се, че го теглят на везните - ще остане или няма да остане. Болестта не е такава

болест, да го положи на легло, да не може да стане, но станал крайно нервен, че всичките хора наоколо не може да търпи. Толкоз недоволен от живота, че сестрата, на който ѝ услужва, той ѝ се кара, казва: „Махни се оттук, не искам да те виждам, не искам никаква услуга.“ Да го остави, той не може да си служи. При това я пъди. Питам, защо я пъди? Иска да ѝ каже да не я вижда наблизо. Аз обяснявам работата така. Един рибар е недоволен от друг рибар. Първият рибар е недоволен от втория, понеже вторият като дойде, и двамата в същата вода хвърлят мрежата, ще хване от рибата. Противоречиви са интересите. Двама рибари в една и съща вода не може да се спогаждат. И две момичета за един момък не могат да се спогаждат. Момците са рибари, момата е рибата. Ако са момичета, момите са рибари, момъкът е рибата. Двамата рибари искат да хванат рибата и те са в стълкновение.

Сега психологически, вие може да кажете, вас какво ви интересува това. Че тия работи ако не ги знаете, всеки ден се зараждат противоречия в живота. Вие всички мислите, че може да измените живота на някой човек. Мъчно може да се измени живота на хората. В Америка са правили религиозните хора опити с индийците. Давали са на някой индиец университетско образование, на някой - гимназиално образование в някоя колегия. Тия индийци, като се върнат при своите, забравят всичките учения и започват да живеят, както техните деди. Не е възпитанието, което може да промени човека. Един кон можеш да го научиш да брои. Има такива коне, които смятат, даже корен квадратен могат да изваждат. Много учени, по-учени от някои хора, но този кон, като го пуснеш при другите коне, забравя математиката. Как ще научите един кон да вярва в Бога, да има религиозно възпитание. Вие искате да накарате някой човек да се моли. Че как ще се моли? Най-първо нямате една ясна представа къде е Господ. Вие мислите, че Господ е нагоре. Хубаво, ако вас ви

свържат, пък ви бият, как ще се молите? Нали казвате само нагоре да се моли човек. Ти си свързан. Как ще се молиш? Значи може да се молиш и като си свързан. Значи това положение не е най-красивото и хармоничното в гадения случай. Трябва да се изучава тази среда. Изменя се твоята среда, обърни се точно обратно.

Та казвам, най-естественото положение при сегашния живот е да се моли човек, да затвори очите, да се концентрира в себе си. Нагоре е винаги в неговия мисловен свят. След туй да влезе в света на своето сърце. Казвам, четири е светът на ума, три е светът на човешкото сърце, едно е светът на духа и две е светът на човешката душа. Тия четири свята имат допирни точки. В този кръг те се допират. Резултатите, които произтичат от човешкия ум, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешкото сърце. И резултатите, които произтичат от човешкото сърце, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешкия ум, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешката душа.

Не искайте вие всичко да знаете в света. То е невъзможно. Разправя ми един, че е ходил в оня свят. Аз съм чел много книги, но това, което пишат по книгите, не е вярно. Оня свят не може да се опише. Може да го уподобяват, но той е непонятен. Божественият свят е абсолютно непонятен. Когато кажем, че човек е подобен на Бога, външната страна на човека е един резултат на четирите свята. Подобен е човек по ум, по сърце, по душа, по дух. Но умът и сърцето са за нас невидими в този смисъл. Резултатът е, че човек живее. Умът се проявява чрез мозъка. Какво нещо е умът, не знаем, мозъка знаем. Имаме и сърце, но то е външната страна. Туй, което чувстваме, ние не го виждаме. Чувстваш радост. Кой държи тялото в радостно състояние? Защо душата държи всичките тия клетки съединени? Ние виждаме резултатите на

тялото, туй, което гържи, не го виждаме. Всъщност какво е душата, не го виждаме. Хората всякога може да се видят, когато се обичат, когато имат любов, не тази земна, преходна любов. Щом има Божествена любов, може да се видят.

Казвам, нещата стават видими само от Божествената любов. От гледището на душата може само да ги почувствате, не да ги почувствате, но да чуете говор. От гледището на ума може да ги помирите. От гледището на сърцето може да ги вкусите.

Всичките хора нямат една ясна представа за света, който Бог е създал, и се намират в едно противоречие, едно вътрешно безпокойство. Нас ни занимава едно вътрешно безпокойство. Вие казвате: „Този човек ще ни обича или не.“ Вие разрешавате един кардинален въпрос. Аз на този въпрос - дали той ще те обича, отговарям така: този човек ще те обича доколкото, доколкото той обича Бога, и този човек ще те познава доколкото, доколкото ти познаваш Бога. Какво ще жертва заради тебе? Той ще жертва заради тебе доколкото, доколкото ти жертваш заради Бога. Ако не вярвате, ще опитате. Ако искате любовта да бъде устойчива на другите хора, зависи от вашата любов, която имате към Бога. Любовта ви към Бога ще определи вашата любов към близките ви. Сигурността на живота се определя от любовта, която имаме към Бога и от любовта на Бога към нас.

Казва, защо ще вярвам в Бога? Ако не вярваш в Бога, хората няма да вярват в тебе. Ако ти вярваш в Бога, и хората ще вярват в тебе. Ако ти обичаш Бога, и хората ще вярват в тебе. Има зависимост. Любовта е, която координира всичко в света. Някои разбират, че трябва да познават Бога, за да го обичат. Вие казвате: „Виждали ли сте Господа?“ Не мога да го вида. За да го видя, трябва да го огранича. Бог е същество безгранично, което завзема всичко навсякъде, във всичко прониква, но него нищо не го ограничава. Той е безграничен, как

ще си го представиш? И Господ става така малък, че е достъпен за всички. И толкова голям става, че е непонятен за всички. Можем да кажем, че този Бог, в когото вярваме, и на най-напредналите същества той е непонятен. Това са философски твърдения. Всеки от вас мисли, че Той е като баща ви. Има такова отношение като баща ви. Но ако баща ви обича да ви потупва, ако на ден ви бие по един път, ще мислите ли, че Бог е като баща ви? Ако баща ви ви милва и ви обича, ще мислите, че Бог е като баща ви. Мислите, че какъвто е земният баща, такъв е и небесният. Донякъде това е вярно, но не всички земни бащи са като небесните бащи. Те са се изменили.

Сега да гоидем го онова, което е реално в любовта. Не свързвайте любовта с чувстванията, които имате. Любовта произвежда чувстванията, произвежда и мислите, произвежда и благородството на душата, произвежда и силата, но въвн от това любовта сама по себе си е неразбрана. Любовта ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Тя гоиде, види, че плачеш. Тя знае защо плачеш и си замине. Никого любовта не се спира да те утешава. Любовта не се занимава със скръбта на хората. На някоя майка детето ѝ умряло. Любовта гоиде и ѝ остави друго дете на мястото. Туѝ дете, което го остави, е точно като първото. Тя се зарадва. Като ѝ вземат второто, любовта ѝ даде трето. Може любовта да ви даде колкото деца искате. На една рибена майка любовта дава треста хиляди деца. Като започнат да ядат, няма да ги знае. Ако бихте имали треста хиляди деца, колко години се изисква да се запознаете с имената. Цял живот трябва да ги изучавате и едва ще научите имената на треста хиляди деца.

Някой път вие мислите, че може да помните. Четете някой път, да видите колко гуми знаете, колко гуми може да си спомните. Пребройте колко гуми знаете. Някои хиляда ще напишат, някои - хиляда

и петстотин, някои - две хиляди, някои - три хиляди, някои - четири хиляди. Обикновените хора обикновено до четири хиляди гуми оперират. Писателите оперират с шест, седем, осем хиляди. Милтън е оперирал с 8 хиляди гуми, десет хиляди гуми, Шекспир - до петнадесет хиляди. Много англичани, като четат сега Шекспир, вземат речника да четат. С хиляда гуми, като се пише, тази реч е обикновена.

Та казвам, най-първо трябва да се изучава средата, в която живеете. Да кажем, отслабват ви очите. Очите отслабват от неправилни мисли, очите отслабват от неправилни чувства, очите отслабват от неправилни чувства и постъпки. Очите отслабват от неправилна обхода. Човек не знае как да живее в природата. За да се подобрят очите, трябва да се подобри мисълта, трябва да се подобрят чувствата. Това не трябва да става по един физически начин, но по един вътрешен, духовен начин.

Да допуснем, че някой път вие се тревожите. На какво уподобявате тревогата? Аз често пъти съм наблюдавал. В затворените обуца камъчета не могат да влязат, те стягат крака, но хигиенични са, пясъкът не може да влезе. Имам едни модни обуца, направени са много дупчици. Като вървя, на три-четири пъти трябва да ги изувам, да изваждам пясъка през дупките. Като вървя, някое пясъче, то казва: „Ще гойда с тебе.“ Влезе вътре в обувката. Влезе вътре, но понеже е твърдо, безпокои крака. Трябва да изувам обувката. Питам: „Защо изуваш обувката си?“ Влязъл пясъкът, който е твърд, безпокои крака ми. Ще се спра, ще изуя обувката, ще извадя пясъка навън.

Да допуснем, че вие се безпокоите за вашето бъдеще. Яви се някоя епидемия някъде, започвате да се плашите. Има такива болести, които са прилепчиви, заразителни болести. Но тия болести са заразителни за ония хора, на които кръвта е нечиста. Много лекари учени има, които са правили опити. На един, чиято

кръв била чиста, вкарали холерни бацили и нищо не му станало. На един човек, който има нечиста кръв, като турили холерни бацили, започват да се умножават.

Щом вашата мисъл е нечиста, болестта ще дойде. Щом вашите чувства са нечисти, болестта ще дойде. Щом вашите постъпки са нечисти, болестта ще дойде. Три неща има, ако искате да се избавите от болестта: чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки избавят човека от болестите. Пак ще дойдат болести, но както са дошли, така ще си идат. После чистите мисли имат и друго влияние. Вие ако нямате чисти мисли, около вас се образува нечиста атмосфера, че като срещнете хората, ги отблъсквате. Някои хора вас ви привличат, някои ви отблъскват. Някои хора или вие ги отблъсквате, или те ви отблъскват. Причината може да седи в ума. Около тяхната глава се образува атмосфера, която отблъсква хората. В симпатичната нервна система се явява един материал, който отблъсква хората. На някой човек неговата мисъл те отблъсква, на някой лицето те отблъсква, на някой погледът те отблъсква. Значи причината е в главата. На някой причината произтича от самото сърце, има нещо добро, което ви отблъсква. То зависи от неговите чувства.

Значи причината е в нас. Ако хората биха живели според Божия закон, щяха да бъдат всичките координирани, много малко противоречия ще има. Сега причината не зависи отсега. Тази дисхармония е от хиляди години, има образувани хиляди противоречия, които съществуват в нас. Не знаем как да ги изправим, кога са били създадени, но се предавали от поколение на поколение. Запример личните чувства се развили повече, отколкото трябва. Ти обичаш всички да те уважават и почитат. Вземете един полковник или един генерал, вземете един, който има висока служба. Ако войникът не поздравя генерала, той ще го вика защо не е дал чест. Той счита всеки войник, който не е дал чест, за отговорен. Вие, които не сте войници, минавате

покрай генерала или полковника и ако ги познавате, ще ги поздравите. Той замяза на един извор.

Изворът казва: „Никой не иде при мене.“ Ако в една местност съществува един извор, всичките животни и хора идат при извора и изворът дава нещо от себе си. Близостта зависи от онова, което Бог ви е дал. Ако вие от вашия ум не можете да дадете, ако вие от вашите чувства не можете да дадете и ако от вашата гуша не може да дадете и ако от вашата сила не можете да дадете, вие не можете да бъдете близки на хората. Близостта зависи от онова, което хората имат. Хората имат нужди и ние имаме нужди. Понеже във всичките хора и в цялото растително царство Бог се проявява. Дотолкоз, доколкото сте проводници на Божията енергия, дотолкоз са в нас Божиите блага. Щом сме лоши проводници, тогава идат тия закони, които ни ограничават, създават се големи неприятности - семейни, братски, народни, всякакви.

Тогава хранете сърцето си с най-хубавите чувства, по възможност, когато се намерите в една благоприятна среда. Казва: „Любете враговете си.“ Казва: „Как да го любя? Той ми е враг.“ Ако любиш онзи, който те обича, положението е естествено. Ако обичаш врага си, положението е неестествено. Запример от черната земя, от която ние сме недоволни, като се окаляме, гледаме да я изхвърлим, щом дойдем вкъщи, чистим обувката си. За черната земя имаме лошо мнение, никога не ѝ позволяваме да влезе вкъщи. Ако влезе, ще вземем вода, парцал, ще изчистим. Когато растенията турят главите си в черната земя, от нея изваждат хубавите сокове и оставят хубави плодове. Ние не виждаме благото, което е скрито в черната земя. Растенията го намират и го изваждат и стока ни продават. И то без пари. Казваме, отгоре дошла. Черната земя е опаковката. Черната земя и тя отгоре е дошла, от слънцето.

Когато слушате един добър певец, казвате: „Да

имам и аз като неговия глас.“ Срещате някой богат човек, казвате: „Да имам неговото богатство.“ Вие не разбирате, че този човек, който е богат, богатството му се дължи на неговия ум, дължи се на неговото сърце и дължи се на неговата гуша и дух. Те са работили. Богатството не е един произволен резултат. И знанието не е един произволен резултат. Този човек е учен, но това се дължи на взаимната работа, която неговият дух, неговата гуша, неговият ум и неговото сърце са извършили. Някои от вас не сте запознати с вашия дух. Казвате, той има силен дух. Той е, казвате, широка гуша. Той има светъл ум. Той има благородно сърце. Но трябва да разграничавате къде се проявява енергията на духа, къде се проявява енергията на душата, къде енергията на човешкия ума и къде енергията на човешкото сърце.

Сега това не е наложено със закон, но понеже вие сте влезли в един свят и ако искате да прогресирате, трябва да се учите. Сега, както вярвате, ще дойдете до едно място и ще спрете там. Най-първо хората, като станат религиозни, обичат много да се молят. В първата година по три хиляди поклона правят и три хиляди молитви правят. Някои даже десет хиляди правят. Като се минат три години, трите хиляди стават на хиляда. Като се минат още три години, стават на петстотин. Като дойдем накрая, в годината по една молитва направят и после се смеят, казват: „Какъв будала съм бил, на какво дадох младия си живот. Когато трябваше да си поживеем, с какво се занимавахме.“ Грешка имат. Те мислят, че ние бягаме от хората, грешници, че не трябва да живеем с хората, да не би да ни опетнят. Ние се пазим от земята да не би да ни окаля, да не ни очерни. Но от тази черната земя иде прехраната. Пазим се от нечистия въздух, но този нечистият въздух ни е необходим и колкото и да е нечист, ще го приемем.

Не считайте хората за лоши. То е едно субективно

схващане. Вие турите черни очила на очите си и схващате всичките хора черни, те са ви неприятни. Турите зелени очила, виждате всички зелени. Турите червени очила, виждате всичко червено. Турите жълти очила, виждате всичко жълто. То е самоизмама. Има едно естествено положение. Всичките противоречия в живота произтичат от някакъв недоумък. Щом имаш изобилие, противоречие не може да съществува.

Сега се проповядва за любовта. Хората трябва да бъдат поставени надалече. Значи да бъдем хора с широки сърца и да дадем право на всичките. Да не питаме защо прави така. Може да попитате така: защо той изяде кокошката, защо лицата изяде кокошката. Един вълк може да я изяде, един сокол може да я изяде. Какъв е поводът? Казваме, че човек има право. Но и другите имат нужда. В какво седи противоречието? Ние казваме, че ние имаме право да изядем кокошката, пък другите нямат право. Друга философия има. Бог живее във всяко същество, понеже той се е пожертвал заради нас. Той казва: изяж кокошката, да ме видиш какъв съм, изяж плода, изяж туй агънце, изяж тази рибица. Може да кажем, че Господ е казал да изядем това агънце. Имаш право. Ако ти изядеш агнето и станеш като агнето, Господ ти е казал да го изядеш. Но ако след като го изядеш, и пак си вълк, Господ не ти е казал. Казваме, Господ ми каза да изям рибата. Хубаво, рибата живее в чиста вода, рибата по естество е чиста, всякога и без баня е чиста. Ако вие, след като сте изяли рибата, сте станали чисти като нея, Господ ви е казал. Но ако след като сте изяли рибата, не сте станали чисти, Господ не ви е казал да изядете рибата.

Същият закон е и за богатството. Ако някой каже, туй богатство Господ ми го даде и от туй богатство не раздава, както Господ е щедър, не му е дал Господ това богатство. Ако Господ му дал богатството и той раздава щедро като Бога, Господ му дал това богатство. Казва, че Господ му дал това знание. Ако

туй знание той не го раздава, както Господ го раздава на всичките, гържи го само за себе си, това знание не е от Бога дадено. От Бога е дадено онова благо, което човек е готов да сподели, благо, което има. Как се предава една идея?

Аз мислех днес да ви свиря. Но няма да ви свиря. Има чиновници, няма да има време за упражненията. Не е практично. Ще играем навън. Сега, след като ви каже човек, че той ви обича, вие да се зарадвате. Той ви казва, че ви обича, вие не вярвате в тази дума. Казва ви: „Обичам ви.“ Повярвайте. Какво има да повярвате? Като ви каже той в дадения случай, че ви обича - или вие не го разбирате, или той не ви разбира. Той може да ви каже, че ви обича, без да ви разбира. Вие, като се съмняване, и вие не го разбирате. Като казва, че ви обича, има един, който ви обича. Като каже, че не ви обича, има един, който не ви обича. Следователно вие не можете да откажете, че той ви обича. Щом произнесе думите, че ви обича, има някой в него, който ви обича. Ако вие се съмнявате, че той ви обича, значи има някой в него, който не ви обича. Вие оставете в него този, който обича, и онзи, който не ви обича, сами да се разправят, пък вие не се занимавайте с тях. Вие вижте хубавата страна на онзи, който не ви обича. Ако вие сте болна овца, дойде някой вълк, няма да ви изяде. Значи не ви обича, жив ще останете. Ако вие сте здрав, дойде вълкът, ще ви изяде. Питам, искате ли вълкът да ви обича, или да не ви обича? Ако вие сте болен, вълкът няма да ви обича, няма да ви изяде. Ако сте здрав, вълкът ще ви обича и ще ви изяде.

Кое положение е по-добро? Някой човек не ви обича. Радвайте се, няма да ви изяде. Другояче щяхте да намерите вълкето. Така се разсъждава философски - от фактите към науката, законите и принципите. Казва, не ме обича. Ако един мъж не обича една жена, тя му прави добро. Ако една жена обикне един мъж, тя ще му завърти ума, няма да гледа децата си, ако

е чиновник, няма да гледа работата си, отвлечено е вниманието му. Като пише, запетаи, точки не може да туря. Казва, какво стана, уроки ли. Уроки от любов. Вървиш някъде, направиш едно добро.

Един американец ми разправяше: „Веднъж се влюбих в една мома. Един ден, като бях се замислил, отивам в гората да се разходя, че си блъснах главата в едно дърво. Как бях влязъл в гората, не знаех. Учудих се. Дойде ми наум, че младата мома настрани трябва да седи.“

Някой път ние се захласнем във външната форма на любовта. Де е любовта? Любовта, която влиза в човешката душа, дава мир, човек става умен, внимателен - не само към тази мома, която обича, но към всичките хора. Като обичаш едного, според него да обичаш всичките други хора. Туй дава мир. Има една любов - като обикнеш едного, намразваш другите. Тази любов не носи мир. Тази любов, която дава подтик да обичаш всичките хора заради него и да се отнасяш добре с всичките, тя е любов.

Казвам, в новия път, в който сте тръгнали, има една доста сложна задача. Сега, ако ви попитат коя е първата мисъл на любовта, кое е първото чувство на любовта, коя е първата постъпка на любовта, колцина от вас знаят това? Аз запример съм правил наблюдения, да видя кои хора са гладни, кои ядат от глад и кои ядат без глад. Като срещна хора, които ядат от глад, така хубаво ядат, че като седиш при тях, тъй мляскат, че в тебе се заражда желание и ти да ядеш. Някои правят такива хубави движения, че всички движения са хармонични. Онези, които нямат глад, като ги гледаш, току свиват вежди, намръщят се. Това вкуси, онова вкуси, без глад ядат. Сладък обяд е, който яде от глад. Който яде от апетит, че сол няма, това няма, онова няма. Какъвто е законът в глада, такъв е законът и в любовта. Любовта като влезе в душата ти, всичкият свят придобива вече друг изглед за тебе.

За втория път на втората лекция да ми повторите

всичко, каквото съм казал. Тъй да го разправите, че аз да го разбера. Вие казвате: „Много хубави, идеални работи.“ Неразбраните работи не могат да бъдат идеални. Разбрани работи наричам това, което е в съгласие с духа ни, в съгласие с душата ни, в съгласие с ума ни и в съгласие със сърцето ни. В дадения случай то е разбрано. Туй разбраното в дадения случай ще ни доведе в съприкосновение с онези неща, които са неразбрани. Тези факти ще ни дадат светлина, за да можем да разберем неразбраното. Разбраното е ръководител към неща, които ние не познаваме. Та първа има сега да изучавате.

Аз гледам, между мъже и жени няма тази любов, която Бог е вложил. Някъде гледате, един мъж е много учтив. Доиде друга жена, погледне я, свие вежди. Към някоя е много любезен, към някоя не е любезен, не я гледа. Аз съм наблюдавал: някой лекар, като дойде при някоя хубава мома, хубаво пипне пулса, светнат му очите, любезно гледа. Като иде при някоя стара баба, свие вежди, отгоре гледа. На старата баба гледайте, както на младата. Старата баба се предрешила. Старата баба може да обича повече от младата мома, по-голяма опитност, повече знание има и по е сръчна. По някой път човек трябва да хвърли своята маска. Старата баба си е турила маска, понеже е умна, да не би да я безпокоят момците. Като си тури маска, тя е свободна. Младата, като не знае, останала с Божественото лице.

Та казвам, нас ни трябва едно знание. Не е лошото в лошата обич, но в незнанието на Божия закон в дадения случай. Всяко чувство, което вие чувствате в даден случай, част от това чувство трябва да изпратите навън. Всяка енергия, която е във вашите чувства, трябва да дадете свободен ход да пропътува целия свят. Често от тази енергия се праща към земята, част остава да пропътува за някоя друга планета. Благата, които Бог ви дава, трябва да имате дълбокото желание

В себе си да бъдете проводници на Божията енергия, ако искате да прогресирате. Да бъдете проводници в един широк смисъл и с духа си да служите на Бога, и с душата си да служите на Бога, и с ума си да служите на Бога, и със сърцето си да служите на Бога. То е идеалът на новото учение.

Не отлагайте да идете в оня свят да ви изпитват, защото, ако тук не са ви изпитали, като идете в оня свят, ще ви върнат назад. Тук трябва да бъдете поставени на изпит за една погрешка ще ви върнат от онзи свят, от разумния свят. Щом човек направи една погрешка, в оня свят не може да иде. Когато започне да не прави погрешки на земята, тогава може да иде. Ония хора, които поправят погрешките и не правят погрешки, те са добри певци. Които правят погрешки и не ги поправят, тях ги освиркват. На онези, които не правят никакви погрешки, ръкопляскаме им.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.“

*Лекция на Общия окултен клас
17 септември 1941 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев*

ЛЪЖА И ИСТИНА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Имате ли тема? (*Имаме.*) Каква е темата?
Прилежанието?

(*Прочете се темата.*)

За идния път напишете седем думи, които имат само едно значение, думи с едно определено значение. Десет думи да представят разни букви.

Запример, ако повтаряте думата „прилежание“, какво добивате? В кой свят е прилежанието? В умствения свят, в духовния или във физическия свят? В какво прилежава човек най-много? В яденето. Прилежание има такова небивало. Ако във всичко бихте били толкоз постоянни, както в яденето, какво би станало? В яденето има голямо прилежание. Но в прилежанието е гладът. Аз го наричам прилежание на глада. То е войник, служи на глада. Генералът е гладък, който заповядва. Аз бих ви определил кои думи са прости войници, защото и думите имат чинове, думи има редови войници, има погофицери, има офицери, има взводни, подпоручици, поручици, капитани, подполковници, полковници, генерали, лейтенант с една звезда, с две звезди, три, пълен генерал.

Запример, ако вземете да повтаряте думата „светия“, десетина гена да я повтаряте, вас ще ви дотегне. Като я повтаряте десетина гения, светия

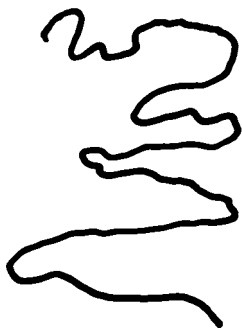
ще станете ли? Какво подразбира гумата „светия“? Светия подразбира едно и я използвате за друга. Да кажем, вие излизате с една свещ вечерно време, може да сте изгубили нещо, че го търсите за себе си. Може да излизате със свещта да укажете някоя услуга някому.

Казвам, в живота хората употребяват гуми, които са егоистични, които имат отношение към тях. Други гуми имат отношение към обществото, към ближните и трети гуми имат отношение към Божествения свят. Има гуми Божествени, които са поляризирани, нямат нещо съществено в себе си. Сега запример вземете гумата „учен човек“. Какво подразбира? Думата златна ли е, или позлатена? Или вземете „добър човек“.

Прилежанието какъв стремеж има? Три посоки на движение имаме. В коя прилежанието е най-силно? В движението нагоре, в движението надолу или в движението в плоскостта хоризонтално? В какво човек прилежава повече? Вие не правите разбор. Някой път вие мислите, че сте учен човек. Не правите един разбор, да се анализирате. Мислиш, че знаеш нещо, но направиш някой разбор какво именно знаеш. Всичко туй, което хората знаят, то не е знание. Знание е всичко туй, което в даден случай при една мъчнотия може да ти послужи. Знание е туй, което може да ти послужи. Защо ти е знание, което за нищо не ти служи?

Често хората се обезсърчават и казват, не си струва човек да е добър. Да знаеш какво нещо е доброта, какво ще ти помогне? Доброта, която не може да ти помогне, защо ти е? Пък и за злото е същото. Зло, което не може да ти помогне, защо ти е? Злото ти е потребно да ти помогне в даден случай. Вие имате съвсем обикновено схващане за злото. Да не правиш зло. Хубаво, тебе ти трябва камъни, какво ще правиш? На някой скулптор му трябва чук, ще кърти камъните. Че то е зло. Сега да чупиш камъните, право ли е? В света кое е право? Правото вече подразбира един организиран свят. Но когато една река тръгне от

своя извор, по права линия ли тръгва? Защото гумата „по право“ значи да не оцетяват никого. По каква линия тръгва правото? Тръгва по права линия. Но ако

един извор тръгне, как ще върви. Тази линия на водата вие наричате крива, а то е права. Защото в края е морето. Целта на модата е морето. Нищо повече. Казвате, да не криволичи. Казва, да не кръшка. Но това движение на водата не е ли кръшкане? Питам, кои хора са по силни - които кръшкат или които не кръшкат? Казва, да не кръшка. Какво трябва да прави да не кръшка? Срещне реката една

голяма канара, не може да я пробие, какво ще прави? Като се отдели, ще каже „пардон“, ще я заобиколи, ще си снесе шапката. Срещне друга, каже „пардон“.

Какво значи гумата „пардон“? Когато кажете „пардон“ или „извинете“, какво разбирате всъщност под гумата „извинете“? На кого се извинява? Всякога човек се извинява на някого, когото счита за по-силен. Като погледнеш, съзнаваш, че е по-силен. На силния ще се извиниш. „Извини“ значи не се блъскай със силния човек, защото ще си пръснеш главата. В дадения случай канарата е силна, водата е слаба. Слабият заобикаля, силният стои на едно място. Питам, силният, който седи на едно място, какво би направил? Вие искате да бъдете силни. Канарите са силни. И какво направиха? Седят на едно място. Водата е слаба, заобикаля, но какво не е направила. И доста пакости прави понякога. Много пакости прави водата. По някой път откъртва много големи парчета от канарата и ги разхожда. Толкоз уважение има, че взема децата на канарата и ги разхожда надалеко. Казва: „Като идете при вашите родители, да имате добро мнение за мене.“ Че вие казвате, че тя е направила някаква пакост. Каква пакост е

направила? Туй, което считате пакост, в природата тя си свършва много добре работата. Ние от нашето гледище казваме, че е направила пакост или че водата е кална, че разрушила, изкоренила и т.н.

Казвам, да се повърнем. Често вие се безпокоите за нищо и никакво. Това знание ли е? Ходите и гоиде идеята, казвате: „Аз ще се разболея.“ Започваш да се безпокоиш, някой ти е казал, че ти си пожълтял и ти ще се разболееш скоро. И ти се разболяваш скоро. Защо? Отгде накъде свързвате един свят на чувствена дейтелност и той ще те направи болен. Жълтият цвят ще те положи на леглото да си починеш. Нали, като гоиде учителят в класа, всички ученици са мирни. Учителят преподава, не може да излизат, да влизат. Болният човек, така го тълкувам, болният човек е в клас, седи вътре мирно на леглото, слуша лекцията, която ще му се преподава. Казвате: „Разболял се.“ Той учи. В болестта знаеш колко работи научава? Най-първо той е бил палав. Като се разболее, става много внимателен, после става мекичък, послушен. Като не е болен, никого не слуша. Казва: „Никого не слушам, имам свое убеждение.“ Като го хване болестта, слуша своите учители, които му преподават уроци. Слуша внимателно. Като му кажат, по една канка, той по една канка взема, туря в чашата, много внимателен, точно навреме пие церовете. Като му кажат обърни се на една страна, на другата, слуша. Накъдето кажат - по гръб, по корем. Кажат му да седне, и той седне. Да стане, и той става. Ако един здрав човек би направил тия работи, ще му се смеят. Болният, щом направи тия упражнения, всички се радват, че той седи и не иска да се движи вече.

Казвам, вие вземате едно болезнено състояние и го тълкувате. Придавате му едно тълкувание, което всъщност го няма в болния човек. Болният човек мисли сериозно, мисли как да си научи уроците. Той разсъждава какво нещо е болестта. Започне да работи.

Вие мислите, че това е един учен човек, казва: „От тази болест какво може да извадя?“ Започва да копае. Тогава намира в болестта радостта. Като се зарадва, оздравее. Като намери в болестта скъпоценностите, които са скрити, оздравява. Когато не ги намери, ще се въргаля. Докато не може да намери богатствата в болестта, не може да се освободи от нея. Какво значи да се освободи? Става способен, учен, тогава учителят го прекарва във втори клас. Може ли да минеш във втори клас, ако не знаеш материала от първи клас? Всякога, когато човек минава от един клас в друг, боледува. Има особени изпити, има и матура.

После при излизането от прогимназията трябва да гържиш пак изпит. Нали се смущавате, казвате: „Може да ме скъсат.“ Скъсват един конец на две, но един ученик къде ще го скъсат? Де е скъсването? Ученикът бил е вързан за мързела, учителят го скъсва. Значи скъсал конца, с който е свързан с мързела, скъсва го да учи. Така се разсъждава. Казвате, скъсан. Представете си, този способен ученик скъсва го учителят. Не са прави разсъжденията. В природата така ги късат навсякъде. Всичко, което става в природата, ние го тълкуваме криво. Туй е нещастие. Какво разбирате под думата „нещастие“. Тя е дума, създадена от две-три неща, туй е нещастие. На какво е равно $2-3=1$. Ние изваждаме две от три, остава единица. Сега ще направим така: $3-2=1$. Каква е разликата, като направим по първия или по втория случай?

Сега вижте законът какъв е. $2-3$, туй положение е динамично. Ако три представлява детето, две е майката, майката не може да излезе из детето, а детето излиза из майката. При обикновеното смятане не може така. Вие не може 2 от 3 , то са две единици, тук са три единици, не може да извадите. От две кила жито не може да извадите три кила жито. Имате $2-3$, две е по-голямо от три. Винаги от големите числа излизат малките. Вие мислите, че три е по-голямо.

Две е по-голямо. Най-голямото число е единицата, след туй иде две - то са все големи числа, три, четири са по-малки. Четири е по-малко от три, три е по-малко от две, две е по-малко от едно. Но то спада към груз порядък, динамичен порядък.

Най-първо трябва да знаем в кой порядък сме. Туй го наричат софистика - да докажеш, че две е равно на три. Не може да докажете, че три е равно на две и две е равно на три. Казвате, три е равно на три. Какво подразбирате под три? Сега разсъждаваме. Да допуснем, че имате три мамулени зрънца. Тия три мамулени зрънца равни ли са всичките? Ако претеглим тия мамулени зрънца на везните, ще видим, че те не са равни. Отличават се количествено, по форма прилика имат, еднакви са, но три мамулени зрънца не са равни. В природата не можем да намерим три зрънца, които да са равни по съдържание. Ако гледате техния цвят с микроскоп, ще видите, че всяко зрънце има особености. Природата се отличава с крайното разнообразие, което съществува. Подобие има, но всъщност между две подобни тела има различие, макар да произлизат от един и същ род.

Запример вземете очите на човека. Ако ги разгледате, лявото око се отличава от дясното, двете не са еднакви. Едното око има плюс, другото има минус. Ако вземете двете ноздри, винаги ще намерите едната минус, другата плюс. В ръцете едната е минус, другата плюс. Краката - единият е минус, другият е плюс. Смяна е станало. Било е време, когато хората са били леваци. Хората днес работят с дясната ръка повече. Сега плюс е това, от което нещата излизат. Под думата „минус“ разбираме винаги това, което взема. Туй, което може да възприеме, то е минус. Туй, което ти дава или ти даваш, то е плюс, положително. Под думата „минус“ разбираме нещо, което излязло от другаде. Тия неща подлежат на работа, трябва да ги обработиш.

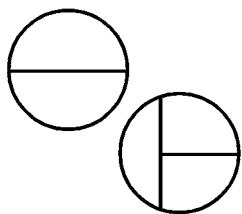
Да кажем, една жена купува десет кила вълна,

обработва тази вълна, прави плат, този плат го продава. Най-първо вълната била греха на една овца. Както овцата е скроила вълната, не става за облекло. След като стане на плат, тогава човек ще облече вълнената греха, но тази греха на човека не може да бъде греха на овцата. Или казано в научен вид: материята минава от едно състояние в друго състояние.

Та казвам, има да даваш. Това е минус. Има да вземаш, това е плюс. Под думата „минус“ има да дава. Откъде ще вземе да дава? Какво разбираме под думата „минус“? Има да дава, понеже той трябва да дава. Кой процес следва най-първо в природата? Даването или вземането? Вземането какво е? Вземането е плюс. Имаме минус плюс и плюс минус, или така: плюс плюс. Всеки, който вземе, трябва да даде. Всеки, който дава, трябва да вземе. Ти се натоварваш с едно бреме, което не можеш да носиш. Ти трябва да дадеш по една необходимост. Трябва да вземаш пак, заставен си да вземаш. Гладът, като ядеш, какъв процес е? Мислиш ли, че ако нямаше глад, ти би ял? Гладът в природата застава човека да вземе тази храна, да я обработи. Сега не може да давате. Има процес, в който човек трябва да даде.

В природата най-първо имаме едно паровидно състояние, или парообразно състояние, в което водата се намира. Тази пара става на вода и пада на почвата. Водата се просмуква в почвата. След като се събере, тази вода става на река. Тази вода, която е възприела вече, тя дава. Значи процесът, за да дадеш, трябва да си взел. Единственото, което дава, е природата. Първият процес в природата почва с даване. Вторият процес е да вземеш. Затова този е втори процес, който има да вземе. Три взема от две. Как вървят? Когато се дробят. Имаш един голям камък. После го разделиш на три. Три ли е по-голямо от две? В друго отношение две е по-голямо от три. По закона на разсъздението може да дойдем до работи, които, изглежда, че има

противоречие. Във физическия свят нещата са наредени по един начин. Ако започнем от долу на горе, ще имаме единица. Ако започнем отгоре, числата ако вървят, имаме два процеса. Единият процес на долу, другият процес е нагоре. От едно на долу нещата вече се намаляват. От едно нагоре числата се увеличават.

Сега се намираме в един относителен свят. Кажете двама души могат ли да бъдат равни. Двама души, на които считате, че силата им е равна, като се борят, нито единият ще победи, нито другият. Стават неща недоказани. Когато нещата не се доказват, какво положение има? Нито може да ги отречем, нито може да ги докажем. Запример има ли Бог, или не? Има неща, които нито може да се докажат, нито да се отречат напълно. Никой не може да докаже, че има Господ, но и никой не може да докаже, че няма.

Та реалността е единственото нещо, което нито се доказва, нито се отрича. Туй, което доказваш и отричаш, показва, че влиза в работа. С туй, което отричаш, може да работиш. Туй, което доказваш, може да работиш. Запример отричаш истината. Отричането е дошло от лъжата. Лъжата е минус, истината е плюс. Лъжата е минус, лъжата е намясто. Ако не беше намясто, не щеше да се роди. Щом се родила, има си място лъжата. Има ли някой от вас, който да не употребява лъжата? Има ли някой от вас да не е близвал от нея? Пипвали сте я, близвали сте я, гледали сте я. Какво разбирате под думата „лъжа“? Лъжата е сянка на истината. Лъжата показва пътя към истината. Истината показва пътя на лъжата. Този, който лъже, ще ви покаже пътя към истината. Този, който ви говори истината, ще ви покаже пътя на лъжата. Онзи, който ви лъже, ще ви покаже пътя

на истината. Онзи, който ви говори истината, ще ви покаже пътя на лъжата. Неизбежно е.

Да допуснем, че вие сте един богат човек. Казвате: „Туй богатство е мое.“ Говорите ли истината? Ти казваш, че си богат човек, имаш десет, двадесет, сто милиона. Казваш: „Аз съм богат човек.“ Вярно ли е, истина ли е, че си богат човек? Ти си ограл кожата на стотина хиляди животни и като я ограл, си станал милионер. Туй богат човек ли е? Казва: „Той е богат човек.“ Казва: „Тази нива е моя.“ Вярно ли е, че нивата е негова? Ако дойдем и разчепкаме човешкия език, ще видим, че има неверни, лъжливи неща. Лъжата казва: аз само привидно представям истината, не съм самата истина. Щом идете при истината, понеже тя съдържа всичко в себе си, за да стане понятна за вас, ще отдели едно малко парче. Пък то е лъжливото.

Сега, ако природата ви даде голяма светлина, вие не можете да издържите, ще турите някаква преграда. Туй препятствие истината ще ви застава да го турите, казвате нещо, което не е вярно. Вие ще кажете: „Аз възприемам светлината.“ Но вие сте възприели много малко. Част от тази светлина си спрял. Казваш: „Аз разбирам тази работа, имам понятие.“ Какво понятие имаш за Бога? Не си го видял, видял си малко от неговите творения. Казва, че изследвал пространството, всичките звезди. Това не е вярно. Видях слънцето. Не е вярно, че си го видял. Ти си видял един кръг от слънцето. Това слънцето ли е? Ако говорим по същество за слънцето, този кръг, който виждаш, това ли е слънцето? Каква част от истината съдържа то?

Ние сме се уплели в живота и имаме една мисъл, която не върви по законите на знанието. Те турят смиренуето - да знае човек, че този, който има знанието, не да отрече знанието, но да каже, че много малко знае. Че малко знае, ни най-малко не трябва

да се обезсърчи. Като тури, че малко знае, да стане радостен, има какво да учи. Като знае малко, има какво да учи. Много като знае, има какво да даде. Малко като знае, трябва да вземе. Щом много знаеш, ще даваш. Като дагеш, ти се радваш. Ако малко знаеш, ще вземаш. Този ще ти даде, онзи ще ти даде. Един ден почувстваш, че много знаеш, процесът се обърна. Трябва да започнеш да даваш от себе си. Най-първо ние започваме с лъжата и свършваме с истината. Лъжата се ражда от нещо, което вземаш. Кога се роди лъжата в рая? Ева като взе от онзи плод. То е лъжа. Мислеше, като вземе от този плод, всичко ще знае. Ето лъжата, иде вече. Всеки човек, който мисли, че като вземе този плод, ще научи всичко, то е лъжата. Всеки човек, който мисли, че като се роди на земята, ще научи всичко, лъжата е влязла. Той нищо няма да научи. Като се роди, той много малко ще научи.

Казвам, вие се разочаровате, мислите, като дойдете на земята, всичко ще получите. Какво може да получиш? Ако станеш един цар, добре. Но ще остарееш, ще те детропират. Може да си цар пет години, двадесет, тридесет, но все таки ще те детропират. Какво ще кажеш? Учен човек си, един ден ще ти вземат знанието.

Сега казвате, изходният път кой е? Какво трябва да се прави? Да знае човек да впрегне лъжата на работа. Учен човек е онзи, който може да впрегне лъжата да му помага. Учен човек е онзи, който може да се учи от истината. Истината е професор, който учи. А пък лъжата, и той е един професор. Лъжата носи ли знание? Никакво знание не носи лъжата. Тя наизуст всичко ще научи, нищо не измисля. Ако дойде един учен човек, той ще ви научи. Като дойде един учен човек, лъжата ще го измами. За да опиташ един човек знае ли, какъв опит трябва да му дагеш?

В истинската музика има два тона, които, след

като ги вземаш, запалят огъня, запалят и сърцето. Като слушаш с ушите си, запалят сърцето. Ако вземете едно огниво и един кремък, музикално като турите прахаканта, ще изскочи искра. Като удряте с огнивото, казвате „до“. Запаля се прахаканта. Ако удряте огнивото в кремъка и прахаканта не се запали, не сте взели „до“ вярно. Щом правилно удариш кремъка, то е „до“. Всеки удар в кремъка, когато не се пали прахаканта, не е верен тонът. В удара има правилен тон. Когато гал или писал, или правил нещо, пеенето е хубаво. Когато пеенето не е правилно, тогава стават много погрешки.

Та казвам, всякога, когато дойдете до истината, ще познаете в съзнанието вашата зависимост не на обществото, ще почувствате, че това, което имате, не е ваше. Да кажем, сега вие живеете, казвате: „Мой е животът.“ Този живот в зависимост доколко ще бъде в тази форма, е ваш двадесет, тридесет, сто и двадесет години. Ще дойдат онези, които са ви го дали, ще кажат: „Излез малко от зданието, защото ние ще го ремонтираме.“ Смъртта не е нищо друго освен ремонт на старите форми. Казва: „Повече не може да дадем под наем. Ти трябва да си излезеш.“ Някъде си наемател за десет години, петнадесет, двадесет, тридесет, четридесет, сто и двадесет години - има изключение за дълъг период.

Сега ние говорим за обикновените процеси. Знанието е, когато минаваме от една форма на битието в друга, да не ти е жалко. Като умираш, да не ти е жалко, но да си радостен, като че отиваш в странство. Човек, като заминава за оня свят, четири реда сълзи потекли, не иска да умре. Той още не знае, той е арестуван. Дошли стражарите, арестували го. Друг път сам излизаш. Ние казваме, това е лъжливо знание, това е истина. Сега всичкото знание е относително. Сега не говоря за големите лъжи. Аз говоря за лъжи, когато лъже човек.

Един светия близнал от меда. Детето близнало от меда и майка му казва: „Ти си близнал от меда.“ „Не - казва, не близнах.“ Че е близнало детето, какво престъпление има? Значи големият прав, има право да яде, него закон не го хваща. Малкото дете, като близнало, казва: „Как смееш!“ Държавата наложи данък, дойде бирникът, продават ти вола - няма никакво престъпление. Дошъл разбойник, задигнал вола - престъпление направил. Като дойде бирникът и задигне вола, няма престъпление, в реда на нещата е. В какво седи разликата? Бирникът, като вземе вола, те освобождава от задълженията към държавата, пък крадецът не те освобождава. Някой иска да съгради къща. Обещае, вземе парите, не съгради къщата.

В света престъплението седи в това, че природата ни кредитира. Ние, като вземем кредита, не изпълняваме, в умствения свят имаме задължения, в духовния свят и на физическото поле имаме задължения. Вследствие на това се намираме в стълкновение. Праведният живот седи да бъдеш изправен в малките работи, на физическото поле да бъдеш изправен и в духовния свят да бъдеш изправен, и в умствения свят. Значи в ежедневния си живот това малкото, което мислиш, да го направиш. Туй, което чувстваш, и него да направиш. И задълженията на физическото поле, и тях да направиш. Тогава ще направиш един малък опит.

Сега тези работи да не ви обезсърчават. Има една истинска наука в света. Турете лъжата на работа. Без нея не може. Тя е сянката. Истината трябва да я употребите на работа. Сега на земята щом има думата „лъжа“, тя трябва да има някакво гражданство. Когато детето се издигне и направи първата стъпка, престъпва, то е престъпление. Престъплението трябва да извършим най-разумно. Едно дете искаш да го накараш на работа - то е лъжа. Даваш му ябълка, за да учи. Лъжата понякога е потребна. Бялата лъжа е - ще дадеш на детето едно орехче, ще го накараш

да извърши една работа. Дадеш петдесет, сто лева на човека, да свърши една работа - то е лъжа. То е една необходима лъжа. И без лъжа може, и без пари може. Ще дойде онзи истинският порядък. Но този истинският порядък ще дойде, когато преминем през пресата на лъжата.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

*Лекция на Младежкия окултен клас
19 септември 1941 г., петък, 5 часа
София - Изгрев*

ИМЕТО, ЦАРСТВОТО И ВОЛЯТА БОЖИЯ

„Добрата молитва“

91 псалом

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Тази глава е много важна. Само ако вземете 9-те блаженства и ги приложите. Не сте се опитали да ги приложите в живота си, да направите една наука от тях, да видите какво богатство крият. Четеш: „Блажени нищите“, но какво е „блажени нищите“, не знаеш. „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Който работи, на него дават най-хубавото ядене. Който не работи, на него корици дават. Сега ви говоря, но с говор се хранят само ушите, не е храна за очите. Трябва да изядете слуха музикално. Понеже слухът във всинца ви не е еднакво развит, по някой път, като ви говоря, го схващате, но не дочувате, казвате: „Не можах да разбера.“ Не че не сте го разбрали, не сте го чули. Кажу: „Не чух, както го каза.“ Казваш: „Не разбрах.“ Каквото си чул, ще разбереш, но каквото не си чул, ще разбереш ли? Казва: „Недочух.“ Не си дочул, понеже в ушите почва да се набира кал, прах се набира в ушите, слушането започва да става тежко.

Нека да разгледаме живота, както сега се явява.

Връщаме се, как едно време Христос проповядвал. Не зная дали тия хора едно време са били по-послушни в слушането, или вие. Те цял ден отподире му мъкнаха - двадесет-тридесет души ходят да слушат. Вие сутрин трябва да направите една жертва, трябва да напуснете леглото, юргана. Някой път да станеш в пет часа, не си се отспал да идеш да слушаш. Бива, бива веднъж в годината Христос възкресе, но петдесет и два пъти все като на Великден, станеш сутрин, колебаеш се да идеш или да не идеш.

Някои от вас искате да знаете какво ще стане в света. Представете си такъв един сън. Виждаш една бяла крава, хубаво угоена, с хубави рога, тича напред. Виждаш един кон, който е вързан с въже, до въжето кравата бяга, той тича отподире ѝ. И конят бяга, и кравата бяга. Защо бягат? По едно време кравата се спъва и си вдига краката нагоре. Конят започва да ѝ говори: „Защо бягаш, ще се спогодим. Ти имаш рога, пък аз нямам рога. Ти обичаш да мучиш, аз обичам да цвиля. Защо бягаш, аз не съм вълк да те изям. И аз като тебе паса трева. Може да се спогодим, двамата сме богатashi. Аз съм те свързал с въжето, понеже може да хукнеш ниви да пасеш, да не би да те бие господарят, като дойде. Затуй те вързах с туй въже. Ти искаш да влезеш в някоя чужда нива, да пасеш тревата, гето не ти е позволено.“ Така говори конят. Така може ли да говори, уносказателно е.

Има хора, които мязат на крави с рога. Има хора, които мязат на коне. Те пък обичат да ритат. Ако дойдеш отзад на коня, рита. „Ритам“ произлиза от глагола „отрия“. Значи вземаш една лопата, преместиш, риташ с лопатата, набучкаш пръстта и я хванеш. Ритам е от риене, че станало ритам, когато конят те рита, иска да ти каже: „Моля, моля, задните крака са заден вход.“ Конят казва: „От предния вход, не от задния. - Конят казва: - От задния вход излизат нашите гости, а пък гостите, които влизат, отпред идат. Всеки,

който влиза от задния вход, ритане.“ Тъй иска да каже конят. Според обичаите всеки, който иде отзад, той е неприятен. Сега, когато хората разглеждат въпроса логически, казват: „Защо започваш речта си така, защо не я започваш другояче.“ Чудна работа. Вземете един музикант, започва една песен от „до“. Започва от „до“ с основния тон на гамата. Друг започва от „ре“, друг от „ми“, „фа“, тогава съчетава тоновете. Какво се постига с една песен? Който разбира, много се постига. Ти започваш една песен. Ако ти е тежко на сърцето, ще започнеш от „до“. Онзи, който започва от „до“, тежко му е на сърцето. Има едно яйце да се измъти - това е „до“. Пиленцето излязло от това яйце, иска да яде - то е „ре“. Това пиленце влиза под крилото на майка си, това е „ми“. Вечерно време влиза в курника, стои под дясното крило на майка си, това е „фа“. Сутринта излезе, майка му го води - това е „сол“. Завежда го някъде на угощение - това е „ла“. И „си“ - продават го някъде, турят го в гърнето, става „си“, става почтен. Всичките вестници пишат, че много добре било сготвено това пиленце. Но това е иносказание. Трябва малко да се отърси.

Вие искате да знаете дали плодовете някъде са узрели, или не. Аз гледам, долу не е паднала никаква круша. Щом узреят, като дойде вятърът, казва: „Както седите, що не слезете долу да работите, да помагате на хората. Всичките плодове са все ученици. Като свършат учението горе на дървото, взели са си диплома и от вятъра слизат долу. Чакаат сега да ги ценят. Някой път дойде един господар, който мяза на свиня. Някой път дойде един господар, който мяза на кон, някой път дойде един господар, който мяза на пчела, някой път дойде един господар, който мяза на човек. Питам сега, на какво ще те цени свинята? Каква работа ще ти даде? Ще те научи да ореш земята. Ако дойде вълк, на какво ще те научи? Ще те научи как да давиш овците. Дойде най-после човекът, на какво ще

те научи? Човекът ще те научи нещо по-хубаво.

Казвам, от толкоз хиляди години се разправя историята на Адама, че бил господар в райската градина. Ако аз ви представя една история, че е бил господар. Най-първо Адам беше облечен с царска мантия. Сега как е станало, че той е оголял? Ходил е облечен, препасан, с корона. Но Адам се занимавал с животните, растенията не го интересуваха него. Цветята, изворите не го интересуваха, интересуваха го животните. Понеже беше малко мързелив, не искаше да работи. Каквото имаше да яде, той облечен с мантия се разхождаше, Господа той искаше да учи. Доведоха пред него всичките животни, в туй отношение знаеше много. Види едно животно, тури му име. И тъй става. Според уносказанието колко хиляди имена на животните Адам ги е турил. На всичките животни Адам тури имената. На коня Адам тури името, на кучето Адам тури името. На български е куче, което учи. Като отмахнеш „к“-то от куче, става учи. Куче, което учи. Казва: „Защо ни са кучетата?“ То казва: „Господарю, ще учиш, ще работиш, ако не работиш, ще станеш като мене. - Казва: - И аз бях с мантия като тебе, опропастих се, че станах куче.“ Всеки, който не учи, е куче. Ти казваш: „Кучето има ли някакъв характер?“ Единственият характер е, че кучето не учи. Сега не учи нищо. Цели години седи в дома ти, не учи нищо, никакъв диплом няма. Всеки ден ще го побият, че е направило някаква погрешка. Влезе вкъщи без позволение, вземе сирене, вземе някой комат, питата завлече. Един български земеделец ми разправяше: „Обичах да си оставям хляба в торбата на земята. Един ден отивам, торбата изчезнала. Едно голямо овчарско куче задигнало торбата с хляба. Оттам насетне, като отивах на нивата, качвах торбата с хляба нависоко, че като дойде някое куче, да не може да я достигне. Не оставях торбата на земята долу.“

Трябва да учим, понеже светът е създаден от

два опасни елемента: от добро и зло. Едното е опасно. Състоянието на материята, твърдата материя, жидката, въздухообразната и светлообразната. Има две състояния, които трябва да ги изучавате. Ако ти не знаеш кога да се справиш с твърдата материя, ти ще си създадеш всичките болести в света. Ревматизмът и другите болести са създадени от твърдата материя. За бъдеще, като отворите рентгеновите лъчи да разгледате, ще видите, че има твърди частици, наслоени около ставите. Понеже те не пропуцат кръвта да минава по-горе в капилярните съдове, при промяната на времето усещате големи болки. Но това от какво е станало? Вие сте били неразположени духом, мислили сте нещо лошо. Дали го съзнавате, или не, е друго. Всичките хора страдат от ревматични болести, понеже нещо са били недоволни или от жена си, или от децата, или от времето, че пари няма. Всичките недоволства са създали твърдата материя, като ядеш. Започнеш да вървиш, навсякъде започват болки.

Казвам, не мислете лошо. Като седнеш, мисълта ти да бъде свещена, никаква лоша мисъл. Ако не, след време ще носиш последствията. Майката по някой път може да предаде своята нечиста кръв и на децата си. Опасното е, че нечистата кръв се предава от майката. Може да се предаде на гъщерята, на синовете. Синовете и гъщерите пренасят нечистата кръв, където отиват. Една нечиста мисъл може да се предаде. И сърцето е виновно. Сърцето предава нечистите мисли. Нечистите мисли не ги предава умът, но сърцето ги предава. А пък нечистите желания умът ги предава. Сърцето не може да предаде нечисто желание. Една нечиста мисъл то предава. Сега вас ви интересува защо сърцето може да предаде нечиста мисъл, а не може да предаде нечисто желание. Нечистата мисъл сърцето предава, понеже минава през всичките най-малки дупчици. Нечистите желания минават през големите дупки. Сърцето няма такива

гупки. То остава на ума. Умът е способен, като му дадеш едно голямо желание, учен е, разлага го на малки парченца, че го изпраща навън.

Сега във вас се заражда мисълта, туй вярно ли е, или не. Някой път казвате, гали е вярно. Чудни са хората, когато питат гали е вярно. Какво, ако някоу работи са верни или не. Това не е толкоз важно. Запример гали е вярно гали чувалът е конопен, или памучен. Каква разлика може да има гали чувалът е бял, или черен, или син. Може какъвто и да е. Червенината на чувала ще предаде ли някакво чувство на житото? Нищо не предава. Казвате: „Вярно ли е, нали е червено.“ Не го зная, мяза на червено. Не е важно какъв е чувалът, важно е какво съдържа. Казва: „Лошо е да имаме червен чувал на житото.“ Не е лошо. Всичките цветове, които имаме, те са негативни, те са пасивни. Сам по себе си цветът е най-легената храна. Ако остане ти да се храниш от цветовете, отиде. Ако остане ти да се храниш от бял, червен или чер хляб, отиде. Онова, което храни, което дава живот, то няма никакъв цвят. Цветът в природата, то е мода. Най-хубавата мода в природата. Когато тя иска да украси някого, му туря известни цветове. Чудното е, че един от най-хубавите цветове в невидимия свят запример, ако ти имаш жълт цвят, ти в небето ще бъдеш богат, ако имаш жълт цвят на земята ще бъдеш беден. Щом си жълт, казват - болен е този човек. Като те види, за работа не те хваща. Докторът, като те види, ще ти каже да си почиваш. Жълтият цвят е изгубил едно съществено качество. Той е изгубил своята мекота. Казва Христос: „Ако солта обезсолее.“ Солта има качества. Един цвят и той има качество. Ако жълтият цвят не може да предава знанието на мъдростта, той е обезсолял този цвят. Но цветът, то е едно вътрешно състояние на човека. Ти не може да схванеш този цвят хубаво, който не разбираш. Ако твоето съзнание е готово да схване тези трептения, ако те озари жълтият цвят, веднага всичките мъчни

задачи стават ясни. Ако не те озари този жълтият цвят, те остават неразрешени.

Вземете сега, имаме неизвестните X , Y , Z . В алгебрата вие не знаете X какво е, Y какво е, какво е и Z не го знаете. Кой от вас няма зет? Кой от вас не е зет? На български „зет“, дошъл някой момък приведен зет. Значи „зет“ е третото неизвестно в природата. Дојде в дома, не го знаеш какъв е. След като го съединиш с гъщеря си, ти го познаваш зетя. Какво ще познаеш? Ще познаеш добър ли е, или лош. Обича ли да кряска, или седи мирно. Обича ли да попиива, ходи ли на нивата да работи, сее ли добре. Като чиновник ако е, ако е някой занаятчия, ще знаеш какъв е зетят. Казва: „Какво означава зет?“ Приведен зет като мед. Тази сестра, която се смее, тя е умала един приведен зет и понеже не може да живее с приведения зет, напуснала го е и е дошла при нас. Де е зетят $\acute{u}$? Той ли беше лош, или тя е лоша? И двамата не могат да живеят. Но зетят $\acute{u}$ е оставил едно голямо богатство на нея. Зетят $\acute{u}$ я оставил, той е бил пощедър, отколкото тя. Понеже той $\acute{u}$ е оставил голямо богатство, тя обича да се потрива, всеки ден не работи нищо. Пък тук, у нас като е, се потрива.

Сега туй, което казах за сестрата, е точно така, вярно е. Аз не съм го виждал този зет, но зная богатството, което зетят $\acute{u}$ дал и тя носи със себе си. Всеки ден, като носи туй богатство със себе си, обърне се на гърба си и седи цял ден и чете богатството. Много богата е тя, тук иска да минава за сиромашкиня. По някой път ще покаже, че е бедна. То е бяла лъжа. Човек, който знае да свири, не е беден. Човек, който може да работи, не е беден. Човек, който има ум да мисли, не е беден. Който не мисли, той е беден.

Седим ние и ако търсим погрешките в природата, то нищо няма да ни допринесе. Казано е в Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Да кажем, аз говоря за една сестра. Коя сестра, вие веднага определяте. Нали тя е зет, определено. X , Y и Z , вие веднага определяте

тази величина. Вие казвате: „Коя ли е тази сестра? Коя е тя? Тази, която се смее ли?“ Ни най-малко. Вие не разсъждавате правилно. Барабанчикът, който бие пред полка, полкът ли е? Вие искате да знаете полка. Барабанчикът ви показва къде е полкът. Но барабанчикът не е полкът. Вие мислите, че този, който се смее, той е. Той показва само. По барабанчика ще намерите къде е полкът, полковникът къде е.

Та казвам, при един процес вие не мислите. Казвате: „Ето барабанчика.“ Че барабанчикът не е целият полк. Седи някой и казва: „Не трябва да се критикува.“ Хубаво, според добрите правила, когато един ученик е в училището, учителят преподава, пък ученикът си бутва ухото, чопли го, намира, че като не може да слуша, бутва ухото, да може да схване по-добре. Ако ученикът се почесва по тялото, може да пречи на тия, които са отзад. На онези, които го смущават отзад, казва: „Оставете, искам да слушам какво казва професорът. - Казва: - Мълчете, че и вие може да пострадате. И аз може да пострадам.“

Ако един човек не съзнава своята нищета, пог нищета разбирам, казва: „Блажени нищите духом.“ Блажени са онези, които не се съблазняват от материалните блага на света, тяхно е Царството небесно. Ако един ученик, който отива да се учи, носи един чувал от четиридесет-петдесет кила на гърба си, гържи го и седи на чина, той какво ще учи? Или ако богатството седи в твоя ум, то ще те заслепи, само за богатството си ще мислиш. Какво ще научиш? Мислиш, че всичко имаш за ядене и пиене. Какво ще научиш? След като е ял човек четиридесет-петдесет години, какво е придобил? Ядеш и наместо красив да ставаш от година на година, погледнеш, от голямото ядене, от голяма работа обезобрази се лицето, бръчки се образуват, косата ти побелее, ставите започнат да те болят, гръбнакът те боли. Четиридесет-петдесет години като си ял, какво си придобил? Казваш: „Остарях вече.“ Какво разбираш,

че си остарял?

Вие се самозаблуждавате. Щом някой остарял, значи той е актьор, маска му турили на лицето, играе една роля, от някоя видна царска роля, не някой шут. Ще си намажеш лицето, ще играеш роля. Някой стар, ще му турят бяла брада. Ти ще започнеш да се повдигаш. Ти си млад, но се подпираш с тоягата. Питам, туй състояние върно ли е?

Разправяха ми един анекдот във Варненско за тези битолските просяци. Аз не ги зная какви са. Игат двамата - единият свири на гъдулка, слепият върви отзад. Отиват при един български чорбаджия спривав, малко смахнат. Те вървят, като влизат, на вратника засвирва, слепият върви подир него. Той, чорбаджията, бил неразположен, тъй както руския цар Иван Грозни, такъв характер имал. Като кряснал, казва: „Вие защо не ходите да работите, повел си слепия човек да го водиш за нещастие.“ Извадил една цепеница, едно дърво, набил и двамата. Забелязал, че слепият излязъл по-рано от другия. Как може? Той не бил сляп, турил малко восък на очите. Онзи казва „бяг“ и хвърля восъка от очите. Развеселил се чорбаджията. Избягали и двамата. Отива на дюкяна и казва: „Аз досега мислех, че нищо не мога да направя. За пръв път излекувах един сляп човек.“ Онзи просяк се преструвал, че е сляп. И двамата отиват да просят. Аз се чудя на този битолския просяк защо да не играе, онзи да свири, пък той да играе, защо ще си туря восък на очите да се преструва на сляп. Онзи да свири, пък той да играе. Казвам, в дадения случай методът за прехрана не е избран сполучливо.

В природата често ние избираме занятие, което не ни подхожда. Щом се намерим в природата, има крайно отвращение от лъжата. Природата всичко прощава, но като те хване в лъжа, не прощава. Природата прощава всичките престъпления, но лъжата не прощава. Та казвам, изберете си занятие, което в дадения случай да ви подхожда. Не дръжте ума си в застои, не дръжте и

сърцето си в застой. Държиш сърцето си и целия ден се смущаваш. Това не е наука. Дръж радостно състояние, не смущавай ума си с такива непотребни мисли. Внеси хубавата мисъл.

Та казвам, първото нещо, ние се нуждаем от чиста мисъл. Месиш хляб, вземи от най-хубавото брашно. Защо ще вземеш брашно от четири-пет места мляно, взорчило се. Американците имат обичай и много ягат месо. Сутрин пържолки и кафе, от големия бут хем, накълцано като у нас, направено много хубаво. Казвам на американците, хора, които ягат толкова месо, как ще имат здрави зъби? После един народ толкова интелигентен постъпва много неразумно. В Америка, като идеш - сега не зная, може да са изменили обичаите - ще ти дадат една чаша като нашите кафе, горещо, от двеста и петдесет грама и след туй ще ти дадат ледено. Първо топло, после студено. При такава една промяна на топло и студено става един преврат в стомаха, от който всичките американци страгат от разстройство на стомаха. Много от тях страгат от диспепсия.

Та казвам, в живота, когато дойде една добра и една лоша мисъл, ако човек не е умен, създава се едно ужасно състояние в човека. От чисто здравословно гледище вие, които следвате новото учение, трябва да се стремите да пресявате мислите си. Казва, Господ, който създал света, е на-благомто същество. Христос казва: „Не ме наричайте благ, благ е тъкмо един Отец.“

Бог, който е най-благомто същество, всичко ти дава в света, ти си недоволен. Господ се чуди какво не ти достига. Всичко ти дава, ти си начумерен, недоволен си от всичко. Казвам, какво ни липсва на нас? Очи имаме, нос имаме, уста имаме и при това казваш: „Това нямам и онова нямам.“ Значи не сте от много добрите ученици в света. Вследствие на това претърпяваме тия големите кризи, които стават в света. Вие сте идвали много

пъти на земята и мислите, че се дължи на миналото. Всичкото растително царство, животинско царство, минералното царство пращат, за да направят човека по-лесно, да може да работи. Защото в минералите вече имаме оценка. Минералите са, които събират светлината, кристалите събират светлината и я пречупват. Много малко от тази светлина задържат за себе си, другата изпращат навън. Лечебно действа. Щом минем от кристалите, идваме в органическото царство. Там растенията изпращат разни светлини - някои червена, синя, жълта и т.н. Всички тия растения вече учат как да се придобие светлината и да я пращат. Хубавите мисли чрез въздуха ни изпращат хубавите краски в света. Една хубава мисъл тя си има своя краска. Онова, което образува човешката аура, то са хубавите мисли, хубавите чувства. Чистата мисъл, то е крепост. Човек, който има хубави чувства и мисли, то е крепост. Той има всичкото богатство в света. Онзи, който няма чисти мисли и чувства, той е изложен на големи промени.

Първо казва Христос: „Кротките ще наследят земята.“ Ние мислим, че силните ще наследят земята. „Кротките“ подразбира умните хора, които са полезни и на себе си, и на ближните си. Човек, който не е полезен на себе си и на ближните си, не е полезен и на Бога. Кротък човек е, който е полезен на себе си, полезен е и на ближните си, полезен е и на Бога. Работи за славата Божия, работи за Царството Божие и за неговата правда. Работи за изпълнението на волята Божия в света. Тъй е според мене: всеки, който работи за изпълнението на волята Божия, работи за Царството Божие и неговата правда, работи и за славата Божия, той е кротък човек, който разбира смисъла на живота.

Та казвам, трябва да станем добри, да се научим да служим. Като изпълняваме волята Божия, трябва да работим за себе си. Според мене, като търсиш Царството Божие и неговата правда, ти работиш

за ближните си, а пък като прославяш Бога, търсиш славата Божия. Ти работиш за всичката вселена. Ако търсим името Божие и славата Божия, ще бъдем обкръжени само от разумни същества. То е блаженство. Ако искаме да бъдем полезни на другите, ще търсим Царството Божие. Ако искаме да бъдем полезни на себе си, трябва да изпълним волята Божия. Човек, който не изпълнява волята Божия, не може да бъде полезен на себе си. В умствено отношение не може да се развива, в здравословно отношение не може да се развива. Човек, ако иска да бъде здрав във всяко отношение, трябва да се научи да изпълнява волята Божия. Или казано от гледището на здравословната душевна хигиена: изпълнявайте волята Божия, за да бъдете здрави. Търсете Царството Божие, за да бъдете полезни на вашите близни. Осветете името Божие, за да влезете във връзка с всички разумни същества в света. То са три неща. Вън от това човек остава странник, пришълец на земята и на небето. Той е грешник. Това е за сегашния живот.

Волята Божия, Царството Божие и неговата правда и името Божие, които ще уредят и украсят този свят - туй трябва да носим, тъй е написано. Името Божие, Царството Божие и неговата правда и волята Божия - това трябва да бъде написано на всеки едного. Той трябва да ги изпълни точно, не по закон, но по любов да изпълним онова служене към Бога, към ближните и към себе си.

Сега най-силната мисъл ще ви кажа. Волята Божия не може да се изпълни без истината. Царството Божие и неговата правда не може да се намери без мъдростта. Името Божие не може да се намери, не може да се служи на Бога, ако нямаме любов.

„Отче наш“

*Утринно слово
21 септември 1941 г., неделя, 5 часа
София - Изгрев*

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

*„Отче наш“
„Ще се развеселя“*

Ще взема само 5. стих от 5. глава от Евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар №38. Тридесет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“

Тридесет и осем години - вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира, в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се явил. В туй отношение науката се явява като един служител, трябва да се разбира. Какво разбираме ние под думата „наука“? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбрали. Ако вземете във всяко направление, в мина-

лото радио е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от моя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия.

Запример имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата, псувал, жънал житото, псувал - това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който го обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито - онзи, който орал нивата, пял, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я, да орем. Вие както разбирате и аз както разбирам. - Потупва ги, помилва ги. - Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата. Каквото спечелим, ще го ядем.“ После, който оре, да се моли по три пъти на ден.

Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб. Хлебчето къде е?“ Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб - право на фурната. Който няма това уханье, ходи да се лута. Върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб.“ Или казва: „Аз ям, каквото и да е.“ Не съм и да чета, каквото и да е. Не съм и да се вярва, каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи, буквите. То е основното нещо - азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо на буквите няма. Буквите, които си научил, през целия живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дой-

ге, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката.“ Но ние азбуката на природата не сме научили. Езикът на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има - по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи. Няма какво да ви ползва да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езикът - но трябва известно приготвление, докато може да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземате правилно тона. Не само да го вземате, но трябва да различавате кой тон е „до“, „ре“ или друг тон. После да различавате тонът повишен ли е, или понижен - изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това прибеждам като едно обяснение за езиците.

Запример вие желаете нещо и не го постигате. Защо? Понеже туй, което знаете, не го разбирате, не можете да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия - където и да е, сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка. Защото, ако говориш за Русия, ще кажат, че вземаш страната. Ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страната. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не извяват волята на Бога, то е друг въпрос. Че ги е турил Господ да извършват негова работа, то е най-

същественото.

Да гоидем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили. Някъде били са се те, счупили са си главите. Нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като гоиде, казва: „Имаш ли пари малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата.“

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили? Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?“ Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера. Дъжд имаше, времето такова.“ Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек къде да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва да те ужилят. Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главицата и да започнат да жилят. Или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото.“

Казвам, ние, съвременните хора, мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед и ние по нашето прилагаме закона. Казваме - така казва Господ. Толкоз е вярно. Колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши

хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра. Вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът, като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като пагат, и те смачкват. Аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба. Нямаш никаква сила. Не те ли знаят хората?“ „Кой? Аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен? Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш? Туй, което казах, право ли е?“ Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание.“ Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой, нямаш знание. Ако ти го завалиш, имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те маме за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете. Ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете.

Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща? Дяволът ли плаща, или вие? Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота. Те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дя-

волът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш. Ти си баба.“ „Как, аз ли?“ Започват да се надягат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание са се родили болестите. Най-богатите страгат от подагра, царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение. Трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си. Човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след двадесет-тридесет години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има двадесет и пет милиона или петдесет милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда. Има същества, които живеят отвън. И понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост - голяма топлина. То са предпазителни средства, мерки - да ги не нападнат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, затуй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква три години светлината да плува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват.

Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запитам. Онази царска гъщеря, която живее охолно при

баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен. Никакъв недоумък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се ожени.“ Никъде не е писано, че трябва да се ожени. Няма такъв закон. В християнството заставам против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени.

Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави. Който не се жени, прави по-добре.“ Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама да се карат или да се съберат двама и направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте гървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате. Туй не е за деца. Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво? Да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчиляка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш деца-та, е по-хубаво.

Казвам, в женитбата някои се женят да станат керемидчии, някои се женят да станат градинари, някои се женят да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат и двамата да служат. Под

думата „жена“ във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутроben, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден - Ден на благодарността. Погледнеш едно писмо, дойде с чек от двадесет и пет хиляди долара подарък, друго писмо - с чек от петдесет хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени. Съберат се петдесет-шестдесет, мислиш, че вече животът е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трюк.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки.“ Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът.“ Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребуение. Намира ги, ни пет пари не струват.

Сега се спирам на закона. Има добрини - изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питам: „Че защо си се затворил?“ Казвам, свирех на времето. Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро, децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете грешките.“ Те казват: „Няма. Хайде, ще ги оставим.“

Питам, кой ще ми повярва на това? То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, - веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, - веднага ще се уясни времето. Онези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето.“ Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е.“ Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш, с нашите тулуми ще те оквасим.“ Има - зимно време - решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост - и на тебе, и на планината.“ Няма да ходиш, няма да се качваш на планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават. Имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина - и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Доjde някой, каже ти една лъжа. Ти имаш четири-пет милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Доjde и ти каже: „Банка „Гурган“ пропадна.“ Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: „Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума.“ Излезеш навън, видиш, че банка „Гурган“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен.

Питам, защо стана скръбен? На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона - това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не можеш да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето

има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четирите милиона. Я ги вижте сега. Англия е изгубила четиринадесет милиона кораба и знаете колко милиарда струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всичките тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват? За някакви фиктивни работи. За в бъдеще се повдигало човечеството. Камо четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида? За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта, всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост, всеки човек, който не е герой да носи истината, аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм.

Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това. Но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири-пет милиона да могат да хвърлят гранати на

хиляда километра далече. На хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири-пет милиона щяха да приспят тия неприятели от двадесет километра. Ще угат, ще им вземат оръжието.

Путам, кой ще победи такива хора? Сега казват - да се въоръжим. Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга и се върне. Казва: „Видях едно особено същество.“ Какви са тия същества, животните не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за верујото ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях. Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния е говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестърът. Там има оркестри от двадесет хиляди оркестранти. Има хоровете от сто четиридесет и четири хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път.

Казвате, тези не са реални работи. Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравяш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогави ми каза, но каквото каза, забравих го.“ Казва: „Той гържа една отлична сказка, но я забравих.“ Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоео съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре. То е един дълъг

процес. Някой път някой учен човек десет-петнадесет години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека.“ Колко време му взело. Казва: „Да направим човека да мисли.“ Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Вярно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медлено да е станало.

Та казвам, от тридесет и осем години. Три е число благородно, 3 е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Тридесет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на тридесет и деветата година оздравява. Девет е число на Марс. Казвам, съедини с числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието и днес ще бъдеш здрав. Човек, който повярва, изхвърля осемте навън, казва: „Мене не ми трябва осем. - Казва: - Осем ще го туриш на очите.“ Очите са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаме през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат четири. Ще имаме още две отгоре, шест ще станат. Две отдолу, две отпред и още две, че ще станат дванадесет. Астрологически значи по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание.

Вие влизате в една къща, която има дванадесет прозорци. Ако има два, ще гледате само в една посока. Има още два - гледате в противната. Има още два - може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това

показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя. Като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия. Като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три дена и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дremка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде е дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че онзи, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб, заспиваш - и хлябът дойде. Кой ти донесе самунът - няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва, като малките деца.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някой от тук си получил доста крупна сума. Тъй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие - с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за дена. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в дванадесет коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от двадесет години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на двадесет години, държи ма-

тура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли?“ Като издържиш изпита. „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. „Колко време ще държи?“ Колкото време държи изпита. Може година, две години, може да държи три години. Някой път - един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо. Хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезне. Дойде друга болест - друга благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест?“ Не може да намерят благо, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота. Ние създадохме смъртта. Или Бог отвори вратата на живота да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваря вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво? Те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, дето ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На осемдесет години баба, лице много хубаво, брада, нос. Казват ги вещици. Знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате. - Тя разправя, казва: - На нашия чорбаджия гъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой. Ще се развали работата.“ Излезе, иде на

друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?“ Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате.“ Тя посетила тридесет места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому.“ Онези, които слушат, и те кажат: „Еду-коя си баба Тогорица казва да не го казвате.“

Аз ви казвам да не казвате нищо, като дойде една вещица. Ти кажи - вещица значи вещь. Тя е хубава гума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да послъзва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук „щ“, вече бялата лъжа може да работи. Всички гуми, които окончават на „ш“ на еврейски, английски, германски, буквата „ш“ означава нещо материално, ерменски долапи, големи, малки. Четирито е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват „Шъм“, да мълчат, материална работа. Турците казват: „Шен попил винце, ракийка, шен става.“

Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили харгалия. Те пили харгалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което рече, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике.“

По-хубаво вино от знанието няма. По-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце. Няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто. Ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение.

Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никого да не допускаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, ще имаш само една мисъл. Да не допускаш, че

той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той - никога. Няма нещо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бога, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава побуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растение на домовете. На всичко, в света което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в Божествения свят той е причината, подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено.

Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всички трябва да се интересуват не само за себе си, не само да четат. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си. Какво подразбира молението? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример.

Един български учител - в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулка къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш.“ Никой не го поканва. Той честолобив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане..“ Взема си цигулката и отива в кръчмата. Започва да свири български песни. „Дайте нещо на учителя да си похапне.“ Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата - учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината.“ Но тези с цигулката го разбраха, тези хора са по-близки.

В гадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири. Нищо

повече. Църквата няма нужда от цигулка. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб. Ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. (*Учителят пее много приятна мелодия без думи, само с гърло.*) Какво ти коства на тебе да попееш? (*Продължава да пее.*) Седиш, нещо не разбираш, попей си. (*Учителят продължава да пее.*)

*Търсете името Божие с любов.
Търсете Царството Божие със знание.
Търсете волята Божия със сила.*

Тайна молитва

*Неделна беседа
21 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев*

С ЛЮБОВ

„Отче наш“

„Молитва на Царството“

Евангелие от Йоана - 12. глава, 1-10 стих

Евангелие от Лука - 20. глава, 10-20 стих

Евангелие от Марка - 10. глава 1-10 стих

Евангелие от Матей - 21 глава, 1-10 стих

„Духът Божи“

„В начало бе Словото“

Да имаме едно малко размисление.

Животът е красив само когато можем да получим навреме. Всичките разочарования произтичат от това, което искаме. Иска нещо, което не му дават. Когато е спал добре, умът му е бодър. Когато не е спал добре и е отпаднал, умът му е шашев.

Какво имаме сега на днешния ден - 22 септември? Слънцето сега беше ни на гости и си заминава. На гости ни беше за няколко месеца, разправяхме се с него, госта услуги ни правеше, развесели тревите, развесели водата, развесели майки и бащи, пък сега се вдига и отива в странство в другото полушарие. Тези от вас, които не са сведущи в науката, не знаете например какво нещо е хикс - X. Хиксът е раздвоен кръг, обърнат с противоположните страни, полукръговете са допрени, с гърба си са турени. Да намериш какво могат да направят двата гърба, като се допрат. Двама войници

какво могат да направят, като си допрат гърбовете и с пушките единият от едната страна, един друг се бранят, помагат си. Казвам, вие седите по някой път и мислите, че сами много работи можете да направите. Ако няма някой зад гърба ви, ако двама неприятели ви нападат - единият отпред, единият отзад, какво ще правите?

Казвам, северното полушарие е личният живот на човека. Толкоз месеци живеем само за себе си. В южното полушарие като отива слънцето, то е законът на ближния. Сега вече толкоз време нас ни пече, нека отиде в другото полушарие - и там се нуждаят от топлина, от топлина и благата на слънцето. Днес е прощален ден на слънцето, всички ще се сбогуваме с него. То казва: идущата година в март пак ще ви посети. Отивам да изпълня своята длъжност, както Господ ми е заповядал. Вие в моето отсъствие гледайте да живеете, тъй както, оставих ви доста плодове за ядене: круши, ябълки, сливи, грозде, житце, ечемик, ръж, какво ли не. Добре да ги разпределите. И тогава да похапнете, да попееете, та идущата година като дойде, да ви чуя. Сега ще му изпеем една прощална песен, доста песни имаме.

Казвам, всеки ден има свое съдържание. Казвам, ние сме се събрали тука за един час и ако вашите очи са отворени, ще видите всички онези, които вършат волята Божия и ще се зарадвате. В природата има неща, които вие не виждате. Един, който е стоял в затвора, няколко години в изба, като го извадят от тая изба и види навън какъвто и да е цвят, извор, като погледне слънцето, душата му се изпълва с радост.

Та казвам, трябва да благодарим на Бога, да влезем в духовния свят. Той е свят, дето очите на човека трябва да са отворени. Вие казвате да се отворят очите ни, да виждате нещата. Да виждате, но не сенките. Някой видял някой дух. Нищо не е видял. Туй, което виждаш, не е реално. Туй, което виждаш и

чувстваш, и то ти говори на тебе, пък и да го провериш, то е реално. Виждаш една сянка, една картина на баща си, то е сянката на баща ти. Когато баща ти дойде и ти носи своите блага, то е реалното.

Казвам, всички вие имате една опитност. Погрешката на нас сега е в това, че ний сме се влюбили в себе си, целия ден гържим огледалото, оглеждаме се. Хубаво е, не е лошо това. Чешим си косата, връзката си нагласяваме, палтото изчистим. Защо правим това, кажете ми. Все го прави за нещо. Ако човек никак не си чешу косите си, никак не е облечен, по-хубаво ли е това? Кое е по-хубаво - да бъде облечен или не? Кое в света е по-хубаво - да се наядеш добре или да си гладен, да ходиш добре или да боледуваш, да работиш добре или пък да си вързан да не можеш нищо да направиш?

По някой път вие искате да служите. Сега туй, което аз ще ви говоря, да не мяза на една закуска. Аз не искам да ви дам една закуска. Онова, което ще ви дам, искам, като го изядете, да посадите костилките. Посадете ги, за идущата година да има плодове, в градините ви да има плодни дървета. Аз наричам човешкия ум една плодна градина и човешкото сърце една плодна градина. В нашето сърце и нашия ум тия плодните градини трябва да имат доста плодни дървета. Всичките хубави мисли, това са плодните дървета на ума. Всичките хубави чувства, това са плодните дървета на сърцето. Не само да се говори - това е плодно дърво, но сам да вкушаш плодовете. Когато ти чувстваш нещо в сърцето си, ти сам да опитаеш плодовете на тия дървета, и туй те радва. Когато опитвате плодовете на вашата мисъл, вие се радвате. Когато няма какво да опитвате, ходите, разхождате се, гледате в другите градини - там има всичко, а във вашата градина няма нищо.

Казвате, защо Господ направил света такъв? Питам, защо направихме нашия свят такъв, защо не посяхме семената? Казвам, какво има във вашите

градини сега? Някой път посеем някой глог, някой път посеем някой трендафил, роза. Хубави са розите, но кое трябва да посеем най-първо? Аз най-първо бих посял житото в градината. Когато искам да имам уханье, да ме обичат ближните ми, външно да помирисвам хубаво, тогава ще садя розите, да извадя малко масло да се поръсвам. Който иска да знае, розата е едно лечебно средство. Когато ти си неразположен малко, помориши я, тя ще ти даде разположение. Някой път направете един малък опит. Когато си неразположен, помориши някоя роза. Вземете един лист и понамажете си вътре носа. Ако ви липсва пак нещо, тогава понамажи устата си. Ако ти липсва пак нещо, понамажи ухото от двете страни. Ако ви липсва още нещо, натъркайте пръстите си. Ако ви липсва пак нещо, изуйте обувката си и натъркайте краката. Веднага ще се усетите разположени, свежи, облекчени, то е козметика.

Бог обича всичко в света да бъде красиво. Хората да бъдат хубаво облечени. Когато имаш очи, да бъдат хубави, светли. Който ви види, да види, че има нещо в очите ви. Носът ви да бъде красив, косите ви, всичко навсякъде да бъде чисто. Чисти и красиви да бъдете, тъй както са красиви плодовете. Сега всички вий имате желанието. Да кажем, че някой има добър глас. Преди години тук имахме една сестра гаровита, имаше отличен глас, можеше да бъде видна певица, да бъде една от първите певици в света. Един американец беше казал за нея, че ако отиде в Америка, ще направи фурор. Гледам, тази сестра не оценяваше тази дарба, остави за друг някой живот да дойде на земята, защото всяка дарба все трябва да се прояви.

Казвам, днешната работа за утре не отлагайте. Мнозина, които изучават окултните науки, казват: „Какво ли ще правим следущия живот?“ Следущия живот ще правиш това, което правиш в сегашния си живот. Сега, ако си купиш вълна, ще предеш, платове ще имаш, ще се облечеш. Ако сега не купиш вълна,

следующия живот гол ще бъдеш. Ако в този живот садиш жито, хамбарите ще бъдат пълни, следующия живот ще ядеш, ще пиеш. Ако сега не си сял, следующия живот ще ходиш да гриши огризките - ще имате това, което наричате лоши условия.

В какво сеят лошите условия? Да кажем, вие сте един цар или един княз, разполагате с ниви, с богатство, но не се отнасяте добре със слугите си, с ближните си, всички изтезавате. Господ гледа вашия живот и нищо не ви казва. Пише в книгата. Всичките съседи все изпращат своите полица към Господа, оплакват се от този княз. Този княз Господ го взема и го уволнява, взема му всичкото богатство и го раздава на неговите ближни около него, него го прави един слуга, да служи, да ходи и той да има нужда. Започне той да ходи при своите предишни слуги, иде на едно място, изпъдят го, иде на друго място - и оттам го изпъдят. Той се чуди защо така хората са лоши към него. Той ги е направил. Ако беше се отнасял добре, с любов - и те щяха да го посрещнат добре.

По някой път вие седите и искате и с вас хората да се отнасят добре. Има един вътрешен живот и един външен, формален. И сега по-добри хора в България от вас няма, външно има нещо, което ви недостига. Вие седите и казвате тъй: „Този път, по който сме тръгнали, къде ще ни изведе? Дали не гоним Михая по гората? Хората си уредиха работите, апартаменти имат, пари имат, а пък ние?“ После почнеш да се съмняваш в Господа, започнеш да се съмняваш в оня свят, дали има ангели, дали има Господ. Казвам, как ще те посрещне Господ с всички тия мисли от земята? Те ще образуват едно препятствие между тебе и Господа. Като напуснеш този свят, в оня свят ще те посрещнат всичките твои мисли. Туй, което мъчи човека, като отиде в другия свят, е, че всичките лоши мисли ще се явят като лоши същества. Казват: „Къде си тръгнал?“ Не те пускат при Господа. Казват: „Господ

не мисли за тебе.“ Ако си живял един живот добър, ще те посрещнат в оня свят твоите мисли, твоите желания, твоите ближни. Всички те ще те посрещнат, пък и Господ ще те посрещне.

Сега казваме, светлината иде, светлина е това. Мойсей, който беше един много учен човек, който беше посветен в тайните на египетското учение, за една своя погрешка трябваше да избяга от Египет в пустинята, да стане овчар, четиридесет години трябваше да пасе овцете. Един ден гледа, една къпина гори, излиза светлина от нея, казва: „Как може къпината да гори?“ Приближава се до къпината, от светлината излиза един глас, казва: „Изуй обувката си. Мястото, на което си, е свято.“ Сега слънцето ще изгрее и всички ще чуете гласа: „Изуйте обувката си, защото мястото, на което живеете, е свято.“ Мойсей тогава започна да работи. Господ казва: „Аз чух терзанието на моя народ, искам да те пратя да го освободиш.“ По-напред той беше смел човек, но като чу това, каза: „Господи, не ме пращай. Аз правих един опит и виждам, че не съм за работа. Аз съм човек гъгнив малко, пък и съм малко страхлив, не съм способен на тая работа.“

Някои от вас като Мойсея казват: „Тази духовната работа не е за нас. Едно време се опитахме, като бяхме млади. Сега вече сме стари.“ Че и Мойсей беше госта стар. Господ му казва: „Ти преждевременно искаше да освободиш Израеля, сега му е времето.“ „Гъгнив съм.“ „Няма нищо.“ Кое прави хората гъгниви? Ти сам създаде своята гъгнивост. Ти обичаше много да говориш, малко да вършиш. Сега малко ще говориш, много ще вършиш. Ти няма много да говориш. Брат ти Арон е красив, той е добър оратор. Като дойде за говоренето, той ще говори, а ти ще правиш. Той ще чертае работите горе, ти ще ги правиш.

Сега ние казваме, не сме красиви, не можем да говорим. Не сте пратени да говорите, само ще вдигате палката. Малко ще говорите, много ще

правите. По някой път се обезсърчавате. Искате Бог да ви прати всичките благословения, и тогава да започнете всичката работа. Всеки един ден носи благословието, което е нужно за деня. Какво бихте направили, ако Господ би ви пратил всички благословения изведнъж? Аз гледам от моето гледище. Ако дойда да живея сто и двадесет години на земята, че в първата година ми пригответ храната, сгответ ми яденето за сто и двадесет години, за какво ще се обърне туй ядене. То ще бъде най-голямото страдание, което може да ми се причини. Всеки ден по малко ще ми се сготвя и като го изям на един ден, на втория, на третия, на четвъртия, на петия. Животът, тъй както тече, е най-красив. Даже туй, от което хората се плашат, не е страшно.

Вий не искате да страдате. Страданията са едно благословение. Туй, от което ние страдаме, то са излишните страдания, които ние сами си създаваме. Представете си, че вие имате едно хубаво перо, с което искате да пишете, но се зароди във вас желание на туй перо отгоре да турите един диамант, голям като кокоше яйце, турен на перото. Мислите ли, че ако турите този диамант на туй перо да се люлее, че вие ще можете да пишете? Питам, защо ви е този диамант на перото да пишете? На врата, разбирам, да го носите, но на перото, като работите, да се мандахара, не виждам никаква философия в това. Значи диамантът не е турен на мястото си. Той е все таки, да кажем, така: като вървим из пътя, ударим си крака у някой камък и да кажем - защо Господ не е турил очи на краката ни. Ако беше турил Господ очи на краката, на ръцете, какво щеше да бъде? Благодарение, че ги е турил на главата - най-главните сетива той ги е турил на главата, на най-важното място. На сърцето дал само чувствата, да страда.

Рагвайте се, когато страдате. Ако искате да знаете кой в света е страдал пръв - той е Бог. Мислите

ли, че когато той ви вижда, когато ви каже направи това и не го правиш, искате всичко да имате, и пак, като ви каже нещо, не го правите. Той направил слънцето заради вас и вие питате има ли Господ, или няма, имам ли баща, или нямам, или така съм дошъл, после имам ли някоя майка, или нямам. Мислите ли, че това е приятно на Бога? Ние сами се обезобразяваме. Всичката грозотия, която имат хората, се дължи на отричането на Бога. Щом се роди едно съмнение, лицето ти потъмнее. Тази мисъл абсолютно трябва да изчезне от вашия ум. То е най-голямото мъчение, което ще срещнете. Господ иска да го познаваме и като не го виждаме, да вярваме. Че ако се яви той, както хората се явяват, какво ще стане?

Да допуснем, че някой учител предава своята лекция от къщи като по радио. Той е вкъщи и по закона на телевизията те го виждат, чуват гласа му, решават задачи. Учителят е вкъщи, но преподава. Учениците няма да ги е страх от него. Ако този учител дойде в класа със своя бастун, даде задача и при първата погрешка удари, кажеш някоя дума не намясто - хайде с бастуна по главата, питам, какво щеше да бъде вашето положение?

Сега аз гледам съвременните методи за възпитание. Срещам много големи препятствия. Някой, като блъсне в главата, казва „куха глава“. Така не се мисли - един голям будала си. Той се надигнал, мисли, че знае, нищо не знае. Аз съм правил много опити. Казват, че интелигентността в животните е отвън, имат едно състояние, не мислят. Има едно място в котката, като я бутнеш за опашката, веднага се свие опашката, сегне, слуша вече хубаво. Ако не я бутнеш на туй място, ще ходи насам-натам, вдигне опашката, ще мине из къщи, ще прави пакост, каквото намери, ще бутне и ще излезе навън. Но като я бутнеш по опашката на това място, като влезе вкъщи, нищо не бута.

Та сега аз имам една възпитаница и гледам как трябва да се възпитават хората. Аз, който съм много

прозорлив, като изляза от стаята, внимавам нищо да не избегне от погледа ми. Но един ден, като влизам в стаята си, виждам, котката вътре. Откъде е влязла? Всичко е затворено. Аз, като съм излизал от стаята си, загледал съм се някъде, тя се провряла между краката ми и влязла. Влизам в стаята и виждам, че тя се разхожда. Иска да ми се покаже и казва: „Имайте доверие в мене, новото учение аз съм го приложила. Има много хубави неща за ядене, нищо не съм бутнала.“ Разхожда се из стаята. Дойде до мене, като че заспала, казва: „Дойдох в стаята ти да ти покажа да имаш малко доверие. В тази скромната форма, в която живея, и аз разбирам туй учение.“ Имаше сирене - не е бутнала. Имаше други хубави неща за ядене - не ги бутнала. Като видях, че е толкова внимателна, взех че ѝ направих баница. Взех от мекото на хляба със сирене, стиснах го и ѝ го дадох. Тя казва: „Благодаря.“ Казах ѝ: „Искам не само в моята стая, но навсякъде. - Казвам: - Как се отнасяш с мишките, ами с птичките как се отнасяш?“ Тя пак преглъща Казва: „Намислила съм да стана вегетарианка, но един дявол има в мене. Като видя птичката, като видя мишката, не може да се въздържа. - Казва: - Виж, днес направих първия опит. Нищо не бутнах в стаята ти.“

Сега правя една аналогия. Когато влезете в Божествената къща, нищо не бутайте. Чакайте Господ, като дойде, да ви даде. Не бутайте, но вземете онова, което той ви даде. Той, като дойде, нищо няма да ви каже. Господ ще мълчи. Ако тя беше бутала сиренето, защото по някой път бута хляба, сиренето, а по някой път прави и други безобразни работи. Аз взимам поука от това и казвам, умна котка. В дадения случай поведението е добро. Като я видях, като влизам в стаята си, казвам си - тя е направила някоя пакост. Те са носители на известни болести, на известни микроби, понеже ходят на нечисти места, ядат нечисти работи, та като влязат въкъщи и бутнат тук и там, оставят някои зарази.

Та казвам, като влезем в светилището вътре, трябва да бъдем изправни. Днешния ден да бъдем изправни. Да имаме в ума си една свещена мисъл, да имаме едно свещено чувство. Не от страх, но да се радваме на Божиите блага. И да се радваме, че Бог ни е дал своите благословения и да имаме неговата благосклонност. Няма друг, който да е така благосклонен към хората, както Бог. Ако не беше тази благосклонност, и аз не щях да ви говоря. Тя ме е накарала да говоря. Не мога да ви представя колко е благосклонен Господ. Няма същество, което е дошло при него, да не го е задоволил. Той обръща внимание на най-малките животинки и на най-големите и ги задоволява по начин, по най-добрия начин, който Бог употребява в света.

Та казвам, благословението, което Господ ви е дал и което е приготвил за в бъдеще, като му служите, ще го имате. Защото Бог отсъжда на онези, които вършат волята му. Ние трябва да вършим волята му, понеже във висшите светове той върши заради нас. Има една взаимообразност. Бог за нас върши това, което ний не можем да извършим. И ние трябва да извършим някои работи заради него, да не го заставаме да слиза на земята. Ти помагаш на някой беден човек, може в косвено отношение да помагаш. Помагаш на ума му, помагаш на сърцето, помагаш на тялото - аз взимам тялото в най-хубавата смисъл. На един човек жилището не е хигиенично. Взимаш, поправяш го, тургаш прозорци, хубави, стъклени. Ако няма удобства вкъщи, правиш инсталация. Ако няма светлина, поставяш. Ако не е умал някой инструмент, даваш му. В туй Господ се усаждава да вижда всичките му деца да се радват на богатата, която той е дал в света.

Та казвам, засега ние имаме механическо отношение, страх ни е от Бога. Ние мислим да не направим някоя погрешка, мислим само за бастуна му. Няма такъв бастун Бог. Бог, като види някой човек

да прави погрешка, той се усмихне. Той се усмихва, че вижда някое дете се качило на една круша и бере круши, вижда какви са неговите понятия. После знае, че онзи, който заградил градината и той има мнение и казва: „Заради благомото на крушата.“ Дървото е на Бога. Той мисли, че е господар на дървото. Пък този, който е слуга, се е качил на дървото. Между тях ще се яви една мисъл, една философия и няма да могат да разрешат въпроса. Като дойде този втория господар, той идва с дърво и казва: „Какво търсиш тука?“ Вие виждали ли сте как слиза детето и какво прави господарят? Той казва: „Слез долу. Както си се качил, така ще слезеш.“ Детето се хване за дървото и слезе със задницата по дървото. Онзи с дървото го удари по задницата.

Питам ви, ако вие бяхте, как щяхте да постъпите? Голямо користолобие има в света. Не само тоягата, но някой път една дума играе ролята на тоягата. На едно грубо чувство. Сега, като говоря за въздържание, не значи, че човек трябва винаги да бъде благ. Туй ни най-малко не показва, че човек не трябва да се гневи по малко. Не е лош гневът, но човек трябва да се гневи намясто. Ако човек се разгневи или ако бъде по някой път строг, но силният никога не трябва да бъде груб. Под грубост разбирам, когато законът на гнева не е приложен. Едно дете, което иска да запали кибрит и иска да тури тази кибритена клечка в плевнята, веднага вдигам ръката си и го удрям. Няма време да му говоря, аз му блъсвам ръката и отскочи кибритът. Това грубост ли е? После взимам детето и казвам: „Ти искаше да направиш нещо много хубаво, но си избрал крив метод. Тази слама е потребна за този господин, за неговите животни. Сега ще ти покажа, като палиш клечката, какво трябва да правиш.“ Ще го заведа в черквата и ще му кажа: „Запали всичките свещи, не ходи да палиш плевните.“ По някой път искаш да идеш в гората, да направиш огън, да запалиш цялата гора и да гледаш, то е престъпление. Искаш ти да палиш огън, влез в

една къща в тъмнината и запали огъня. Излез оттам и иди при други хора, запали и там огъня, че те, като дойдат, да намерят огъня запален на огнището. То е разумното живеене.

Та казвам, ние трябва да влезем при хората и на техните камини да запалим огъня. Да запалим свещта в ума им. Трябва да идем в дома и в сърцето им, да запалим огъня на тяхното огнище. Вие сте призвани не да живеете за себе си. Никой не се ражда и не умира за себе си. Ние се раждаме да живеем за Бога и умираме, за да отиваме при Бога. Да се раждаме за Бога и да умираме за Бога. Под думата „умиране“ разбирам - от един по-нисш свят да отидем в по-горен. Ако сиромашът умре, да стане богат, има ли нещо лошо? Когато един затворник го освободят от затвора, където е живял двадесет години, той умира, излиза от затвора. Нали това е хубаво? Казва: „Мен не ми се умира, аз не искам да изляза от затвора.“ По някой път да се не изложим, да научим урока си. Ония, които не знаят как да умират, да се научат. Изкуство е да знаеш как да умираш. Защото, като не знае човек как да умира, лоша работа е. Запример има хора, които не знаят как да умират. Вързани са с десет въжета за земята. Дошли онези, че искат да го носят в оня свят. Те не са се развързвали, че онези ги теглят и така се разпъват. Те не искат да се развържат сами, онези ги теглят, докато се скъсат. Но докато се скъсат въжетата, ти ще видиш да се разпокъсат ръцете, краката. По-добре е, като дойдат тези, които ще ни канят за онзи свят, всичките въжета да бъдат разпокъсани. После старите грехи да ги съблечете и да облечете много хубави грехи, да бъдете вчесани, обути.

Сега няма да ходите в оня свят с тези старите грехи, че там да се обличате. Че като отидете в другия свят, ще ви заведат при Господа с най-хубавите грехи. В повестта за блудния син, на разпиления син, като дойде при баща си и като го видя баща му с изпокъсани грехи,

казва баща му: „Донесете хубава премяна.“ Окъпаха го, облякоха го хубаво. Какво е любовта към Бога? Той го презърна, целуна и каза: „Синко, научи ли какво нещо е земята?“ Туй показва, че всинца ние, които живеем на земята, имаме опитността на този син - ял, пил и после не му давали от земните блага.

Казвам, всичко, каквото душата ви желае, направете го, но разумно го направете. Съмнявайте се, но с любов. Нека любовта да е навсякъде, във всичко, което правите. Казвайте някоя строга дума. От любов я кажете, че като кажете думата, да има цена. Никакво празно слово да не излиза от устата на човека. Ако се кооперирахте, ако знаехте закона на кооперирането в любовта, лесно щяхте да се кооперирате. Някого кракът го боли. Като се съберат четиридесет-петдесет души и пожелаят да оздравее - и кракът ще оздравее. Имаш една нива от десет-петнадесет декара, като се съберат четиридесет-петдесет души, за един ден ще свършат работа. Ако останеш сам да я обработиш, ще се пънкаш, ще те пече слънцето и не се работи. Казвам, трябва всички да си съдействате един на друг. Трябва да имаме благоволенieto на невидимия свят, на разумните братя. Ако ги обичате, те работят заради вас. Имате някоя трудна мисъл, веднага те ще дойдат, ще ви покажат истинския път.

Та казвам, в начало бе Словото. Словото е разумното, в което Бог ни призовава на една свещена работа. Баща си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Майка си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Брат си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Сестра си, слуга си и най-долното положение ако си, изпълни го тъй, както Господ го изпълнява. И в Писанието има един стих, който казва: „Аз бях на Израиля като натоварена каруца.“ Хората правят престъпления и ги турят на каруцата и той носи престъпленията. По възможност да се стремим да не създаваме неприятности на Бога.

Всяка една мисъл, тя е една сянка. Всяко едно лошо желание е една спънка заради нас и за хората е спънка. Писанието казва: когато търсите Господа с всичкото си сърце, погразбира с любов ще го намерите, и тогава ще бъдете силни. Няма да бъдем в това шанкаво положение, всички ще бъдем свободни. Ще бъде свободен от смъртта, свободен от сиромашията, свободен от болестите, свободен от изкушенията в света. То са изкушенията в света. Те са слабост.

Та казвам, през тази година, която иде, през 1942 година, просветете ума за хубавото в света. Сега някои мислят да отидат в оня свят. Сега вие не сте за оня свят. Каква работа ще свършите в оня свят? Да си някой велик музикант, не си. Да си някой велик художник, не си. Да си някой велик скулптор, не си. Да си някой велик философ, не си. Философия имаме, но знанието, което имаме, е смешно. С какво ще се препоръчаме? Едва на земята изучаваме азбуката. Като научите азбуката и отидете в оня свят, коя дума ще кажете, кажете ми. Вий ще кажете: „Добър ден.“ Ако отидеш в Германия, няма да кажеш добър ден, но ще кажеш „Хайл Хитлер“. Ако отидеш в Англия, ще кажеш „Гут дей“. Ако отидеш в Турция, ще кажеш „Сабах хаурлиолсун“. Във Франция, като отидете, какво ще кажете? Като изкажеш една дума, която не произвежда светлина, тази дума няма смисъл. Дума, която не носи топлина, чувство няма. Дума, която не носи сила, воля не може да се проявява.

Казвам, най-първо ще се научите да говорите на себе си. Ще кажете: „Слушай.“ Като кажете „слушай“ на себе си, умът ти трябва да започне да мисли, сърцето ти да чувства и волята ти да работи. Вие казвате: „Послушай ни, Господи.“ Щом Господ ни слуша, той работи заради нас. Всякога мисли заради нас. И любовта му, и волята му работи. Той казва: „Преди да поускате това, от което имате нужда, ще ви го дам. Щом се обърнем към Господа и кажем „Господи, послушай ни“ - разбираме, че умът

му и неговият дух работят. Някой казва: „Слушам.“ Под думата „слушам“ разбирам - умът му трябва да работи, сърцето му трябва да работи и волята му трябва да работи. То е новият начин на мислене.

Казвам, и старите начини са добри, не е лош старият начин. Носите детето две-три години на ръце - не е лошо, то е любов. Но когато детето е станало на дванадесет години, момчурляка може ли майката да го носи на ръце. Не струва, нека да ходи само. Старият живот е малкото дете, което е вече израснало и трябва да ходи. Някога ще кажеш: „Мълчи.“ Майката, като иска детето да не плаче, тя казва: „Мама, да ти попея.“ Не считайте, че плачът е лош. То казва: „Мамо, да ти попея малко.“ И започва да плаче. Майката казва: „Какво плаче това дете?“ Пък то пее на миньорна гама, тъй както знае. Майката схваща, че плаче. Дойде, тури биберона в устата, да не гладува. Или като плаче, съблече го голо, хайде в коритото. Започне детето да плаче, започни и ти да плачеш. То пее, и ти пей. Че аз да ти попея. Донесете едно дете, което плаче. То като започне да плаче, аз ще започна да му пея. И като започна да пея, то ще ме разбере. Като видите някой брат, че плаче, запейте му: „Колко са красиви твоите сълзи. Аз ги считам като бисерчета, които слизат на земята. Братко, не съм виждал такова лице като твоето. Попей ми твоята стара песен.“

Ти казваш, че не вярваш в Бога. Ти не говориш самата истина. Ти си от големите вярващи, но си се качил на Божия трон, но не можеш да вършиш неговата работа. Слез от този трон, тури другите, пък ти хвани мотуката да работиш. Аз не съм мислил за това. Казвам ви, всяко нещо, което правим, трябва да се радваме. Мене ми е приятно какво трябва да кажем. Аз още като дишам, с моето дишане отиват моите мисли, моите чувства. Като дишам, възвишените същества знаят какво мисля и какво чувствам. Като

има някоя лоша мисъл, гръхът, който излиза от мене, е нечист. По някой път на нас, хората, ни стават неприятни техните мисли, техните чувства, без те да знаят, отвръщат ни от тях. По някой път нашите мисли, нашите лоши чувства правят другите хора да се отвръщат от нас. Единственото нещо, от което Бог се отвращава, то е грехът. То е най-лошата миризма, която съществува в света. Няма по-лоша миризма от нея, от която Бог да се отвращава. Казва: не правете това, то е грях. Една такава материя не ми трябва. Да я заменим с хубавите думи, с хубавите дела, с науката, с изкуството. Искаш да биеш някой човек, вземи четката, нарисуй някоя картина. Искаш да набиеш някого, вземи един камък и изваяй някоя картина. Искаш да набиеш някого, вземи желязото, тури го в огъня, стопи го, направи го на сабя. Казвам, всички лоши работи, които досега сме правили, да ги употребим, да изваем нещо по-хубаво в света.

Всички се кооперирайте, съдействайте си един на друг. Когато виждаш един човек пее, попей и ти, поощрявай го. Не само да му кажеш: да те благослови Господ, но и ти да вземеш участие в тази работа.

Вчера беше довел един художник, искал да ме види. Зная, той е рисувал някоя картина, иска да ми я продаде. Казвам: „Много съм зает днеска, ела утре.“ Днес ще дойде с картината. Някой път цапане има, пита дали струва картината. Виждам, работил е човекът. У мене има желание да намалая цената. Той иска двеста, треста, петстотин лева, но нищо не казва. Аз по някой път като дам малко, казва: „Колко е скържав. Не му се откъсва от сърцето. Аз колко съм работил.“ Единствената картина, от която съм доволен, то е един вол. Един художник ми продаде една картина, нарисувал един вол с три крака. То е единствената картина, за която съм доволен. Казвам, за този вол с три крака какво да му дам. Гледам картината, така ли е модерно да се рисува. Извадих един урок - този е окултист. Четиритях е земно

число, а трите е Юпитерианско число. Казва, един вол с три крака на тебе ще ти бъде полезен.

Казвам, всичко, каквото направим в света, ще остане с нас. Бъдете свободни. Каквато и да е работа, работете - тя не унижава човека. Всяко нещо, колкото и малко да е, в което вие вложите любовта, то ще ви допринесе голямо благословение. Имайте малката любов и каквото и да направите. Можеш да гадеш пет стотинка с любов - тя струва повече. Един милион, без любов ако гадеш, той ще се разтопи, няма благословение.

Ония неща, в които Божията любов присъства, има особена сила. Всяка една мисъл, всяко желание, което изтича от нас с любов, носи благословение. Всяко пожелание без любов, никакво постижение няма.

В живота си всичко вършете с любов. Тя да бъде подбудителната причина. Като служите на Бога, с любов служете. Като мислите, с любов мислете. Като работите, с любов работете, като се обличате - с любов, като се събличате, като се миете, като лягате, като ставате, като ядете, каквото и да правите, с любов го правете и ще имате Божието благословение, радост и веселие за през цялата година.

„Добрата молитва“

„Бог е любов и които го познават, трябва да му служат в дух и истина.“

*Беседа
22 септември 1941 г., понеделник, 5 часа
София - Изгрев*

ВЛОЖИ В СЪРЦЕТО

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Евангелие от Матей, 5. глава, 1-12 стих

Тъй както вие разбирате любовта и обичта, ще помислите малко.

„Аз мога да любя“

Важно е човекът да има ясна представа за себе си. Да се спрете и да помислите какво сте. Вие нямате ясна представа. Когато спи един човек, ние виждаме, неговите очи са затворени. Само едно малко подвижване има с очите тогиз, после човек се обръща на едната страна, на другата страна, на лявата или на дясната страна. Някои хора спят много спокойно, някои се обръщат на лявата страна, на дясната страна, казват: „Така ми е по-угодно.“ Може да питате някой човек защо говори така силно, защо се кара с хората. Казва: „Така на чалъм ми иде.“ Защо говориш тихо? Когато имаш да вземаш, говориш високо. Когато имаш да даваш, говориш ниско. Сега всеки може да каже, но трябва да се разбира. Какво ние разбираме под ниско говорене и високо говорене?

Разликата между топлината и студа в какво седи? Мерките, с които студът се мери, са различни, отколкото мерките, с които се мери топлината. Амплитудите не са еднакви. Пространството, което

студът завзема, не е еднакво с пространството, което топлината завзема. Ако разгледате амплитудите на тъмнината, не са такива, както амплитудите на светлината. Амплитудата на студа е минус седемдесет градуса, а амплитудата на топлината са милиони градуси.

Казвате: „Какво нещо е добро?“ Амплитудата на доброто, това е основа на живота. Доброто е понятно само за един умен човек, който не спи. Който спи, той не може да разбере какво нещо е доброто. Казва „добър човек е“. Ние казваме, добра нива е онази, която ражда хубаво жито. Добро лозе е онова, което ражда хубаво грозде. Добра вода е, която е чиста, изобилна, носи в себе си всичките блага. Та всеки ще каже: „Аз съм човек и свободен трябва да бъда.“ Засега има три неща открити. Ние познаваме любовта. Любовта, то е нещо непонятно. В Божествения свят е любовта. Животът представя един свят по-низък. Животът, който ангелите живеят. После имаме движение, то е нашият свят, то сме ние, хората, които постоянно се движим. Що е човекът? Той се движи като някой предмет от едно място на друго. Когато започне човек да мисли, той е влязъл в света на ангелите, те мислят. Ние сме ограничени само на земята, от земята никъде не можем да идем. Гледаш месечината, гледаш слънцето, гледаш звездите, те са надалече. Движиш се на земята от едно място на друго, правиш малки амплитуди, мислиш какво ли има на луната. Какво има на луната? Вечерно време сто и петдесет градуса студ, денем - сто и тридесет градуса топлина. Ако идем на месечината, няма никаква растителност, много красив свят е на въображението. Когато някой човек в света започне да фантазира, че е станал богат, че е станал красив, че е придобил това или онова, че се е издигнал и мисли, че го има, то е животът на месечината, то е въображение.

Има един анекдот, българите са го турили в най-

простата форма на един циганин. Подарили на циганина едно гърне с мляко, турил го на главата и го носи на своите циганчета, но ги няма още. Казва си: „Това мляко ще го продам, ще си купя кокошка. Тя ще се кокоши, кокоши, ще си купя една овца. Тя ще ми се ягни, ще си купя волове.“ Става богат, че си купува камили, купува си коне, забогатява в света. Казва, че ще си намери красива циганка, ще се ожени, ще му се роди едно дете и от радост подскача и разлива млякото. Родило се детето и млякото се разляло. Това е въображение, човек си мисли.

Ние, съвременните хора, почти така мислим. В края на краищата гърнето падне от главата и млякото иде. Нито красивата циганка, нито красивото циганче излизат. Сега не искам да ви обезсърчавам. Трябва да се мисли, понеже сте дошли на земята не да благувате. Извадете тази идея из главата си. За работа сте дошли. Второто положение е, че сте дошли да се учите. За работа сте дошли, но и трябва да се учите. Дълго време да се учите, да разберете живота в неговите проявления. Защото каква полза има един цигулар, който има една цигулка, носи я, има четири струни, разправя историята на цигулката - кой я направил, кои са правили струните, кой е направил лъка, туря я в кутията. Иде на друго място, пак отваря кутията, пак разправя за цигулката от какво дърво е направена, как е сечено, как са направени частите на цигулката, но не знае да свири.

Сега ние постоянно казваме: „Аз съм човек.“ Ти си цигулар. Казва: „Бог ме е направил.“ Много хубав майстор направил цигулката. Тази направената цигулка трябва да започне да говори. Сега да ви говоря за една цигулка, всинца няма да се интересувате. Магарето на цигулката на човека е неговият път. Щом огладнееш, лъкът започва по струните, чуваш цигулката от „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. Това са амплитуди, нагласени са. Най-после трябва да знаеш какво да свириш. Ако е модерен цигулар, ще каже, че ще свири от Бах, от Моцарт,

от Бетовен или някое парче от ред други знаменити музиканти, които са писали. Пък някой, който не знае да свири Бах, ще си посвири някоя народна песен, някоя хороводна песен. Всеки има цигулка. Ще извади цигулка, започне. Няма съществуване, което да не свири на цигулка. Все поне ще засегне четирите струни от ляво на дясно. После нагласи цигулката, побръмчи, пак я тури в кутията. Като започне да свири човек, това е процес на дишането. Избраните песни, които свири, то е неговата мисъл. Трябва да се подбери материалът.

Та казвам, след като яде човек, какъв е вторият процес? След яденето започва вътрешен процес, пречистване, изваждане от храната онези потребните елементи. Имаш материала, който е потребен за поддържането на живота. След туй е мисълта, това е градеж. Трябва да започнеш да градиш. Човек не е бил така красив, както сега. Вие, ако бихте видели първия човек, когото Бог е направил, и го сравните със сегашния, ще се учудите на голямата промяна, която е станала, и онова, което за бъдеще ще стане. От съвременния човек нищо няма да остане. Конят е красив, но какво красиво може да видите в неговото лице? Красотата седи в неговото тяло. Щом дойдете до лицето, няма никаква красота. Отдалече като гледаш, има една линия, една подвижност, спретнатост. Видиш - силите, които излизат от коня, от вола или от една мечка, се различават.

Та казвам, това, което ни интересува от яденето, то е животът, който можем да извадим от храната. Христос казва, че който възприема словото, знанието в света, цялата природа, тъй както е направена, тя е един извор за живота. Ако ти не мислиш върху това, което Бог е създал, ти няма да приемеш онзи живот, който съществува в него.

Казвам, първото положение е, че човек се намира в статично положение в съзнанието. Седи той и не знае защо е дошъл на земята. Туй ние наричаме физически

живот на човека. Човек обича да седи на едно място. Ако той беше едно физическо същество, като намери едно място, ще седи с хиляди години там. Щом дойде духовният живот в човека, животът на движението, казва, че Бог взел пръст - това е първото състояние на човека, от което той е направен. Под пръст разбираме първото състояние на човека. Каквато е била тази пръст, оформил я Господ. Значи със своята мъдрост оформил човека и като го оформил, вдъхнал му дихание и той станал жива гуша. Значи подвижил се.

Най-първо човек е представен като една мумия, направен като един модел, който имат шивачите. Един модел имат те като човек направен, турят на този модел грехата и грехата гледат да приляга на рамената. Ако стои хубаво на тази кукла, и на неговия клиент ще седи хубаво. Съвременните шивачи се намират в доста голямо затруднение, понеже тия живите кукли са малко изопачени. Онези кукли са много хубаво направени, моделът е много добър. Живите кукли са малко изкривени, рамената изкривени, хълбоците изкривени. Той трябва да взема известни мерки, за да дойде тази греха намясто. Ние чакаме само да ни направят една греха. Трябва да знаем как да облечем тази греха, да ни ползва.

Ти имаш една греха, която да ти донесе нещастие. Ти може да имаш една греха, която може да ти донесе щастие. Един земеделец или един овчар, който иска да бъде щастлив, той трябва да пасе много добре овцете си, да ги изкарва на най-хубавите пасбища да пасат и после никога да не им казва някоя обидна дума на коя да е овца. Не да хвърля тоягата, но да ги гали. Като ги погледне, да трепти сърцето му, като живи същества, които имат връзка с него, от които зависи животът му. След туй, като израсне вълната, той да я подрязва така, че овцете сами да дойдат при него, той да им пее. Като им пее музикално, ще им снесе вълната от гърба им. Той ще съблече овцете, за да облече себе си.

И тази вълна трябва да я прекара през най-хубавата вода, да я опере хубаво, пък с песен, музикално ще пее. Оперно ще има пеене на всичките тия нишки. След туй ще развлачи на гарак вълната. Българите имат гараци, много интересни са, като гребени са. Ще вчешу вълната и на кадели ще я направи. После ще вдигне хурката, ще започне да преде. Вземете времето, като завърти, преде. Благодарение на туй времето и земята е като времето, преде. Земята се върти по два начина - върти се около Слънцето и върти се около себе си. Преждата става много хубава, хас прежда. От тази прежда, от която земята е прела, Господ взел, че направил дрехата на човека.

Да се спрем сега не какво Господ е направил, но какво ние трябва да направим. Ще турим намясто основата, вътъка и ще започнем да тъчем. Вдигнат се нищелките, вкарва совалката, сменят се пак нищелките, пак вкара совалката, тъче се. После ще намери хубав шивач, който да му ушие дрехата. Тогава ще чуе, което са разправяли овците. Всичките тия нишки ще засвирят, ще запечат хубаво. Тогава ще чуе най-хубавата музика, която някога е чувал в света. Апостол Павел казва: Защо живее човек? Ще имаш една греха. Тя е сватбарска греха. Без такава греха - да те канят на гости в небето, не може да идеш. Под думата „небе“ ние разбираме далече, но ти ще идеш в разумния живот, при същества, които те любял, които ти ги обичаш. Тогава се разделяте на две категории - едни, които любял, други, които обичат. Постоянно тия същества се сменят. Любовта е една хубава песен, мажорна песен. Има мажорни и миньорни песни. Миньорни ние разбираме понижени с един тон, но песни, които имат мекота, а мажорните са, които имат сила.

Та казвам, нас ни интересува вътрешният процес на песните. Бог е вътре в нас, когото ние познаваме, понеже ни е направил по образ и подобие на Бога. Следователно най-първо трябва да видим оригинала.

Ние сме едно копие тук. Копието трябва да го провериш някъде с оригинала. Ние сме скица на този образ. Трябва да проучим този оригинал, от който сме създадени. Този оригинал се отличава по три неща. Той съдържа доброта в себе си, от която изваждаме материал за съграждането. Сила съдържа - то е туй, което дава движение в света, човек да стане жива душа. Като започне човек да се движи, показва, че живот носи. После разумното, в което сега влизаме, то е мисълта. Съзнанието в себе си, което имаш, че трябва да живееш за другите, не само за себе си. Но ти трябва да живееш за Бога.

Най-първо статическо е положението на любовта сама по себе си. Ако ти целия живот седиш сам, без да има някой около тебе, какво ще бъде? Нито Адам, когото Бог създаде в рая, беше доволен от себе си. Казва: „Много добър е, Господи, раят, дървета, всичко туй, но аз съм сам, няма с кого да говоря.“ Ти влизах в друг свят. Адам казва на Господа, че още не е израснал, че не може да го обича дотам, казва: „Мязам на тебе, но съм още дете. Искам другарчета, да се занимавам с тях.“ Казвам, туй състояние, в което ние се намираме, извън рая сме, не сме в рая. Адам се противеше да излезе извън рая навън. Излезе, но знаеш как излезе? Като гоиде изкусителят, му казва: външният свят е много красив, излез. Как да изляза? Направете - казва - една погрешка, ще ви се отвори вратата. Станете самостоятелни, не се подчинявайте. Каквото ви казват, направете туй, което вие искате.

В какво седи погрешката на Адам? Казва: „Толкоз години, как се яви Ева, нито един плод досега не ми дала. Да иде в рая, да ми донесе една ябълка.“ Яви се едно желание тя да му даде един плод, една ябълка. Той ядеше ябълки, но искаше женска ръка да бутне ябълката и да му донесе. Не е виждал какво нещо е това. Тогава тази мисъл поведе друга. Тръгна тя из рая да му угоди. Като тръгна, ходи, ходи, търси да намери особен плод.

Като дойде до дървото на познание на доброто и злото, казва: „Тези са най-хубавите плодове. Ще му дам един плод. Първото любовно писмо му давам. Ще ме помни.“ По модерному казано: ще ме помни. Донесе му плода и му стана много приятно. Но той не знаеше как да изяде този плод, казва ъ: „Я ми кажи как се яде.“ Тя взе, че хапна преди него и той яде точно така, както тя яде. Тя помляска, и той помляска. Щом помляскаха, и царските мантии изчезнаха. Аз може да ви представя тази работа на един модерен език. Когато човек направи едно престъпление, дойдат стражари, задигнат го и му турят вериги на ръцете. Заграждат го в затвора, не може да се върне вече в бащиния дом. Търсят го къде е отишъл. В нов свят е. Или казано на научен език - влизане в най-гъстата материя, която е неорганизирана.

Трябва да се започне да се мисли какво да се направи сега, в този живот, в който се явяват всичките вътрешни недоволства. Богат си - недоволен си. Здрав си - недоволен си от здравето. Мязаме на онзи български Стоян от Варненско в село Сугеся - не зная новото му име. Той бил най-силният в околията. Казва: „Дал ми Господ сила, мамо, всички търкалям. Няма по-силен от мене, но защо ми е това голо здраве? Момите не ме обичат. Аз съм най-силният, но всичките моми ги е страх от мене, че ще ги бия. Сърцето ми гори за момите.“ Казват: „Не искаме такъв пехливанин като тебе, не искаме да се борим.“ Казва: „Не ме обичат момите. Защо ми е такава голо здраве?“ Хваща го една болест и като боледувал три години, казва: „Мамо, да ми дадат камъни да нося. Само да ми даде Господ здраве. И с камъни да ме товарят.“

Ние, съвременните хора, сила имаме, знание имаме, но не ни обичат хората. То е неразбиране на вътрешния смисъл на живота. Ние разбираме, че сме силни - да вземем един човек, да го поставим на земята, да турим крака си и да кажем: „Познаваш ли, че аз съм силен?“ Който дойде, го гътнеш и кажеш: „Познаваш ли, че

аз съм най-силният?“ Дойде друг, хване този силния и го положи на земята, казва: „Познаваш ли, че аз съм силен?“ Хората се мерят, учените се мерят. Дойде някой учен, положи другия на земята. Дойде добрият, казва: „Познаваш ли, че аз съм добър?“

Аз виждам два вида хора: пехливани и слаби, невежи и учени, грешни и праведни. Ученият казва: „Познаваш ли, че аз съм учен?“ Праведният казва: „Познаваш ли, че аз съм праведен?“ Красивият хване грозния, казва: „Познаваш ли, че аз съм красив?“ Но онези, които натискат слабите, са ли по-щастливи? И онези са нещастни. Тези, които са отдолу, казват: „Да станем като вас.“ Значи той ще стане добър, за да натиска другия. Той ще стане силен, за да натиска другия. Той ще стане учен, за да натиска другия.

Имаме едно криво разбиране за целия живот. Сега ние се нуждаем от добри хора, да дойдат и да кажат: „Не натискай този човек, нека стане и той.“ Започнеш да му даваш уроци - и той стане силен, да помага на другите. В туй отношение майката дава първия урок. Тя, като дойде туй слабото дете, тя го вземе и го учи. Най-първо го тури в коритото, казва - досега ти си било нечисто, защото от нечисто място иде. Колко години го чисти, докато се яви съзнание, че туй дете трябва да обича чистотата. След туй второто желание на майката е, че то трябва да се движи, да стане на крака, да стане от леглото и да се движи. Третото желание на майката е да го чуе да пее. Даже е много снизходителна. Като го чуе да врекне, на майката ѝ стане граго, като мед ѝ падне. То е вземане основния тон. Колко хубаво го взема. Даже майката вижда госта голяма музика в плача. Като заплаче, тя гаде ухо да слуша. После иде, че го погладу, че много хубаво взема първия тон. Та казвате, не виждаш ли, че аз въздишам? Че въздишаш, то е хубаво. Като въздиша човек, знаеш, че скърби. Това е човещина, да скърбиш.

Аз искам да се радвам. Това е, което трябва да

учиш. Аз искам да бъда богат. Това е, което трябва да правиш. Аз искам да стана силен. Това е, което трябва да правиш, да го научиш. Един камък натиска друг камък, сега с хиляди години, докато дойде някой да го измести. Разумният човек не трябва да прави туй натискане. Ти като направиш добро на един човек, това трябва да бъде натискане. Защото думата „натискане“, изтълкувана духовно, вече има обратен процес. Не трябва да натискаш човека, но да го извадиш от натискането. Този човек, който сам по себе си не се движи, той е натиснат. Ти трябва да го освободиш от туй състояние. Казва: „Няма за кого да живея в света.“ За кого живеят очите? За кого живеят ушите? За кого живее устата? За яденето. За кого живеят ръцете? За работата. За кого живеят краката? За ходенето.

Светът е свят, в който ние се опознаваме. Всеки един от нас трябва да знае какво може да направи, за какво е роден. Най-първо човек трябва да се запознае със своята гуша. То е доброто. Всеки човек трябва да се запознае със своето сърце. То е животът. Всеки човек трябва да се запознае със своя ум. То е човешката мисъл. То са три състояния - думата му, сърцето и мисълта. Със запознаването ще му дойде тази красота. Преди да е станал красив, той не може да бъде щастлив. Защото недоволството в света е родило грозотата. Доволството в света е родило красотата. Благодарността е родила красотата. Неблагодарността е родила грозотата. Следователно едни хора са грозни, защото са неблагодарни, не са красиви. Благодарните хора са станали умни. Неблагодарните са станали невежи. Неблагодарните са станали слаби. Благодарните са станали силни. Тъй сега въпросът. Казва: „Слаб човек съм.“ В миналото ти си бил неблагодарен. Какво трябва да правиш? Да благодариш. Всеки ден ще се срещаш с Господа, както учениците се срещат с професорите си. Той трябва да бъде далеч на катедрата, ти ще бъдеш на столче. С всичкото уважение и почитание ще

седиш, ще се учиш. Гледам, съвременните хора, някои професори като че заповядват на целия свят. Той гаже елементарно познание няма.

Доиде при мене една сестра и ми казва: „Този проклетия дявол да го намеря, да го набия.“ Знаеш колко силен е дяволът? Дяволът не се бие. Ти деца имаш вкъщи, те ти заповядват, че дявола ще биеш. Ти с малките дяволчета не можеш да се разправяш, че с големия дявол. Не закачайте дявола. Съвременните хора, които говорят за дявола, идат им всичките нещастия. Знаете колко хубави неща в целия свят е направил той? Ако не беше дяволът, тези, които сте майки, майки не щяхте да бъдете. Тези, които сте бащи, ако не беше дяволът, бащи не щяхте да бъдете. Тези, които сте учени хора, ако не беше дяволът, учени не щяхте да бъдете. Всичкото, което съществува, каквато служба и да заемате, ако не беше дяволът, вие тази служба не щяхте да я вземете. Вие говорите за неща, които не разбирате. Правите погрешка, мислите, че дяволът ги е направил. Ни най-малко не ги е той направил. Той те учи и ти не го разбираш. На Ева каза: „Ако ядеш от плода, като Бога ще станеш.“ Пък тя не попита по кой метод да яде.

Иде ми сега наум примерът за един религиозен човек. Той от светски се е обърнал в духовен. Купил си една Библия. Мислил, като вземе Библията, всичко ще му тръгне напред. Той не я е чел, но турил Библията и работите му тръгнали назад, оголял. Казва, тази книга като взел, дойдоха ми всичките нещастия. Взема Библията и я туря в огъня, изгаря я, иска да се освободи. Като горяла книгата, едно малко парче изскочило и прочел „Бог е любов“. Взел книжката, турил я в джоба си. Като турил тази книжка, всичко му тръгнало напред. Той турил в сърцето си, че Бог е любов и от него ден всичко му тръгнало напред.

Ако носиш цялата Библия на гърба си, нищо няма да ти помогне. В огъня. Вложи „Бог е любов“ в сърцето

си, в ума си, в силата си. Бог е любов и понеже сме направени по образ и подобие, ще бъдем като него. Колко хиляди, колко милиони години Бог е мислил, докато направи света. Знаете колко време мислил, докато направи човека и как да го направи, какво благо да му даде. Един ден ще изучавате, ще видите онзи, който мислил за вас. Вие седите, казвате, мисли ли Господ заради тебе. Смешно е. Като се събудиш, Господ гледа всяко движение. Как мръднало сърцето, гледа, знае как се подвигило сърцето, знае човек какво мисли. По движението на ума, по движението на сърцето и по движението на тялото знае какво мисли човекът. Интересува се всеки ден да се подобри. Всеки ден прониква Божията мисъл като импулс, като вълна - направи туй и направи онуй.

Някой път седиш, немарлив си, колебаеш се, съмняваш се. Заради мене старият човек за такива малки работи да се безпокои. Казва, ти стар си станал. Ти си професор някъде, кажи му една дума. Кажи му нещо. Нямам време. Търговците сега минават през големи изпитания. Дойде някой, иска от него милостиня. Какво му коства да му даде един лев? Той казва: „Иди да работиш! Не давам.“ Този изпраща, онзи изпраща да работи, хване го една болест и три-четири месеца върти се. Господ му казва „Иди да работиш“ - и той работи. Обръща се на една страна, на друга, идат лекари. Един ми казваше: „Колко пари съм дал по лекари, повече от шестдесет хиляди лева. Съсипаха ме тия лекари.“ Казвам: „Не са те съсипали лекарите, съсипаха те бедните хора. На колко бедни хора им казваше „Иди да работиш“. Дай му пет стотинки или един лев, кажи „Господ е любов“ - то е в сърцето. Дойде този бедният, иска милостиня, дай му и му кажи: „Вложи Бог в сърцето си и ще ти тръгне.“ Кой как дойде, прави добро. Казва: „Ти вървиш ли в Христа?“

Казва Христос: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в сърцето.“ Когато Бог дойде и

направи жилище в човешкото сърце, тогава всичко ще тръгне. Кога майката става щастлива? Като дойде първото дете. Кога бащата става щастлив? Когато дойде първото дете. Кога човек е щастлив? Като дойде първата мисъл, първото желание и първата постъпка. Трябва да роди човек една мисъл. Казва: „Да виждате Бога.“ Аз, като погледна звездите на небето, виждам лицето на Бога. Казвам, колко е хубаво това лице, по-хубаво лице няма. Виждали ли сте онова ясното небе вечерно време с тия звезди. Или като погледам слънцето, небето ясно, една хубава синевина има. То представя най-хубавия образ на Бога. От това лице се излъчва светлина, дава ни нещо. Чувам първата дума. Бъди добър. Доброто да расте в тебе. Бъди силен. Употреби силата за добро. Бъди умен. Умът да ражда светлина. Прави добро навсякъде на хората.

Какво трябва да се проповядва? Вложете името на Бога. Вложете Бог е любов в сърцето си и тия думи да оживяват. Тъй както земята, като приема първите семена и дава им условия да поникнат. Бих ви привел много примери, но има примери, като се приведат, внасят заблуждение. Вземете един плод на едно дърво, като се посее семката, като излезе из земята, всяко семе създава условия, започва дървото да расте, става отлично дърво, окичва се с плодове, всичките хора се привличат. Казват: „Колко е красиво това дърво.“ Красиво е по причина на тия плодове, които ражда.

Христос туря тази мисъл, казва: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми е земеделецът, който обработва.“ Всяка пръчка се обрязва, за да даде плод. Онази пръчка, която дава плод, е силна. Като се спреш при нея, грозде има, показва каква е пръчката. Нашата мисъл, нашите добри желания, нашите добри постъпки, те образуват нашия образ, от тях излиза една сила, която прониква в хората. По тях ние се познаваме. Ако ти не вложиш нещо в човека - човек те обича само за това, което ти можеш да му дадеш. Ние трябва

да обичаме Бога, понеже той е вложил себе си в нас. Всичко, каквото имаме, той го е вложил. И за бъдеще, което ни очаква, той пак ще ни го даде. То ще дойде по единствения начин, ако ние любим Бога. Ако ние любим Бога, туй, което ние очакваме, ще дойде. Без любов нищо не може да дойде. Ние го разбираме само външно. Без любов нищо не може да дойде. Христос казва: „Както Отец ме е залюбил, аз изпълнявам волята му. Заради него дойдох и заради него приемам всичките страдания.“ Любовта е, която накара Христа да страда.

Казвам, трябва да дадем нещо от себе си. Трябва и да възприемем. Трябва да дадем и да възприемем. Когато те залюби някой човек, при вас той носи първото писмо на Бога. Казва: „Защо ме обича този човек?“ Прочети. Нищо повече. Сега, когато ви залюби някой човек, вие бягате. Особено младите момичета бягат. И момците, когато ги залюби някоя мома, и те бягат. Любовта е като парлива соба, никога не се доближава, изгаря. Това, което изгаря, не е любов. Аз наблюдавам младата мома, когато я залюби момъкът. Когато някой момък залюби една мома и нейното лице потъмнее, почернее, образуват се морни петна, казвам - това е черният агент, влязъл е той. То е любовта на съблазънта. Ето какво представя той. Той ѝ казва: „Аз ще те направя царица. Ти при мене ще бъдеш щастлива, ще имаш всичките блага, на ръце ще те нося, ще имаш слуги, копринени рокли, ще имаш всичките удобства, наготово ще ядеш. Ти само ще се потриваш.“ Виждам, някоя мома, като я залюби някой момък, светне лицето ѝ, очите ѝ бистри, една светлина излиза от нейното лице. Казвам, залюбил я добрият момък. Какво ѝ казва? Той ѝ казва: отвори сърцето и онова, което е вложено в тебе, раздавай го, както искаш. Напусни инертното състояние. Майка ти да не шета. Ти вземи мястото на майка си, да ѝ помагаш. Не търси бедните да ти помагат, ти сама работи.

Разправят един анекдот. Мисля, че това се случило

в Бостън с Вашингтон, американския председател. Един богат човек си купил коркоя. Искан да намери някой да му го донесе вкъщи. Искали му много пари и той не искал да даде толкова. Казва му Вашингтон: „Аз мога да ви занеса коркоя.“ Тръгва богатият, върви Вашингтон подир него с коркоя. Влизат вкъщи и богатият изважда един долар да му даде. Казва: „Аз не се нуждая от пари.“ „Че как не си доволен от един долар? Малко ли ти давам?“ Той си изважда картичката и му показва, че е председателят на Щатите. „Ако аз мога да нося коркоя, може да го носиш и ти. Мислиш, че аз за един долар мога да ти нося коркоя? Аз уважавам и почитам този коркоя. - Казва: - Не те съветвам да го заколиш, но го тури в двора, само да го гледаш и да знаеш, че един председател може да носи коркоя. Ако го обичаш, по-дълго време ще го държиш. Ще мина идната година и ще видя колко ме обичаш. Ако изядеш коркоя, малко ме обичаш. Ако го държиш, много ме обичаш. Мисли за онзи пример, който аз ти дадох.“

Не носи ли Господ този коркоя в света? Ти вървиш, той носи коркоя, даваш един долар. Една хубава мисъл, едно хубаво желание той ти донесе и ти му плащаш един долар. Но туй желание сега, като този коркоя да седи в дома ти, ще имаш цена. Ще кажеш: Господ ми го донесе. Тази хубавата мисъл, това хубавото желание и тази хубавата постъпка като гойдат, да светне лицето ти, да кажеш тъй: което Господ направил заради мене, аз мога да го направя за другите. Туй е новото. Ако вложиш любовта в сърцето си, ще се яви ново здраве, новото разбиране в живота. Вие сега се любите, имате любов, но гори тази любов.

Има една млада сестра, често иде при мене и казва: „Аз много ви обичам.“ Казвам, това не е любов. Че ти можеш да ме обичаш, това е твоя работа. Казвам, оставете аз да оценя. Ти може да ме обичаш, може да ме любиш, аз се радвам. Но всеки, който люби, дава нещо от себе си. Радвам се на всеки, който обича, понеже оценява любовта си. Аз ви казвам, оставете

аз сам да оценя любовта ви. Оставете ме аз да ви дам от своята любов. Сега аз няма да продавам любовта си. Под думата „любов“ разбирам да ви представя пред вас какво е Бог. Че както ви говоря за Бога, ако не проявявам неговата любов, как ще ви говоря за Бога? Но може да ви представя така реално какво е Бог всъщност.

Често някои ми казват: „Как ги търпиш?“ Рекох, вие сте чудни. Аз виждам, Бог с всичките хора се забавлява и се весели. Ти си се начумерил, че някой е лош. Този лошия човек Бог го благославя. Лошият човек е едно хубаво забавление. Ти, който не разбираш Божиите пътища, ти се смущаваш. Вие имате понятие за живота, който е ограден със закони и правила. Това е ограничен живот, това не е живот на любовта. В любовта онзи, който ви измъчва, той ви изпитва. Вие не разбирате защо ви мъчи злото. Злото казва: „Може ли да обичаш Господа?“ Не мога да го обичам. „Като не можеш да го обичаш, ще те мъча.“ Остави ме свободен. „Никаква свобода. Трябва да го обичаш.“ Стиска те, стиска те, трябва да го обичаш. Злото не ти казва как да го обичаш. Малки са амплитудите. Студът изгаря, и топлината изгаря.

Казвам, ще се смени, ще дойде онзи ангел, ще те учи. Злото оставя материала, доброто съгражда този материал. Ще ти покаже начините, по които трябва да обичаш. Човек трябва да обикне злото. Не само „Не противи се злему“, но ще обикнеш злото. Като обикнеш злото, то ще се разтопи. Всичката мъчнотия е там, ако не можеш да разтопиш злото, то е като камък. Ако не го разтопиш, ще те удари. Ако го разтопиш, обърни го на пара, то ще те лъхне като водича. Ще ти бъде приятно. Не е трудна работа да обърнеш злото. При това ще видиш, че Бог е зад злото и в самото зло Бог е вътре. Тази дреха, с която злото е облечено, ние я създадохме. Бог ни казва: туй зло, което ние създадохме, само едно лекарство има - любовта. В Божествения свят зло няма. В ангелския свят започна началото на

злото. В човешкия свят злото се шири навсякъде, а вие му служувате.

Ако вие искате да се избавите от онзи вътрешен тормоз, обикнете злото. Някой човек ви е неприятен, обикнете го. Ще ви стане приятен. Не само вие, но повикайте едного, двама, трима, четирима, десет души като се съберат, любовта е колективен акт. Сега, като се обикнете, само си гузукате, скриете се. Тези, които се крият, свършват катастрофално. Любовта трябва да бъде явен акт, не говорене. Влюбиш се, лицето ти трябва да свети, не да потъмнее. Щом потъмняват лицата ви, не сте на правия път. Очите да светят, лицето да свети. Ако е болен, да оздравее. Ако е глупав, да поумнее. Ако измени хода на целия живот, то е любов. Като придобиеш, ставаш смел, герой, готов си да помагаш. Любовта, то е Бог в тебе. Казва: може да помагаш на целия свят. Може да ви се вижда вас чудно как може да се помага на целия свят. Едно житено зърно, ако му дадете условия, в пет години може да храни целия свят. В пет години ще има толкова плод - преизобилен, да храни всичките живи същества, които са по земята. Сега математиците го изчисляват, изглеждат невъзможни работи.

Та казвам, вложете сега мисълта. Казвате: „Ние сме слаби.“ Слаби сте, понеже Бог не е с нас. Бедни сме, понеже Бог не е с нас. Невежи сме, понеже Бог не е с нас. Ти, като се отдалечиш от светлината, ходиш в тъмнина. Тогава се отдалечиш и амплитудата е малка. Влез в светлината - твоята амплитуда ще бъде голяма. Щом приемете любовта, тя ще ви даде всички възможности. Сега вас ви смуцава мисълта, че ако приемете любовта, целият свят ще се измени. Вие няма да измените света. В любовта светът не се изменя. Ти вече в този свят нямаш право да постъпваш, както сега. Туй зло, което виждаме, ти не знаеш как да постъпваш, затова се натъкваш на злото. Като дойде любовта в туй зло, злото ще се отвори и ще видиш, че

не е зло. Даже ангелът на смъртта, който е представен много грозен, има две лица. След като извади душата, докато те мъчи, изважда те из тялото, груб е, мъчи те. Като те извади из тялото, ти виждаш най-красивото лице, което досега си виждал. Той ти казва: „Аз съм страшен заради тебе, понеже ти не любиш Господа. Понеже, като се извадиш, ти послуша, възлюби Господа, аз не съм страшен.“

Човек, като умре, възлюбва Господа. Като няма кого, него възлюбва. Докато е на земята, заблуждава се с този и онзи. Във Варна беше, гледам, товарят волове в един параход. Един голям бик седи, наежил се, казва: „Аз не се качвам в този параход.“ Туриха му едно платно. Готов да се бори. Като го вдигнаха от земята няколко сантиметра, той се отпусна, казва: „Да бъде волята Божия.“ Художник трябваше да бъда, да нарисувам този момент. Казва: „Само каквото Господ реши, това е.“

Турете основата на любовта, която не се мени. Щом турите тази основа, навсякъде е еднакво. Ние се намираме в тази постоянна любов. Всички говорят за любовта - и бащи, и майки, в раждането на деца, и в служби, и в братство. Всички тия неща са пътища, по които трябва да се познае любовта. Майката, която е била майка, какво е научила? Тя, като стане майка, трябва да научи коя е била нейната първа майка. Ти, като станеш баща, трябва да научиш кой е първият баща в света. Тогава ще научиш нещо. Ти намираш един приятел. Ще намери кой е бил първият приятел в света. Ти намираш един щедър човек. Ще намериш кой е бил първият щедър човек в света. Ако намериш първия щедър човек в света, първия приятел, първия силен човек, първия баща, първата майка, ти си намерил смисъла на живота. Ако не познаваш баща си на земята, ти още нищо не си познал.

Пита един: „Ти познаваш ли аз кой съм?“ Иде при един проповедник един господин, казва: „Ти познаваш ли ме?“ „Не те познавам“ - казва човекът. Проповедникът

казва: „Аз съм този, който преди години те обрах и от тебе взех около шестдесет хиляди долара.“ Казва: „Шегуваш ли се?“ „Ето - казва, нося ти тази сума. Ще ти кажа кое ме накара от разбойник да стана проповедник. Аз съм, който, като прочетох Библията, намерих, че Бог е любов. Турих Бога в сърцето си и той ми каза да дойда и да ти донеса тия пари, шестдесет хиляди лева да ти ги дам. Да ти кажа аз как станах разбойник. Сега и ти си като мене един разбойник. Само че аз вече съзнах и ти връщам парите. Ти още не си съзнал. Ти и аз трябва да се обърнем към Бога.“

Добрите хора трябва да дават. Този разбойник добрият ще даде парите, защото има добри разбойници и има и лоши разбойници. Лошите разбойници вземат, но дават. Добрите разбойници не вземат и дават. Кога всичко онова, което имаме, ще го дадем, ще се хванем ръка за ръка да приложим любовта.

Аз бих препоръчал сега на всинца ви днес, когото и да срещнете, да намерите една хубава черта, да намерите кое е хубавото във всеки човек. Има нещо специфично в погледа, в челото, в лицето, в устата, в космите, в брадата, в подвижването има нещо особено. Че като видиш този човек, тебе ти прави приятно впечатление. Само като те погледне, в мърдането на очите има нещо особено. Онзи младия момък като го погледне момата, тя примигва като ангелче. Аз вземам в чистия смисъл. Момата дава първия урок на момъка. Защо си затваря очите? Тя му казва: „Човек, който държи много в света отворени, човек не стана. Той е човек много алчен. Освен че, каквото си спечелил, го държиш, но искаш и мене да ме вдигнеш.“ Позатвори очите. Той казва: „Колко е хубава.“ Не разбира. Казва: „Ти искаш да ме купиш. Аз не съм кон да ме купиш.“ Той се убеждава, ходи подир нея. Най-после или тя ще го убеди, или той ще я убеди. Ако тя го убеди, няма да се ожени заради него. Ако той я убеди, ще се ожени заради нея. Тогава той ще ѝ предаде своето учение. Тя

ще каже като Веслей - не си струва човек да се жени по човешки.

Не вземайте женитбата в лош смисъл. Българинът казва: „Жени житото.“ Ще извадиш житото, ще направиш един хубав хляб. Не женене само за сламата, която се дава само на воловете. Има една волска любов без класове. Ще ти турят сламата, това не е любов. Онази любов на чистото жито, от която може да стане най-хубавият хляб, това е любов. Онова, което осмисля нашия живот, кара сърцето по особен начин да трепти. Онова, което кара нашия ум по особен начин да трепти и тялото ни - в тази любов, в която ние всички оживяваме. Казва, които чуят гласа ѝ, ще оживеят, ще възкръснат.

Та аз сега ви гледам, вие сте всички герои. Днес любовта ще ви посети по един начин. Как ще я посрещнете? Тя ще дойде толкоз скромно облечена, ще ви изненада. Ни най-малко няма да бъде облечена с царска мантия. Ще дойде по особен начин, в най-скромната си греха, гето някога обичта се е обличала. Ако може да я познаете, ще имате най-голямото благо. Любовта ще дойде в най-скромната си греха, но най-хубавата. Вие ще кажете: „Може, може, всичко може, но това.“ Гледайте да ви не изкуси дяволът. Бог каза на Адама да не яде. Аз ви казвам, че днес любовта ще дойде в най-скромната си греха, да я познаете. В положителен смисъл, ако вие я знаете, тя ще ви даде онзи плод на живота и вие като Адама няма да съгрешите, но ще оживеете. Тя ще ви донесе първия плод.

Това е новото вътрешно разбиране на душата, първия плод. Първата дума, първия поглед, първата усмивка, първото движение. Казва Христос: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вашата душа. Онези, които ме приемат, ще приемат моето благословение.“

При най-лошите условия, при всичко, което днес става в света, искам да видите онова добро, което иде,

което е скрито в туй зло, Божието благословение.

„Отче наш“

*Беседа
29 август 1942 г., събота, 5 часа
София - Изгрев*

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ВЕЛИЧИНИ (ДОБРЕ ДОШЪЛ)

„Добре дошъл“

Първото послание на Йоана, 19. стих: „Знаем, че сме от Бога.“

Размишление върху този стих

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матей. Вие ще прочетете първите два стиха, другите аз ще прочета. Сега да имаме едно размишление върху прочетеното.

Ще ви дам само едно сравнение. Чели сте блаженствата и не са ги разбрали. Малцина разбират блаженствата.

Ако имаш ключ, с който не може да се отключи, защо ти е? Полезен ли ти е?

Перо, с което не можеш да пишеш, перо ли е?

Масло, което не се лови на перото, масло ли е?

Книга, която не се чете, книга ли е?

Крака, които не се мърдат, крака ли са?

Ръце, които не работят, ръце ли са?

Очи, които не гледат, очи ли са?

Уши, които не слушат, уши ли са?

Език, който не говори, език ли е?

И сърце, което не чувства, сърце ли е?

Ум, който не мисли, ум ли е?

Това са загадени въпроси. И казвам, превърнете тези величини, направете ги положителни. Каква беше първата?

Ключ, който отваря, ключ е. Перо, което пише, перо е. Масло, което се лови на перото, масло е. Книга, която се чете, книга е. Крака, които се мърдат, крака са. Ръце, които работят, ръце са. Очи, които гледат, очи са. Уши, които слушат, уши са. Език, който говори, език е. Сърце, което чувства, сърце е. Ум, който мисли, ум е. Това е превръщане на величините.

Сега върху блаженствата. Първото блаженство: „Блажени нищите духом, защото тяхно е Царството небесно.“ Ти не може да влезеш в Царството небесно, ако не си нисш. Защо трябва да бъдеш нисш? За да влезеш в Царството небесно. Нисшият духом е условие, за да влезеш в Царството небесно. Ако не си нисш, не можеш да влезеш в Царството небесно.

Сега второто блаженство: „Блажени нажалените, защото те ще се утешат.“ Ти не можеш да се утетиш никога, ако не станеш нажален. Това е условие, за да се утетиш. Нажалението е условие, път, по който трябва да минеш, за да дойдеш до утешението. Като се нажалиш, това е нещо по-високо от утешението. Утешението е качество на ума. Като се утетиш, ще разбереш света другояче.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Защо трябва да бъдеш кротък? Това е условие, за да станеш наследник. Думите „блажени кротките, защото те ще наследят земята“, това е условие. Ти трябва да станеш кротък, за да наследиш земята. Ако нямаш това оръжие на кротостта, ти като войник не можеш да наследиш земята. Може да ви дам обяснения, но не трябва да мислите. Може ли военният да отиде на бойното поле без оръжие? Неговата пушка, неговият нож, това са условия да отиде на бойното поле и да победи. Без нож, без патрони той не може да победи. Да воюваш, това не значи да убиваш хората. Всеки трябва

да воюва, да победи мъчнотиите. Мъчнотиите, това са враговете. Ти няма да ги убиваш, но ще ги победиш, да ти платят данък. Няма да ги жалиш.

Сега някои хора, преди да са разбрали нещата, говорят за неразбраните работи. Те говорят за любовта, без да знаят какво нещо е любовта. Те говорят за живота, без да знаят какво нещо е животът. В резултат виждаме, че те се намират в противоречие. Те говорят за любовта, без да я разбират. Ако си кротък, ти ще наследиш земята. Положителни трябва да бъдем.

„Блажени, които жадуват и гладуват за правдата, защото те ще се наситят.“ Само когато хората гладуват и жадуват, те ще се наситят. Насищането е хубавото и красивото в живота. Някой казва: „Гладен съм.“ Наяж се тогава. Каква философия има в това? Жаген съм. Напий се. Нищо повече. Ама как да се наям? Щом ме питаш как да се наядеш, аз разбирам, че или очи нямаш, или уши нямаш, или език нямаш, т.е. езикът ти не работи. Щом казваш, че си гладен, наяж се и повече не питай как да се наядеш. Вземете, даже и малките пиленца, като излязат от майка си, като се излюпят, и те даже не питат как трябва да се яде. Но тя клъвне, и те започнат след нея да клъват. Те трябва да научат думата „как“. Не гръж лодката си на сухо, тури я във водата, и тя сама ще си върви. Това значи думата „как“. И когато ти, умният, се качиш на своята лодка, тя сама ще тръгне. Не туриш ли лодката си във водата, не вдигнеш ли своя прът и не държиш ли платното и неговите краища, ти ще седиш на едно място.

„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат.“ Милостив трябва да бъдеш, за да бъдеш помилван, за да усетиш какво нещо е помилването, разумното да дойде в тебе, да те помилва. Любовта никога не може да дойде при тебе да те помилва, ако не дойде милосърдието. Ти ще мязаш на сухо дърво, ако

не бъдеш милосърден. Любовта не дохожда при тебе и ще си замине. Защо трябва да дойде любовта? За да бъдеш милосърден. Защо трябва да дойде помилването? За да усетиш любовта в душата си.

„Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога.“ Ти не можеш да видиш Бога, ако не си чистосърдечен. Ако си чистосърдечен, ще видиш Бога. Като видиш Бога, ще видиш онази вечната красота, която дава радост и мир. Затова трябва да бъдеш чист. Какво ще придобия? Ще видиш Бога. Това е придобивка.

„Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божи.“ Защо трябва да бъдеш миротворец? За да се наречеш Син Божи. Да бъдеш миротворец, това не значи, че ще помогнеш на света. Това е посторонна идея. А за да станеш Син Божи. Аз взимам идеята миротворец в друг смисъл. Всеки трябва да бъде миротворец, за да стане Син Божи.

„Блажени гонените заради правдата, защото ще наследят Царството Божие.“ Защо трябва да те гонят? За да ти дадат Царството Божие в наследство. Ако не те гонят, наследство не можеш да имаш. Значи, за да придобиеш каквото и да е наследство от Бога, непременно трябва да те гонят. Не те ли гонят, никакво наследство не можеш да придобиеш. Гоненето е условие.

„Блажени сте, когато ви похулят и върху вас рекаат всяка зла реч.“ Защо трябва да ви хулят? За да имате запламя. Сега, за да ви се даде запламя, непременно трябва върху вас да рекаат всяка зла реч заради мене. Значи всички тези неща трябва да дойдат, за да се зарадвате и да се веселите. Защото голяма ще бъде вашата запламя на небесата. Това е най-простото изяснение, да мислите. Друго тълкувание не може да се даде. Всяко друго тълкувание ще те смуги и най-после ще кажеш: „Не разбирам тази работа.“ За разбирането има един анекдот.

Някой си се разболял и му казали, за да оздравее, не трябва да яде. До едно време човекът не ял, не бил гладен. По едно време огладнял, казва: „Казаха ми, не трябва да ям, но огладнях.“ Казвам му, яж. „Как да ям?“ Близна хляба. Той го близнал, но гладът не престанал. Казвам му, помилвай го. Помилвал го, но гладът пак не преставал. Седни върху него. Седнал върху него, но гладът пак не преставал. Тури го в торбата си и навсякъде ходи с него. Ходил с него, но гладът пак не преставал. Дохожда друг някой и му казва: „Изяж хляба!“ Нищо повече. „Нахрани се сега.“ Той се нахранил и гладът престанал.

Казвам, по същия начин и вие досега сте гледали хляба, близали сте го, милвали сте го, носили сте го на главата си, но гладът все не е преставал. Но хлябът трябва да се вземе в устата и да се нахрани човек. Възприемането на хляба подразбира възприемане на Божественото учение в душата си. Божественото знание трябва да се възприеме в душата на човека като хляб и вода, ако той иска да престане гладът и жаждата в него. Как ще се възприеме това знание? Ти сам ще се научиш. Като влезе хлябът в тебе, подир него ходи. Не ходи да човъркаш, той сам си върши работата.

Питам тогава, ралото, което не знае да оре, орало ли е? Мотика, която не знае да копае, мотика ли е? Рало, което знае да оре, рало е. Мотика, която знае да копае, мотика е. Умът, който не знае да мисли, ум ли е? Сърце, което не знае да чувства, сърце ли е?

Следователно ралото да оре, мотиката да копае, сърцето да чувства и умът да мисли. Защо трябва да мисли умът? Ти сам ще си дадеш отговор. Ако ралото не оре, хляб няма да има. Ако мотиката не копае лозето, грозде няма да има. Ако сърцето не чувства, хубавото няма да дойде. Защо трябва да страдаш? За да дойде радостта. Защо трябва да мислиш? За да дойде красотата. Защо трябва да живееш? За да дойде

любовта. Живей, за да те посети любовта. Мисли, за да те посети красотата. Защо трябва да си красив? За да гоиде любовта. Кога обичат момата? Когато е красива. Като я види момъкът, я обикне. Грозотията не може да се обича. Ти не можеш да обичаш някого, ако той няма красота. Казано е в Писанието: „Възлюбил си човека заради истината.“ Трябва да има нещо у тебе, за да те възлюбят.

За днешния ген ще ви дам следното изречение. Мисъл, която е красива, чувство, което е благородно, и постъпка, която е добра, са приятели добри. Ще превърнете тази мисъл. Разработете това изречение и мислете върху него. От цялата беседа извадете само правилата и работете върху тях. Щом ви се даде нива, не чакайте друг да оре. Ще впрегнете мотиката си, оралото си и - на работа. Колкото и да е малко ралото ви, все ще свърши някаква работа. Колкото работа и да свършат ралото и плугът, добре е.

И тъй, приятелят трябва да бъде красив. Приятелят трябва да бъде благороден. Приятелят трябва да бъде добър. Ако приятелят е красив, благороден и добър, той е добре дошъл. Та като ти кажат: „Добре дошъл“ - ти трябва да носиш три качества: да бъдеш красив, да бъдеш благороден и да бъдеш добър. Този е приятелят, изпратен от Бога. Значи той е дошъл от Бога.

Сега и аз ви желая и вие да бъдете красиви, да бъдете благородни, да бъдете добри, ако искате да сте добре дошли. Това е моето заключение. Хайде сега да слезем в долния свят. Облаците угват. И те се влюбиха, затова угват.

Беседа
29 юли 1932 г., петък, 5 часа
Рила, Молитвен връх

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Йоана, стихове 5-10.

„Духът Божи“

Човешкият ум трябва да се опресни, да му се внесе нещо ново. Хората живеят в един неорганизиран свят. В неорганизирания свят всяка една част живее за себе си. В организирания свят всяка част живее за себе си и за цялото - има връзка. И после в един организиран свят хората се познават, а пък в един неорганизиран свят наполовина се познават.

Като казвам „неорганизиран“, разбирам, че ние не сме във връзка с цялото. И всичките противоречия произтичат оттам. Ние постоянно говорим за неорганизирания свят. И когото срещнеш днес, той ще ти каже, че не живее добре, всичко това. При това ние намираме погрешките и искаме един добър живот. А пък добрият живот, той е разумният живот. А пък в разумния живот трябва човек да учи и да съзнава.

Например вие имате известни противоречия и не ги знаете откъде идат. Да кажем, че някой път сте неразположени. От какво произтича неразположението във вас? Казвам, обществото въвн е таково. Много добре,

обществото, но това не разрешава въпроса. Може водата да е лоша, но ти трябва да бъдеш разумен, тая вода да не я употребяваш. Малко чудно ти е, че в този неорганизиран свят ние очакваме много. Ти може да си много учен човек. Казваш: „Не ме оценяват хората.“ Хората могат да те оценят до толкоз, до колкото могат да те използват. Например, вземете, употребяваш ти един кон. Защо? Защото конят е сърчен, здрав, силен. Но щом изгуби тая сърчност и не може да ти служи, ти го пенсионираш. Навсякъде е така. И после всичките хора мислят, че са прави. Те мислят много добре, че са прави, когато това не е вярно. Ти за най-малките работи можеш да се обидиш, да се разсърдиш и т.н. Не че нямаш право. Имаш право, но трябва да знаеш, че това право го имат и другите. Докато се сърдиш, ти го считааш за в реда на нещата, а пък когато другите почнат да се сърдят на тебе, ти го считааш не намясто.

Това е философия. Ако едно нещо е право за тебе, то е право и за другите. И нещата могат да произтичат от два източника - някой път от разбиране, а някой път от неразбиране. Ти можеш да пееш и да слушаш пеенето си. Ти вътре мислиш, че пееш хубаво, но нямаш ухо, за да разбираш. В живота съществуват противоречия. За онзи, когото обичаме, за онзи, който е близо до нас, за него мислим по един начин, а пък за онзи, когото не обичаме, за него мислим по друг начин. Там, дето няма обич, няма и познание.

Ние не живеем в един съвършен живот. Земята не е един съвършен свят. Земята е един добре устроен свят, но не е един съвършен свят. Ако отидеш в Англия, ако отидеш във Франция, някой ще те погледне и ще си замине. И после в един народ - и там хората са на степени. Някои се познават. Ти си, да кажем, българин. Някой път вземат участие в твоя живот, съчувстват ти. А пък някой път уж си българин, не те поглеждат и казват: „Този е малко далече, не е от нашите.“ И когато вие говорите, че не е от нашите, значи този

човек не работи за нас, няма никаква полза от него. Например някой военачалник. Всички имат надежда в него. И има какво да добият от него. Като изгубят онова, което те очакват от него, казват: „Не си струва този генерал.“ И как ще оправдаете? Един генерал като изгуби сражението и даде петдесет хиляди убити и сто хиляди пленници, казват за него: „Не си струва той.“ Но за онзи, който е изгубил по-малко пленници, казват: „Способен генерал е.“

Сега аз ви навеждам на неща, които трябва да ги вземете предвид. Защото, ако не ги вземете предвид, в бъдеще ще страдате. Страданията произтичат от това, че вие пътувате в една местност неорганизирана. И казват: „Господ ще промисли.“ Питам тогаз, защо Господ промисли за едни, а не промисли за други? Сега това са наши заблуждения. Ние туряме неща, които не са в Божественото, и искаме да накараме хората да кажат, че е така. Един се моли и оздравява, а пък друг се моли и заминава. Един се моли и му се помага, а пък друг се моли - и това, което има, и него загубва. Ние сега мислим Господ защо прави така. Има неща, на които Господ не може да отговори, понеже не са негови. Тия неща, които ние искаме, са глупави. Ти остаряваш и това, което имаш на младини, нямаш го. Ставаш кисел и казваш: „Не си струва да се живее.“ Защо не си струва да се живее? Защото от света си недоволен. Ти си кисел, защото си влязъл в човешкия свят, дето няма изобилие. И в този човешки свят ти искаш Божественото. А пък на Божественото в дадения случай ти трябва да гадеш ход. Божественото не е отвън, а е вътре в тебе. И ти си турен в този свят, за да опиташ човешкото и Божественото. Човешкото се къса, а пък Божественото не се къса. Човешкото е слабо, а пък Божественото е силно. Човешкото умира, а пък Божественото възкръсва.

Тия контрасти трябва да ги туриш. Можеш да не ги туриш, но ще носиш последствията. И всички

страдаме все от това кривото разбиране. Трябва да опитваш нещата. И всеки човек трябва да опитва. Изпитвайте нещата. Трябва да се опитват хората. Трябва да опиташ някого, който ти обещае. И след като ти обещае, не го прави, върти и прави долапи. Съзнанието не е едно и също всеки път.

Да кажем, че вие сте недоволни от себе си. Вие съзнавате, че вашето съзнание не е едно и също. Защото, ако в пението до едно място пееш, хубаво и после дойде друг - настане един дисонанс вътре, това са две състояния. Да кажем, че вие не харесвате себе

си. Вие не се харесвате, защото тая крива линия, която сте начертали, не е установена.

Пише ти някой и не знаеш какви са тия писма, тия букви. А пък друг има много хубава крива линия. В какво седи хубостта на една крива линия? Ние нямаме още понятие за това. Хората нямат понятие за красивото и хубавото в света. Друго положение. За нещо казват, че е гладко. Казват за някои неща, че са гладки. Де е красотата на гладките неща. По какво се отличават гладките работи? Ако един предмет е гладък, ти можеш да ходиш лесно по него. Но ако един планински връх е гладък, тогаз де му е красотата?

Та в живота си ние не знаем каква е местността, по която ходим. Никой от вас не знае през какво място ще мине и как ще живее. Трябва да знаеш и трябва да предвиждаш нещата. И после през всички мъчности трябва да знаеш как да се справиш. Не всичко ще уредиш. Но има неща, които друг не може да уреди. И после казваш: „Ние чакаме.“ Има едни човешки уши и има други - Божествени уши. Има човешки уши, има и Божествени уши. Ти трябва да знаеш с кои

уши слушаш. Ти си свързан с онзи разумен свят, гето всичко е възможно. Но ако слушаш с човешките уши, то работите няма да бъдат добре. И някой път очакваш да постигнеш нещо, но очакваш едно човешко постижение. В човешкото постижение няма това задоволство, което ти търсиш. При човешките постижения ти не можеш да постигнеш това, което искаш. Няма защо да се сърдиш, че другите хора не са така благородни. И ти не си от най-благородните. Ти считаеш, че другите хора не са щедри. Но и ти не си щедър. Може да не си в този размер, но тебе ти не достигат много работи. Твоята мисъл е наполовина права. И тебе могат да те критикуват. Сега ти слушаш една реч и не можеш да я оцениш, да видиш доколко хората са прави. Критиката в този свят не се отнася само до тебе. Ти си Петкан, Драган, Петко, Стоян. Хиляди Петковци има. Хиляди Драгановци има. Казват, Драган не живее добре. Че в реда на нещата е това. Какво значи „не живее добре“? Не разбира нещата. Разваля приятелството с другите хора.

Та казвам, човекът е дошъл да научи на земята да живее, или да почне да слуша с Божествените уши. Всякога човек не може да почне да слуша с Божествените уши. Сега ти можеш да мислиш, че онова Божественото го имаш. Имаш го. Но това Божественото е само в твоето съзнание, но ти не си го турил в ход. Когато почне Божественото да действа в тебе, хората ще те обичат. Дотогаз, докато хората не те обичат, погрешката може да е или в тебе, или в тях. Причината е, че Божественото не е почнало да действа.

Ти казваш: „Защо хората не живеят така?“ Разпокъсани са хората. Всеки си има своите интереси, своите деца. Не че е лошо той да мисли за своите деца. Но всеки, като мисли за себе си, оставя Божественото, което не може да функционира, а пък Божественото е връзка между всичките неща. Някой път вие се свадите. Какво значи свада? Или някой път се докачате. Какво

значи докачане? Някой път се докачате повече, а някой път - по-малко. Не е лошо да се докачате. Но има два начина за докачане. Трябва да знаете как да говорите. Не ви обича някой, нали? Ти можеш да го примириш, можеш да се примириш с него. Няма да ходиш да се извиняваш, защото някой път, колкото и да се извиняваш, той няма да обърне внимание. Ще го намериш този човек, когато му е тясно и се пече зелникът на главата му, и ще му помогнеш. Ще му помогнеш веднъж, гваж и всичкото негово неразположение ще се стопи. С пет-десет лева тая работа няма да стане. Ти казваш: „Аз му говорих.“ С говорене тая работа няма да стане.

Та казвам, вие искате да се подобри вашият живот. Психологически трябва да изучавате тия две състояния на живота: Божественият живот, който тече по един начин, и човешкият - който тече по друг начин. Човешкият живот пресъхва. Човешките неща винаги пресъхват. Божественото трябва да дойде, то да възкреси. До едно време ти печелиш пари. И най-после обезсмисля се животът ти. Ти работиш за децата си, нали? Кои са тия деца, за които ти работиш. То е за Божественото, за което ти работиш. Казвате, ще остареем. Кое е старото? Казваш, остаряхме. Човек си, разбира се, ще остарееш и оттатък ще минеш. Родило се дете. То е Божественото. Някой казва: „Да сприятелим стария с младия.“ Можеш да ги сприятелиш, но те не могат да живеят така. До едно време малкото дете може да очаква от дядо си. Защото човешкото може да бъде полезно. Това малкото дете не може целия ден да седи и да играе с дядо си. Дядото казва: „Синко, излез вънка да поиграеш.“ Какво иска да ти каже той. Той, без да знае, казва: „Синко, занимавай се с Божественото.“ Това дете търси други деца. Така трябва да различавате.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие.“ Той подразбира следното. Ако не започнете с

Божествения живот, ще остарее, ще изгубите всичко. Човешкото е външната опаковка на нещата, а пък Божественото е същината на живота. Вие направихте една погрешка и търсите начини да я извините. Не извинявайте. Една погрешка, която сама не може да се извини, не я извинявайте. Една добродетел, която сама не може да се препоръчва, не я препоръчвайте. Не извинявайте нещата, не гледайте всякога към коя категория спадат.

Та казвам сега, на всинца ви предстои една голяма задача. Искате да имате приятели, искате да се уреди вашият живот. Учени хора сега препоръчват, сегашните учени, - човек трябва да бъде магнетичен. Тая гума не е българска. Какво се подразбира под израза „да бъде човек магнетичен“? Да привлича хората, не да ги привлича физически, да ги хване за ръката. То е Божественото, което свързва и привлича хората. Станете магнетични, това е: станете Божествени. Ти казваш, човек не може да стане Божествен. Трябва да разбираш Божествената наука и да постъпваш по Божественому. Божествените работи са много лесни и са много мъчни. Някой път ние искаме Божествените работи да ги постигнем по човешки.

Да кажем, че изучаваш графологията. При нейното изучаване ще седиш и ще напишеш нещо и сам ще си гледаш Божествено ли е писаното или човешко. Ако е Божествено, ще живееш, а пък ако е човешко, ще закъсаш. Всеки път изучавай. Неразположен си духом. Седни и виж де се е вмъкнало човешкото. Има нещо човешко и то като се вмъкне, ти изгубваш разположение. Ти се тревожиш в живота и всяка една тревога произтича от онзи факт, че има едно прекъсване. Ти си влязъл в човешкия живот и не знаеш как да направиш връзката.

Можеш да изучаваш Писанието. Може да проповядваш на другите хора, но това не е Божественото. Онова, което в гадения случай си в

състояние да направих, то е важното. Аз, като живея човешкия живот, ще опитам единия начин на живот, а пък като живея Божествения живот, няма да имам нужда да се препоръчвам на хората. Приятността на Божествения живот е отвътре. Аз се радвам, че нося Божественото. И хората ще имат нужда от мене да им помагам. В човешкия живот ти ще имаш нужда хората да ти помагат, а пък в Божествения живот това го няма. В Божествения живот човек няма нужда да му помагат. В Божествения живот има нужда той да помага.

Следователно, ако ти не знаеш как да помагаш, от тебе нищо няма да излезе. Ако ходиш да просиш от този, от онзи, то е човешкото. Не е лошо човешкото. Но през целия си живот да просиш, ти ще изгубиш онова хубавото. Не че ще го изгубиш, но няма да стане нищо от тебе. Сега и в науката, и навсякъде е така. Ако до едно време ти пееш и после казваш: „Не ми се пее вече“, ти си в човешкия живот. Ако до едно време се въодушевляваш и после въодушевляването изчезне, не си в Божествения живот.

Сега вие сте дошли до едно място, до границата на човешкия живот, дотам, дето се правят най-големите погрешки. И питам, какво трябва да правите? Вие гойдете до една хлъзгава почва в някое планинско място, не можеш да ходиш по нея. Ще си отвориш очите на четири. Трябва да имате доста голямо въображение сега. Казваш, ще минем живота. Как ще го минеш този живот? Животът има смисъл, когато от човешкото минаваш в Божественото, а пък изгубва смисъла си, когато минаваш от Божествения живот в човешкия. Имаме това състояние на Адама. Най-първо той мислеше, че живее по Бога. И Адам виждаше отвън. Той не виждаше своите погрешки, своите слабости. Най-първата му слабост беше тая, че той поиска да има жена. Това беше първата му слабост. Значи не му достига нещо. А пък там, дето не ти достига нещо,

то е човешкото.

Ние не знаем какво е било състоянието на Адама, не знаем как е искал Ева. Много легенди има. Един еврейски равин казва, че Бог направил едновременно и Адама, и Ева. Но направил така, че Адам да носи Ева на гърба си. Нещо му тежи. Обръща се, нищо не вижда. Най-после Бог направил той да мисли малко по-другояче. Той мислил, че при тая тежест, която имал, му липсва нещо. Той казал да има един като себе си. Този равин казва, че Господ имал едни ножици. Отрязал това, което тежало на Адама като раница на гърба му. Като се откачила тя от неговия гръб, той не знаел откъде е дошла тя. И той казва: „Тя като дойде, мен ми олекна вече.“ Всички тежести на този свят, които ни тежат, са на нашия гръб и ние искаме сега новите неща, за да променим живота. То е едно състояние.

Но ние не знаем как е работата - дали е вярно това, или не. После Мойсей писал, че Господ взел и направил човека от пръст. Защо се различава мъжът от жената. Мъжът е направен от червена пръст. Адам значи е червен човек. От червена пръст е направен Адам, а пък жената е бяла, направена е тя от ребрата. Различават се. Това, което е направено от ребра, се нарича жена. А пък това, което е направено от пръст, се нарича мъж.

Пита някой: „Защо аз съм жена?“ Защото е нямало такава материя, да те направи Господ като мъжа от пръст, но те е направил от реброто. От пръст, което се прави, има едно естество, а пък от ребро, което се прави, има друго естество. Тогаз как ще разграничите вие нещата? Човешкото е формата, духовното е съдържанието, а пък Божественото е смисълът на нещата. Смисълът е онова, което свързва формата със съдържанието. И смисълът на нещата е, което обновява нещата. Без смисъл нещата се опорочават, някои работи се развалят. Ако искаш да кажеш Божественото, кажи го без страх. А пък ти искаш да не обидиш хората. В

Божественото нещата се осмислят, а пък в човешкото се обезсмислят.

Та казвам, всички трябва да гойдете до положението на Божественото. Ти ще гадеш място, вход, на оная Божествена идея, която е вътре в тебе, ще ѝ гадеш възможност на тая идея да се изрази. Няма да чакаш другите да осмислят твоя живот. Погрешката на всички хора е, че те търсят осмисляне на своя живот в човешкото. Ти искаш да бъдеш богат. Богатството е хубаво, но то няма да осмисли живота ти. Ти искаш да бъдеш силен. Силата е хубава, но тя няма да осмисли живота ти. Всички неща, които ти отвън можеш да добиеш, те няма да осмислят живота ти. Те могат да подобрят донякъде живота ти, но да осмислят - не.

Осмислянето е нещо Божествено. Като гоиде осмислянето веднъж, ти вече виждаш другите граници, другите възможности. И Писанието казва: „Ще минаваш от слава в слава.“ Но ако ти не можеш да минаваш от слава в слава, ти не си в Божественото, а си в човешкото. И ако минаваш от чест в безчестие, губиш си честта, ти си потънал в човешкото. Ти казваш: „Какво трябва да правим?“ Трябва да излезеш от човешкия живот, който те опорочава. Ти можеш да плачеш, можеш да роптаеш и пр. Всичко това нищо няма да ти помогне. И можеш да очакваш, някой казва: „Аз ще се моля, а другите хора да работят.“ Ако ти не се научиш да работиш, ти не си разбрал Божественото. Сега вие искате да разберете същината на живота. Искате да се учите. Казвате сега: „Втори път като се преродим.“ А турците казват така: „Вол дошъл, говедо си отива.“ Ако ти не разбереш живота така, както Бог го е създал, ти ще се раждаш вол и ще умираш говедо.

Сега тия неща трябва да ги поставите в живота. Какво нещо е вол? Който очаква своето щастие от човешкия живот. И защо сега да ви привеждам примери? Примери има хиляди. Някой момък се оженил за една млада мома. Първата година живеят много добре, а

пък втората година се изменят работите. Тая мома се свързва с някой друг, хвърля око на друг някой. Там, гето става това разединение, не си обикнал едного, другиго - това е човешкото. При Божественото няма тия различия. Като обикне другиго, онзи е недоволен. В Божествения живот, и там има различие, но в Божествения живот има повдигане. Не да отхвърлиш едного, но трябва да има възлизане вътре в живота.

Та казвам, тия два живота сега трябва да ги разбирате. Всяко изменение вътре трябва да го разбирате. Когато беше на земята, Христос чувстваше този човешки живот. Той казва на едно място: „Докога ще ви търпя?“ Някой казва: „Мен ми готегна да живея.“ Кому не е готегнало да живее? И при това ние сме хора, които вярваме в късмета. Късмет има само в Божественото. Там е късметът. Дойдеш ли до Божествения живот, там има късмет. И наука има само в Божествения живот, истинска наука. А пък това, което сега учат, то е човешкото. То е взето отгоре, но изгубена е връзката. Ако отидете в един съвременен музей, ще видите костите на един предпотопен живот. Ще видите много глави натрупани какви са били едно време. Какво е било едно време? Това е изучаване на човешкия живот, на човешките форми. Казват, голяма наука е това, какви са тия глави. И сега са почнали да влизат в себе си, да мислят и да познават коя глава е правилна и коя не е правилна. Всички глави не са еднакви.

Ти казваш: „Да стане животът ми добър.“ Но трябва и главата ти да се измени. А как ще се измени главата ти? Трябва да влезеш вътре в Божествения живот. Само Божественият живот е в сила да промени твоята глава. И всеки един ден вие можете да използвате Божествения живот. Ти се разсърдиш. Не е лошо да се разсърдиш. Ти се разгневиш. Не е лошо да се разгневиш. Има една Божествена сръдня, има един Божествен гняв. Сега ще питат някои има

ли Божествен гняв. Отде знаеш, че се е разсърдил някой? В какво седи сръдната? Човекът си е обърнал гърба към тебе, срещнал те е и не иска да те поздравя. Защо наричаш тая обхода сръдня? И казваш: „Той няма никакво отношение към мене.“ Всичко, което става в света, като се изопачи, там е лошото. Не е лоша сръдната сама по себе си. Да кажем, че вие казвате: „Човек трябва да бъде щедър.“ Със своята щедрост можеш да направиш много добрини. Как? Ти си щедър. Носиш на един болен човек много ядене и човекът се наяде и умре. Някъде си скържав. Някъде отиваш при някой болен, погледнеш го и казваш: „Не му трябва много ядене.“ Спасяваш го.

Сега в този свят на безпорядък, този свят, в който сега живеете, вие не знаете отде произтичат вашите нещастия. Аз ще ви кажа откъде. Дали сте ход на човешкото. Щом гадеш ход на човешкото, нещастията ще дойдат. И те ще никнат като гъби. Не могат да не никнат. И всичките хора искат да бъдат щастливи. Не е лошо. Щастие то е хубаво, но трябва да знаете пътя, по който да го добиеете. Трябва ви знание. Питам сега. Ти имаш сега талант да пееш. Може да отидеш да просиш. Два начина са те. Можеш да отидеш да просиш, без да даваш нищо от себе си - това е по човешки. А пък можеш да отидеш да просиш по Божественому. Ще отидеш като певец. Ще се изправиш и ще пееш. И тия хора ще кажат: „Този човек е даровит, я да му помогнем.“ И помагат. А пък отиваш и не пееш, дадат ти пет-десет лева и казват: „Да се махне оттук.“

Не живеи по човешки. Имаш талант да пееш. Пей. Това е Божественото. Употреби Божественото, за да подобриш живота си. Имаш сила. Употреби я. Казваш, трябва да се търпи. Ще търпиш къде? Но няма да се оставиш да те бият децата. То не е философия да те бият децата.

Та казвам сега, в съвременната наука сте дошли

да изучавате човешкия живот. Изучавайте човешкия и Божествения живот и намирайте съответствие. Защото подобрението на бъдещия живот зависи само от Божествения живот. Докато ти, всеки един от вас не се научи да не се вкисва в себе си, не можеш да влезеш в Божествения живот. Престани да се вкисваш. Нека да бъде млякото ви прясно. После Божественият плод никога не се вкисва. Той не ферментира. Сега вие седите и казвате: „Аз съм неразположен. С мене хората не се отнасят добре.“ Господ ти дава една задача да изправиш човешкото чрез Божественото.

Божествените хора търсят общества, които не прогресират, и им помагат. Защото, като създадат, като помагат на това общество, те помагат на себе си.

Ти трябва да говориш истината, понеже така ти ще помогнеш на себе си. Казваш: „Защо ще му говоря истината?“ Ще му говориш година-две, десет-петнадесет години и постепенно ще се подобри това положение, в което живееш. Та казвам, трябва ни сега това вътрешно разбиране. Като казвам „вътрешно разбиране“, подразбирам разрешението на всички ония несгоди, в които се намиращ. Ако си неспособен ученик и почнеш да живееш по Божественому, умът ти ще почне да се просветлява, ще почнеш да мислиш добре и казват: „Този е даровит човек.“ А по някой път си даровит, но после започнеш по човешки и ще кажат: „Закъсало е това дете.“ Това дете върви по обратния път.

Та ще гледате сега следното. Има едно положение, дето трябва да хванете онзи път, по който животът ви да се разширява, да се подобрява. Аз мога да ви покажа начин, за да се подобри животът ви. Но изисква се време. Дойде някой при мен. Той е вече с предвзети възгледи. Той мисли за себе си, че е прав. Ако беше така, както той мисли, то е хубаво, но аз го виждам, че не е така. Виждам го, че той утре ще закъса. Той мисли, че е прав и ходи, пъчи се, гордее се, кълчи се.

Като почнеш да се кълчиш отвън, ти си в човешкото. Като почнеш да мислиш, че си от големите светии, ти си в човешкото.

Какво да ви кажа сега? Престанете да търсите частие в живота по човешки начин. Хубаво. Ти търсиш един приятел. Представи си сега най-важното. Един момък иска да се ожени. Как трябва да избере своята възлюблена? Може да ви препоръчат баща ѝ, майка ѝ, че са добри. Хората знаят как да се преструват, когато искат да препоръчат някоя мома. Като дойде някой момък, много любезно ще се отнесат, ще го нагостят. Като я турят на гърба му, ще кажат: „Хайде сега! Досега ние я носихме, а пък сега ти ще я носиш.“ Така не се избира.

Ако аз бих избирал една мома, ето как щях да я избира. Няма да отида да кажа, че искам жена. Но като беден ще отида да се цаня. Ще отида при някой голям богаташ и ще се представя като слуга и ще видя как ще се отнесат към мене. Те ще се покажат такива, каквито са си. Та Господ изпитва по този последния начин. Той ще прати някой ангел при тебе и вие ще го хукате и Господ ще види докъде сте достигнали вие в живота си.

Сега какво мислите - кое е онова последното, което мога да ви кажа. Не последното. Ти мислиш, че имаш много погрешки, които трябва да ги поправиш. Искаш да отидеш на небето, но не можеш да отидеш на небето. Ако твоите погрешки не са поправени, дълго време ще седиш на земята. Като се поправиш, животът ти на земята ще стане по-добър. Като поправиш живота си, ще се изменят формите, и тогаз Божественият живот ще се прояви. Божественият живот има едно свойство. Ти един Божествен човек сега го виждаш, втори път ще го видиш в друга форма. Не можеш да го познаеш. Божествения човек ти само веднъж може да го видиш. При всяко виждане той се различава. И ти не можеш да познаеш кой ти е направил добро. И като направи

той зло, пак не можеш да познаеш кой е. И той прави някой път зло. Как? То е разбиране. Вие имате онова статическо разбиране в живота, че като отидете на небето с онова, което сте придобили, ще имате нещо. Но влязат в другия свят, и тая стока, която носите, не се продава. Като влезеш в онзи свят, там законът е друг. Всеки, като те погледне там, вижда носите ли нещо да дадете, а пък вие, като отидете там, искате да печелите нещо. Вие, като влезете там, искате да ви кажат нещо. Това е човешко. В Божествения свят, като отидете, ще кажете: „Всичко това, което съм припечелил, на ваше разположение е.“ Тогаз ще ви кажат: „Добре дошли.“ А пък като отидете иначе, те са много деликатни. Ще гледат по един много разумен начин да се освободят от вас. Та като отидете в Божествения свят, трябва да бъдете готови да дадете. Всичко ще дадеш, и всичко ще ви дадат.

„Само Божията любов носи пълния живот.“ (Три пъти)

Гимнастически упражнения.

*Лекция на Общия окултен клас
26 август 1936 г., сряда, 5-6.35 часа
София - Изгрев*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Възможности на щастието	7
<i>24 август 1941</i>	
2. Същността на човека	25
<i>24 август 1941</i>	
3. Любовта иде	42
<i>25 август 1941</i>	
4. Новият път	62
<i>26 август 1941</i>	
5. Зората на живота	80
<i>27 август 1941</i>	
6. Душането	199
<i>29 август 1941</i>	
7. С любов	112
<i>31 август 1941</i>	
8. Предназначението на човека	128
<i>31 август 1941</i>	
9. Прави възгледи	145
<i>3 септември 1941</i>	
10. Гладът	163
<i>5 септември 1941</i>	
11. Законът на лъжата	177
<i>7 септември 1941</i>	
12. Възелът	197
<i>7 септември 1941</i>	
13. Малък опит	213
<i>10 септември 1941</i>	
14. Трите перпендикуляра	229
<i>12 септември 1941</i>	

15. Единственото нещо	247
14 септември 1941	
16. Двама или трима	267
14 септември 1941	
17. Четирите положения	288
17 септември 1941	
18. Лъжа и истина	307
19 септември 1941	
19. Името, царството и волята Божия	320
21 септември 1941	
20. Любов, знание и истина	332
21 септември 1941	
21. С любов	349
22 септември 1941	
22. Вложи в сърцето	366
29 август 1942	
23. Превръщане на величини	387
29 юли 1932	
24. Човешкото и Божественото	393
26 август 1936	

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена.

Втората съборна беседа „Същината на човека“ е препечатана от „Възможности за щастие“, съборни беседи от Учителя, София 1941 г.

Последните три беседи: „Вложи в сърцето си“, „Превръщане на величини“ и „Човешкото и Божественото“, публикуваме тук, тъй като също са съборни и разполагаме с техните оригинали.

Учителят Беинса Дуно
ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЩАСТИЕТО

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова

Печат
„Симолони '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 870 37 37

ISBN 978-954-376-007-7